

odsev odseva

Toga Ipravca:
Osvoboditev je bilo
tudi boleče

80 let FOO France Kotar

**Odlični stroki iz
"Lolnje"**

Zvonko Žnidaršič:
Željenje je bilo trdo,
a lepo

Utrinki z letošnjega občinskega praznovanja

Dobitniki občinskih nagrad v letu 2003

BAHNE®

AVTOLIČARSTVO VIDMAR

Nudimo vse avtoličarske
in avtokleparske storitve

Hobotova 7B, 1236 Trzin, Tel.: 01/564-20-27

TRZIN PRAZNUJE

730 let od prve omembe našega kraja v pisnih virih je lepa letnica. Govori o tem, da ima Trzin dolgo zgodovino, saj je naselje prav gotovo obstajalo, še preden so njegovo ime zapisali na listino, ki se je ohranila do današnjih dni. Verjetno ni šlo za prav posebno velik in razvit kraj, saj tudi v oseščinski ni bilo kaj dosti boljše. V tistem stoletju, ko je bil Trzin prvič omenjen, sta Ljubljana in Kamnik šele dobila mestne pravice, nekatere bližnja mesta pa so bila še povsem vaška. Naše ozemlje so takrat v verskem in tudi širšem pomenu pokrivala velike župnije oz. parohije, ki so jih šele dobrih sto let kasneje zamenjale manjše škofije. Po razloženem ozemlju so se lahkokrat začeli pojavljati samostani, gradov pa je bilo precej manj, kot jih poznamo danes.

Ljubljana je prvo mestno šolo dobila 14 let po prvi omembi Trzina, na podeželju je v tistem času plud začel zamenjevati preprostejše raio, pri žetvi pa je kosa izpodrivala srp, ki je vseeno še dolgo za tem ostajal nepogrešljiv pripomoček pri spravilu žita s polj.... Težko si zamišljamo, kakšno je bilo takrat življenje. Verjetno je bilo precej težavnejše,

Narava okrog nas je »ukročena«, močvirja so skoraj izginila, Pšata je tako rekoč ujeta in razorožena, gozd se je več ali manj povsem umaknil iz ravnine.

bolj naporno, skromno, manj udobno in verjetno tudi nevarnejše, niso pa poznali hitenja in stresa sodobnega časa. Prav gotovo so naši predniki imeli več časa drug za drugega. Kakor si zdaj težko zamišljamo, kako so živeli stari Tr-

zinci, tako bi tudi naši predniki debelo gledali, če bi jih prestavili v sedanjí Trzin. Naš kraj je povsem spremenil podoba, število hiš in prebivalcev se je postoterilo. Narava okrog nas je »ukročena«, močvirja so skoraj izginila, Pšata je tako rekoč ujeta in razorožena, gozd se je več ali manj povsem umaknil iz ravnine. Tisti pravi »ta stari Trzinci« so vse bolj manjšina, prihajajo novi priseljenci in s seboj prinašajo drugačne spomine, izkušnje in znanje. Trzin res ni več isto, kar je bil. Nekaterim »starim« Trzincem je verjetno žal za tistim, kar je nekoč bilo, vendar je treba reči, da je marsikaj tudi boljše. Stari časi le niso bili vedno le zlati. Treba je pozdraviti tudi vse tiste, ki so se kasneje priselili v naš kraj in v njem živijo mogoče že par de-

selje, v katerem bi bilo življenje znosno, če že ne najboljše. V 730 letih je naš kraj doživel marsikaj, prav gotovo pa ga je največ sprememb doletelo v zadnjih 30 letih, ko je naselje dobilo še novi del in industrijsko cono. Iz pretežno kmečke vasi je preraslo v naselje z bolj mestnim utripom, a vendar ni mesto. Nekateri so ga in ga še razglašajo za spaino naselje Ljubljane, vendar bogato družabno življenje v njem to postavlja na laž. Trzin nikoli ni bilo zaspano naselje. Ima prav živahen utrip in svojo dušo. Res, da se prebivalci včasih zaradi kakšne stvari gledamo po strani, vendar se to dogaja tudi v še »boljših družinah«. Ob občinskem prazniku lahko mirno zapišemo, da smo Trzinci in seveda tudi tisti, ki se še vedno imajo za Trzinčane, ponosni na svoj kraj, na svojo občino. Da si lahko odkrito pogledamo v oči, podamo roke in si zaželimo še lepšo in bolj kakovostno življenje v našem kraju. Ni treba, da Trzin

Ni treba, da Trzin še širimo, predvsem moramo poskrbeti, da bomo tisto, kar že imamo, še izboljšali in boljše izkoristili.

setletj, tudi trideset let in več in se Trzin sprejeli za svoj kraj, svoj dom. Tudi oni so v naš kraj prišli s svojimi sanjami in željami in prav gotovo so po svoje prispevali k njegovi sedanjí podobi. Vsem, Trzincem, Trzinčanom in tudi tistim, ki v naš kraj šele prihajajo, je verjetno skupna želja, da bi bil Trzin prijetno na-

še širimo, predvsem moramo poskrbeti, da bomo tisto, kar že imamo, še izboljšali in boljše izkoristili. V imenu celotnega uredništva vsem prebivalcem Trzina želim, da jim želimo še lepše življenje v našem kraju.

Urednik

ODSEV - glasilo Občine Trzin

Glavni in odgovorni urednik: Miro Štebe

Namestnica odgovorne urednice: Mateja Erčulj

Tehnični urednik: Emil Pevec

Urednik fotografije: Jože Seljak

Trženje: Jožica Valenčak

Lektoriranje (razen Uradnega vestnika): Marija Luken

Ostali sodelavci uredništva: Simon Fink Jugovic, Tone Ipavec, Urša Mandolj, Petra Mušič, Ana Oblak, Viktorija Pečnikar - Oblak, Tanja Prelovšek, Mirjam Šnh, Mojca Trček, Jana Urbas, Peter Zalokar

Tisk: Marko Ravnikar s.p., Domžale

Naklada: 1200 izvodov

Glasilo Odsev izhaja enkrat mesečno in ga dobijo brezplačno vsa gospodinjstva in podjetja v Trzinu.

Naslednja številka Odseva izide 20. junija 2003. Vaše prispevke pričakujemo v uredništvu najkasneje do 10. junija na naslov: Odsev, Mengeška 9, 1236 Trzin ali na elektronski naslov odsev_96@hotmail.com

Uradne ure v uredništvu:

Vsako sredo od 17. do 19. ure v prostorih uredništva, v prvem nadstropju stare osnovne šole v Trzinu (Mengeška c. 22/1)

☎: (01) 564 45 67 ☎: (01) 564 45 68

Slika na naslovnici:

Florjanova nedelja je bila uvod v trzinski praznični mesec.

(foto: Jože Seljak)

KEKEC V TRZINU!

Predstave bodo:

- ⇒ 6. junija (premiera)
- ⇒ 7. junija
- ⇒ 8. junija
- ⇒ 11. junija

Vabimo vas, da si ogledate novo predstavo domačega KUD-a v Dolgi dolini. Več informacij na straneh 25 in 26.

Vse predstave se začnejo ob 20. uri!

ISSN 1408-4902

**ŽUPANOV
KOTIČEK**

Spoštovane občanke in občani, maj je za Trzin in Trzince praznični mesec. Slučajno je pač tako, da v maju proslavlja trzinska fara, saj je 4. maja god trzinskega patrona sv. Florijana, in da smo 15. maj, ko je bil pred 730 leti po doslej znanih podatkih Trzin prvič omenjen v pisni javni listini, že leta 1998 razglasili za krajevnih praznik in leto kasneje še za občinski praznik. Lepše pravzaprav ne bi moglo biti, kajti maj upravičeno velja za najlepši mesec leta, povrh pa še za mesec mladosti in ljubezni. In vse te oznake so na nek način primerne tudi za Trzin. Čeprav je Trzin kot kraj star, saj so tod živeli ljudje že v prazgodovinski dobi, mu je v velikem delu uspelo ohraniti naravno okolje, kar slehernemu takemu kraju daje videz mladostnosti, še posebej spomladi. Po drugi strani pa območje občine Trzin v osrednjem delu daje vtis izrazito razvojne naravnosti, prekipeljavčega življenja in delavnosti, kar ravno tako vzbuja vtis mladosti, mladostnega elana in vere v prihodnost. Prepričan sem, da ima Trzin kot kraj in kot občina vse možnosti za nadaljnji razcvet in ohranitev te mladostnosti, če bomo seveda znali dosegati in ohranjati soglasje o nadaljnjem razvoju in ustreznem odnosu do okolja oziroma narave.

Če kdaj, je danes nesporno, da se prizadevanju za napredek in razvoj ni mogoče

odpovedati. To je preprosto ključna razsežnost civilizacije, v kateri živimo, in res je tudi, da okolje, ki zastane v razvoju, zelo kmalu začne delovati na nas nekultivirano, kaotično in, kar je zanimivo, tudi ostarelo. To še posebej velja za kraje in širša območja, ki so se bila pred tem intenzivno razvijala in so potem iz kakršnihkoli razlogov izgubila ta zagon. Seveda pa razvoj danes ne pomeni več intenzivne pozidave, gradnje velikih tovarn in nasilnega preoblikovanja narave (neugnano sekanje gozdov, nepremišljene regulacije, intenzivno gnojenje...). Ko danes govorimo o razvoju, govorimo predvsem o vlaganju v človeške vire, o izobraževanju, o novih oblikah dela, o novih in po možnosti čim bolj varčnih in okolju prijaznih tehnologijah, o razvoju storitev, o kakovosti življenja in podobnih vrednotah. Eden ključnih pojmov pri tem pa je odprtost okolja, ki se želi razvijati. Okolje, ki se zapira pred drugimi ljudmi in novimi idejami, ki brani presežene modele dela in proizvodnje, bo v tej tekmi nesporno izgubilo. In isto po drugi strani velja za okolje, mislim na kraj, občino, pokrajino ali kar vso državo, ki v svojih razvojnih načrtih spregleda pomen varstva okolja in narave. To je danes drugi aksiom razvoja. In, ali ni zanimivo, dan, ko Občina Trzin proslavlja svoj praznik, je tudi svetovni dan podnebnih sprememb. Torej dan, ko naj bi se zamislili o eni največjih nevarnosti, ki preti ne le človeštvu, temveč vsemu planetu, na katerem živimo. Poleg nevarnosti, da bo človeštvo ostalo brez zdrave pitne vode v naravi, je to grožnja, da smo že tako daleč zabredli v onesnaževanju ozračja, da skoraj ni več možnosti za sanacijo razmer in preprečitve katastrofe, ki prihaja. In vendar se je treba boriti in ne zapirati oči pred vprašanjem, v kakšnih pogojih bodo živeli naši vnuki, kot to počnejo nekatere najmočnejše države na svetu samo zato, da bi ostale najmočnejše. Ta boj pa se začne tukaj, doma. Če se ozremo po naši lastni občini, kot smo to storili pred mesecem dni, ko smo ponovno organizirali čistilno akcijo, tokrat žal manj uspešno zaradi vremena, četudi so najbolj vneti in najbolj zavedni čistilci kljub dežju ali pa v naslednjih dneh, ko se je vreme izboljšalo, žal opazamo, da se odnos do okolja pravzaprav poslabšuje. V gozdu okrog nas je bilo tokrat več odpadkov kot prejšnja leta.

Seveda pa si bomo še naprej prizadevali. Zato smo v vodstvu občine, kot veste, storili vse, kar je potrebno, da smo čim prej oddali koncesijo za uvedbo in distribucijo zemeljskega plina v Trzinu. Ko smo prvo leto po nastanku občine uvedbo zemeljskega plina v Trzinu do leta 2004 razglasili za enega glavnih ciljev, so celo poznavalci razmer ocenjevali, da smo naivni optimisti in da pred letom 2008 zemeljskega plina v Trzinu ne bo. Danes izbrani koncesionar že ima gradbeno dovoljenje in bo v prihodnjih

tednih začel z gradnjo in samo še zapletena območju sosednje občine Mengeš, ki pa jih, kot zagotavljajo, tudi pospešeno rešujejo, bi lahko povzročili, da bi Trzin lahko prešli na zemeljski plin kot najprimernejši energent nekoliko kasneje, kot si želimo. In te vrste odločitev je bilo še več.

Razvoj in kakovost življenja, oboje ob zavesti in volji, da moramo doma storiti vse, kar je mogoče, za to, da ohranimo okolje in naravo tudi za naše otroke in vnuke, to so, z vsemi vsebinami vred, ki jih takšna orientacija predpostavlja, glavne programske točke strategije razvoja Občine Trzin. Želim si občino in kraj, ki ne bo le zaspano spalno naselje in ne sama ena sama trgovina ali delavnica. Želim si občino, v kateri bomo imeli možnosti za zadovoljevanje večine svojih interesov in želja, tako tistih najbolj elementarnih želja po družabnosti in zabavi kot tistih bolj zapletenih, da bi imeli v lastnem okolju tudi možnost zadovoljiti svojo potrebo po poklicnem uveljavljanju in svojo podjetnost, svojo željo po kulturnih doživetjih ali po rekreaciji in ne nazadnje tudi uresničiti svojo željo, da bi, ko pride nadložna starost, lahko to starost preživeli v kraju, ki smo si ga izbrali za svoj dom.

Vse to bi želeli zagotoviti v čim večji meri in s to mislijo vam, spoštovani občani in občanke, čestitam ob občinskem prazniku. Čestitam vsem dobitnikom občinskih priznanj in nagrad, še posebej gospodu Tonetu Ipvacu za zasluženi naziv častnega občana. Čestitam kulturnemu društvu ob zares častitljivi osemdesetletnici, v zadnjem času tako uspešnemu strelskega društva ob petdesetletnici in planincem ob dvajsetletnici. Četudi kot župan, si upam ugotoviti, da je Občina Trzin uspešna občina, in upam, da bo tako tudi v prihodnje.

Tone Peršak

Telefonske številke
Občine Trzin so:
**564 45 44, 564 45 43,
564 45 50 in 564 45 49**

Fax:
564 17 72

Elektronska pošta:
info@obcina-trzin.si

Domača stran na internetu:
http://www.obcina-trzin.si/

Zahvala
**Uredništvu Odseva se
zahvaljujem za iskrene želje ob
rojstvu hčerke.**
Jorg K. Petrovič

LINHARTOVO SREČANJE

Dragi Trzinci - škoda bi bilo, da si ne bi ogledali zanimivih predstav na TRADICIONALNEM gledališkem srečanju, ki ga tokrat gostimo tudi v Trzinu.

Spored najdete na suani 28.

7. SEJA OBČINSKEGA SVETA KOLIKO PLAČUJEMO ZA »OSEBNO POMOČ«

Majska seja občinskega sveta je bila tokrat izredno kratka, po čemer lahko sklepamo, da skušajo svetniki spoma vprašanja razreševati že na samih odbo-rih, vseeno pa se še vedno najdejo nekate-re točke, ki razburijo svetnike in vodijo v dolgo razpravo.

Tokrat se je to zgodilo pri soglasju k ceni socialno varstvenih storitev. Svetniki naj bi namreč dali soglasje za ceni storitev 'osebna pomoč' in 'pomoč na domu'.

SOCIALNA VARNOST TRZINCEV

Te storitve v Trzinu izvaja Center za socialno delo Domžale, ki je na občinsko up-ravo poslal predlog cen zanj, svetnikom pa se je zdelo, da so cene nekoliko previ-soke. Do te ugotovitve so prišli, ko so pri-merjali količnike plač zaposlenih. Pogle-va skrbi svetnikov je bila, da s sprejet-jem tega soglasja pravzaprav kupujejo mačka v žaklju, saj ni jasno, od kod tako visoki količniki za izračunavanje plač.

Župan in svetlovalca župana za družbene dejavnosti Andreja Kočar sta skušala raz-ložiti, da bi bilo pogodbo s Centrom do-bro podpisati, v nasprotnem primeru bi morali poiskati koncesionarja za izvajanje teh storitev, ki jih je občina po zakonu dolžna financirati. Svetniki so vztrajali pri svojem, da mora Center obrazložiti, kako so izračunali tako visoke količnike in ali bo občina obvezna plačevati isti znesek, ne glede na morebitne zamenjave delav-cev. Tako je bila točka o soglasju k ceni o 'osebni pomoči' prekinjena in bo ponovno obravnavana na junjski seji.

V razpravi o soglasju k ceni za storitev 'pomoč na domu' pa so svetniki ugotovili, da so količniki plač izračunani glede na tri konkretne delavce v centru in da je ce-na za storitve, ki jo je postavil center, v primerjavi z drugimi občinami nizka.

Razjasnjeno je bilo tudi, kako potekata obe storitvi, katere so razlike med 'osebno pomočjo' in 'pomočjo na domu'. 'Osebna pomoč' je tako visoko strokovna pomoč, ki jo nudi univerzitetno izobražen stro-kovni kader in obsega svetovanje, urejan-je in vodenje z namenom, da bi posamez-niku omogočili razvijanje, dopolnjevanje in ohranjanje ter izboljšanje socialnih mo-žnosti. 'Pomoč na domu' pa obsega social-no oskrbo upravičenca v primeru invalid-nosti, starosti ter drugih primerih, ko soci-alna oskrba na domu lahko nadomesti institucionalno varstvo. Občina financira

tako vodenje kot tudi neposredno oskrbo. Neposredna oskrba pa je del storitve, ki jo plačujejo tudi uporabniki sami, in sicer tisti, ki presegajo prag socialne varnosti. Svetni-ki so na osnovi teh razlag navsezadnje le dali soglasje k ceni storitev 'pomoč na domu', za 'osebno pomoč' pa lega niso mogli storiti, saj so točko že prej prekinili.

S socialnim varstvom pa je bila povezana še ena točka dnevnega reda, in sicer spreje-manje odloka o določanju oprostitev pri plačilu storitev 'pomoč na domu'. Država je določila minimalni dohodek, ki predstavlja mejo socialne varnosti, to je znesek, ki mo-ra upravičencu ostati za preživljanje. Zakon o socialnem varstvu pa dopušča, da občine določijo dodatne oprostitve pri plačilu stroškov storitev 'pomoč na domu'. Ker želi občina Trzin upravičencem zagotoviti lažjo dostopnost do te storitve, so se odločili, da bi zvišali mejo socialne varnosti. Ta je v občini Trzin približno 72.000 tolarjev, kar predstavlja vsota minimalnega dohodka ter 40 % ugotovljenega dohodka upravičenca oziroma zavezanca.

Vse ostale točke dnevnega reda pa so mini-le brez daljših razprav.

Svetniki so tako soglasno sprejeli spremem-ba in dopolnitve Statuta Trzina ter Pravilnik za kriterije in način sprejemanja oirok v vr-te. Hitremu sprejemu Statuta je botrovalo dejstvo, da že v prvi obravnavi ni bilo pred-logov za črtanje ali dodajanje členov in da so bili potrebni le redakcijski popravki. Tudi Pravilnik ostaja isti, kot je bil, in je doživel le manjše redakcijske popravke, ki so bili potrebni, ker je Vrtec Trzin že od lanskega leta del javnega vzgojno-izobraže-valnega zavoda Osnovna šola Trzin.

NADZORNI ODBOR IN PREMOŽENJSKA BILANCA

Svetniki so se seznanili z letnim načrtom nadzornega odbora. Novost pri delu nadzor-nega odbora je v tem, da bo odslej na vsaki seji občinskega sveta prisoten en predstavn-ik nadzornega odbora in da v letnem planu ne bo zapisano, katere ustanove bodo na-dzirali. Na ta način bo onemogočeno, da bi se v ustanovah lahko na nadzor vnaprej pripravili, s tem pa bo tudi nadzor opravil svoj namen.

Svetniki so bili seznanjeni še s premoženj-sko bilanco Trzina. Pri tej točki se je posta-vilo vprašanje, katere nepremičnine so v lasti občine, in prošnja, da bi svetniki dobili pisno poročilo vseh nepremičnin in parcel. Župan je tako našel zgradbe in stanovanja, ki jih občina poseduje (KUD, občinska

stavba, vrtec Palčica, 2 stanovanji v Dom-žalah, 2 v T-3 in 4 na Ljubljanski 13, po-leg tega pa še 2 lokala v Domžalah in 2 v Trzinu), glede pisnega poročila vseh ne-premičnih in parcel pa je dejal, da na občinski upravi še vedno urejajo spisek vseh parcel in zemljišč.

V predzadnji točki dnevnega reda je žu-pan na kraiko povzel, kaj se dogaja s po-sameznimi naložbami. V centru pa je druž-bene dejavnosti tako polegajo še zadnja dela (polaganje instalacij, tlakov...), kma-lu naj bi pridobili gradbena dovoljenja za SRP in prizidek k osnovni šoli, Jemčevi pa se vse bolj približuje obnova.

Kot vedno, so v zadnji točki svetniki predlagali pobude in postavljali vprašan-ja. Pobude so bile predvsem take, ki bi iz-boljšale izgled občine, zanimiv pa je bila predlog svetnice Chvatalove, ki je predla-gala, da bi ob letu invalidov bila tepla občinska gesta, če bi svetniku Kralju omo-gočili lažji dostop do sej z dvigalom za invalide.

Mateja Erčulj

Fotografiji: Izток Kadanev

TUDI CONO SO POČISTILI

V prejšnji številki Odseva smo poročali o delno uspehi čistilni akciji na območju starega in novega Trzina, zaradi slabe informiranosti pa smo izpustili obrtno cono. Vsem, ki so tam sodelovali pri čiščenju, se opravičujemo, nam v opravičilo pa naj zapišemo, da je bila tam akcija zaradi sobotnega dežja prestavlje-na na nedeljo. Nabrali so za dober ku-bični meter smeti, ki so jih morali v zabojnik odpeljati kar s kombijem. Tudi tam so ugotavljali, da bi bilo treba še večkrat pripraviti takšne čistilne akcije.

POGOVOR Z ŽUPANOM OBČINE TRZIN G. ANTONOM PERŠAKOM KAKO PREDSTAVITI ZGODOVINO KRAJA

Ker Trzin v tem mesecu praznuje svoj praznik, ki je posvečen obletnici prve omembe kraja v plinskih virih, smo tokrat trzinskega župana g. Peršaka najprej vprašali, kako na Občini gledajo na Ideje, da bi kje v Trzinu uredili spominski zbirko, ki bi predstavljala zgodovino kraja.

Večkrat smo slišali pobudo, da naj bi uredili muzej v rojstni hiši znamenitega ljubljanskega župana Ivana Hribarja, drugi predlagajo, da naj bi muzejsko zbirko uredili v Šuštarčevih domačiji, ki je edina še delno lesena hiša v Trzinu, v zadnjem času pa so veterani vojne za Slovenijo predlagali, da naj bi občina odkupila hišo ob mostu preko Pšate, pred katero je potekala znamenita trzinska bitka med vojno za osamosvojitve Slovenije (na tisti hiši je še spominska tabla, posvečena bitki). V hiši bi nato lahko naredili muzej o bitki in osamosvojanju Slovenije. Zelo pogosto slišimo tudi napovedi, da naj bi muzejsko zbirko o Trzinu uredili v novem Centru družbenih dejavnosti v T-3. Na vsak način želimo, da bi kje v Trzinu uredili muzejsko zbirko, ki bi govorila o zgodovini kraja na splošno, ne samo o enem dogodku. Tudi sam se ves čas zavzemam za to in za takšno muzejsko zbirko, če imamo predvidena tudi sredstva v proračunu. Šlo naj bi za zbirko o preteklosti tega kraja in njegovih ljudeh, in mislim, da bi gradiva na to temo lahko zbrali kar veliko, tako da vsega niti ne bi mogli predstaviti nankrat na enem mestu. To bi lahko predstavljali na različnih tematsko zaokroženih predstavivah. Najprej smo res razmišljali, da bi za to odkupili katero od zanimivih trzinskih hiš. Izkazalo se je, da bi bilo to verjetno povezano s precejšnjimi stroški. Med drugim bi v primeru, če bi se odločili za nakup hiše, v kateri ljudje še živijo, to pomenilo, da jim moramo zagotoviti tudi nadomestna stanovanja. Pa ne samo to, pojavila bi se še cela vrsta drugih stroškov. Problem pa je tudi v tem, da tudi če bi takšno muzejsko zbirko uredili, potem skoraj zagotovo ne bi mogli računati na tako velik obisk gostov, da bi z denarjem od vstopnin lahko kriili vsaj vzdrževanje zbirke. Za primer lahko vzamemo Liznjekovo muzejsko hišo v turistični Kranjski Gori, ki je praktično ves čas odprta za obiskovalce. Tam morata biti zaradi sprejema gostov in delovanja celotne hiše zaposlena najmanj dva, če ne celo trije ljudje. To pomeni zelo visoke stroške, ki so veliko breme tudi turistično precej bolj zanimivo občino, kot je Trzin, zato menim, da je najboljša možnost za

muzejsko zbirko ta, da takšno zbirko razstavimo v avli Centra za družbene dejavnosti v T-3. To je smiselno že zaradi narave dejavnosti, ki se bodo tam odvijale. Tam bosta ambulanta in knjižnica in tam bo tako ali tako potrebno zagotoviti stalno dežurstvo. Tam naj bi bil tudi informacijski center za gospodarske in turistične namene. Zaradi vseh teh dejavnosti bomo morali zaposliti enega ali več ljudi in ti bi lahko hkrati omogočali in nadzorovali ogled takšne muzejske zbirke. Da bi v Trzinu uredili muzej, ki bi z obiskom, razen mogoče v prvem obdobju od odprtju, lahko pokrival pretežni del svojega delovanja, pa je, vsaj za zdaj, nemogoče. To bi verjetno pomenilo vsaj milijon, milijon in pol tolarjev stroškov na mesec. To pa je tudi za našo občino preveč. Ideja o ureditvi spominske zbirke v hiši tik ob prizorišču trzinske bitke se mi zdi sicer zanimiva. Tisti predel bi se res dalo urediti in tam bi mogoče lahko postavili celo kakšen spomenik, vendar o nakupu tiste hiše vsaj za zdaj ni predvidenih sredstev, lahko pa bi o tem razmišljali v povezavi s kakšnimi drugimi programi. Občina mora na primer pokrivali tudi nekatere stanovanjske probleme. Mogoče bi bilo razmišljanje o odkupu tiste hiše v tej povezavi smiselno, seveda, če ni predraga. Pa še to moram povedati, da po mnenju Zavoda za naravno in kulturno dediščino v Trzinu ni nobene hiše, ki bi spadala v kategorijo zanimivih hiš, ki bi jih bilo treba odkupiti in muzejsko urediti.

Vse vež naših bralcev nas sprašuje, kaj je s prizidkom k osnovni šoli. Ali bo vse skupaj končano do začetka septembra, ko se bo začela devetletka?

Pripravljalna dela za začetek gradnje prizidka so v sklepnem obdobju. Izvajalec del je že izbran. Potrebne so bile le še nekatere dopolnitve gradbene dokumentacije in gradbeno dovoljenje čakamo vsak dan. Po zagotovilih izvajalcev bo vse, kar smo načrtovali za prvo fazo, do začetka devetletke narejeno. Moram pa reči, da nekateri v Trzinu iz povsem političantskih nagibov širijo paniko in nezadovoljstvo. Govorijo o tem, da bo potreben dvoizmenski pouk, vendar za to ne bo nobene potrebe.

Kaj pa druge naložbe, predvsem na področju urejanja prometnih razmer v Trzi-

nu? Kdaj se bo začelo urejanje Jemčeve ceste?

Vse skupaj je v zaključni fazi. Postopek je bil res zelo zamuden, saj smo se morali dogovarjati z več kot 70 mejaši in lastnik tamkajšnjih zemljišč. Vse tiste parcele je bilo treba odmeriti in odkupiti. Gre za parcele od enega do sto in več kvadratnih metrov. Vse te odkupe je bilo treba uskladiti in pridobiti soglasja. Razen v enem primeru smo za vse potrebne parcele dobili soglasja lastnikov. Zdaj marsikje še čakamo odločbe geodetske uprave, da bomo tista zemljišča lahko odkupili in to vpisali v zemljiško knjigo. Vse te parcele je treba združiti v parcelo Jemčeve ceste. Ko bomo odkupili vse, bomo šele dobili gradbeno dovoljenje za obnovo Jemčeve ceste. Dela pri tem pa bodo tekla usklajeno, saj bomo takrat šli v celovito prenovo cestišča. To bo, kot ste v Odsevu že poročali, urejeno tako, da bo omogočalo le počasno vožnjo, ki bo zagotovila večjo varnost ljudi na cesti. Kot kaže, bo zaradi tega, ker nismo uspeli pridobiti soglasij za eno parcelico, celotna Jemčeva cesta enotno urejena kot vaška cesta za umirjeni promet, le na odseku, dolgem 20 m bo cesta ostala neurejena, takšna kot je zdaj. Po tem, ko bo Petrol pod cesto položil cevi za plinovod, mi pa druge infrastrukturne vode, bodo delavci na istem odseku cestišče vrtili v sedanje stanje. Sicer pa bomo na območju Jemčeve ceste zamenjali stare cevi za vodovod, v zemljo bomo položili električne vode, tam bomo poskrbeli tudi za meteorno kanalizacijo. Petrol bo pod cesto položil cevi za primarno in sekundarno plinovodno omrežje, poskrbeli pa bomo tudi za obnovo cestne razsvetljave. Obnova Jemčeve bo tako celovita. Pričakujemo, da bomo z deli začeli že letos, kot sem že omenil, pa bomo delali usklajeno s Petrolom, ko bo ta polagal plinovod. S tem se bomo izognili večkratnim razkopavanjem ceste.

Kaj pa Mengeška cesta? Prometne razmere ob njej so vse huješe in tudi v Odsevu smo že večkrat opozarjali na nujnost ureditve pločnikov in zagotovitve varnosti za prebivalce hiš ob cesti. Se zdaj je kaj premika v zvezi s to cesto? Zdaj imamo narejena dva projekta za pločnike ob cesti. Po desni strani v smeri proti Mengšu naj bi imela cesta po vsej dolžini pločnik, na levi strani pa pločnika povsod ni mogoče narediti, tako da bi bila tista stran ceste ponekod brez pločnika. Treba pa je, kar sem opozoril že večkrat

povedati, da je Mengeška cesta državna. To pomeni, da mora država projekt odobrjiti in dati soglasje kot lastnik večine tamkajšnjih zemljišč. Problemi pa se pojavljajo, ker država tudi v primeru Mengeške ceste le ni v celoti lastnik vseh zemljišč ob cesti. Pri tistih zemljiščih pa je spet treba pridobiti soglasja njihovih lastnikov. To je spet zelo zamudno, saj se pojavlja cela vrsta težav. Najbolj znan je zaplet v zvezi s parcelo, katere lastnica je živel v Romuniji in je tam tudi umrla. Treba je bilo najeti odvetniško pisarno, ki zdaj poskuša pridobiti soglasja dedičev. Gre za zelo zamudne postopke, vendar upamo, da bo odvetniška pisarna uspešna. Če ne, bo treba po sodni poti določiti skrbnika in najti ustrezno rešitev. Podoben primer je tudi s hišo ob cesti, ki je sicer že zapuščena in so namesto nje naredili že dve nadomestni gradnji. Ker pa je lastnik umrl, je treba vse uskladiti z dediči, ti pa so spet v tujini. Mi se zdaj ubadamo z vsem tem, ker so postopki zelo zamudni, pa je težko napovedati, kdaj se bo vse to končalo.

Kaj pa Ljubljanska cesta? Tudi ta nima povsod urejenega pločnika, vendar ga bo nekoč morala imeti. Ker so postopki, kot kažejo izkušnje z drugih cest, zelo zamudni, zakaj ne začnete že zdaj pridobivati zemljišča in soglasja mejašev te ceste za ureditev pločnikov?

Ureditev dela Ljubljanske je predvidena v spremembah prostorsko ureditvenih pogojev za T-3. Nasproti že zgrajenim blokom v T-3 naj bi tudi na drugi strani ceste uredili pločnike, podobno kot so zdaj na urejeni strani ceste. Ko bodo spremembe sprejete, bodo lahko začeli urejati tudi tisto stran ceste, trenutno pa je v prostorskih dokumentih tista stran ceste takšna, kot je. Drugo pa je del Ljubljanske ceste od mosta čez Pšato proti pločnikom, ki so že urejeni nekaj deset metrov od križišča z Mlakarjevo cesto. Za tisti del bomo morali ustrezno prostorsko dokumentacijo še urediti in ko bomo to naredili, bomo lahko začeli urejati tudi manjkajoče hodnike za pešce in podobno.

Miro Štebe

ŠEPET NARAVE

Narava iz dneva v dan spreminja svoje barve, odeva se v lepoto, oblači v rožnate se barve, porojeva cvetove živobarvne.

Polja vsa so oživila, k delu neorana zemlja vabi, zelena trata in gozdovi so tiho, skrivnostno zašepetali

Prhutajo ptice s krili, nabirajo drobne slamec, da v krošnjah si dreves, napravijo zarod spet.

Mimo misel naj počiva, predaja zvokom se življenja, še goslanju murna naj prišluhne, tiho uživa te lepote.

Alojz Mihar

OHRANIMO BAJER IN GOZD OKOLI NJEGA

Spominjam se časa, ko sem hodila v osnovno šolo. Pozimi, zlasti med počitnicami, sem večino prostega časa skupaj z drugimi otroki preživela na »našem« bajerju. Takrat seveda nisem razmišljala o lastništvu bajerja, da to ni »naš« bajer, pravni jezik mi je bil takrat še tuj.

Ko sem v letu 1999, ob ustanovitvi Društva prijateljev mladine, razmišljala o jesenski čistilni akciji bajerja, da bi ga pripravili na zimsko sezono drsanja, sem pri poizvedovanju o taki možnosti naletela na več ovir. Govorila sem s predsednikom gasilskega društva, ki je v starih časih sodelovalo pri čiščenju in napolnitvi bajerja z vodo. Povedal mi je, da brez soglasja vseh lastnikov to ni več mogoče. Govorila sem tudi z gospodom županom, ki me je opozoril na naravovarstveni vidik. Poudaril je, da so na bajerju tudi race in druge živali, ki jim tak poseg ne bi koristil. Vendar živali so bile tu tudi pred 20 leti, pa jim čiščenje bajerja in zalitje te tega z dodatno vodo ni škodilo. Poleg tega mi je župan po telefonu zagotovil, da je pri Ministrstvu za okolje in prostor sprožen postopek za zaščito tega dela Trzina – mokrišča. Vendar, kot kaže razvoj dogodkov v Trzinu po valitvah, temu ni tako, čeprav so na predvolilnih srečanjih vsi v en glas zatrjevali, da so proti nadaljnjim pozidavam v tem delu Trzina. Sedaj pa kar naenkrat živali in rastline v okolici bajerja niso več pomembne, pomemben je le še materialni vidik pozidave tega dela gozda. Mislim, da nisem edina, ki si želim, da bi ta del gozda ostal nedotaknjen. S skupnimi moči bi lahko pripomogli k njegovemu zaščiti. Nenazadnje imamo na voljo kar tri neposredne oblike sodelovanja občanov pri odločanju v naši občini, to so zbor občanov, lokalni referendum in ljudska iniciativa. Če zbor občanov zahteva 5% volivcev, je le ta za občino obligatoren. Zakon o lokalni samoupravi prav tako omogoča, da lahko najmanj 5% volivcev v občini zahteva izdajo ali razveljavitev splošnega akta ali druge odločitve iz pristojnosti občinskega sveta oziroma drugih občinskih organov. Volivci v občini lahko, v nasprotju z ljudsko ustavnorevidijsko in zakonodajno iniciativo, predlagajo spremembo ustave oz. sprejem zakona, zahtevamo razveljavitev akta tudi potem, ko je že zašel veljati. Skupaj morda lahko še zaustavimo gradnjo, za katero se, kot je pokazala nedavna prostorska konferenca, zavzema vse več lastnikov tamkajšnjih parcel. Pri tem lahko zelo pomagajo tudi občinski svetniki, med katerimi je kar nekaj takih, ki so se pred volitvami zelo zavzemali za ustavitve nadaljnjih pozidav okolice Trzina. Med njimi je vsaj nekaj »starih Trzinčev«, ki imajo otroke in vnuke. Upam, da bodo mislili tudi na njih, ko bodo izražali svoje mnenje. Sem PROTI gradnji v tem delu Trzina med industrijsko cono in Mlakami. Rada se sprehajam in tečem po tem delu gozda in v prostem času uporabljam trim stezo. V tem delu bi lahko uredili tudi, kot sta predlagala že Tone Ipavec in urednik Miro Štebe, učno pot za naše šolarje. **Šeio vseh pa mi je bil tudi predlog gospoda Toneta Ipavca, da bi v tem delu uredili manjši park po vzoru Volčjega Potoka. Mislim, da bi tak park razveseljeval vse nas in še naše zanamce.**

Enako misleči bi morali združiti moči, morda bi občina bila pripravljena zbrati sredstva za nakup tistih parcel, ki jih lastniki na vsak način hočejo prodati. Naj postanejo last občine in s tem tudi vseh Trzinčev in Trzink. Naj bajer zopet postane kraj druženja vseh nas, tako kot nekoč. Se še spominjate?

Tatjana Strmljan

V skladu z vse večjim številom zahtev po neposrednem izražanju ljudske volje na državni ravni, s katero se v Sloveniji soočamo v zadnjem času, na podlagi zahtev po večji participaciji občanov v postopkih sprejemanja odločitev na lokalni ravni in glede na zaostreno situacijo, ki smo jo v občini Trzin priča na področju sprejemanja prostorsko-ekoloških odločitev, objavljam

»Trzinski manifest«

za referendumsko odločanje o prostorskih in ekoloških zadevah v občini Trzin.

1. O interesu za referendumsko odločanje o prostorskih in ekoloških zadevah se v občini Trzin izpelje referendum.
2. Na referendumu iz prejšnje točke se občani občine Trzin odločajo o naslednjem vprašanju: »Ali ste za to, da se v statut Občine Trzin vnese določilo, da se v občini Trzin o vseh prostorskih in ekoloških zadevah odloča na referendumu?«

Trzin, 15.5.2003

Jorg Kristijan Petrovič

V manifestu predlagana rešitev ugotavljanja ljudske volje na referendumih zagotavlja najvišji in najboljši zlahka nivo demokratičnosti v procesih odločanja. Pri neposrednem referendumskem odločanju odpadejo vsi očitki, ki jih opozicija sprejeti odločitvi po njenem sprejemu naslovi na pozicijo. Seveda pa še vedno ostaja v veljavi dejstvo, ki ga v prejšnji številki Odseva navaja župan g. Peršak: »Manjšina mora sprejeti diktat večine.« Tega se bomo morali navaditi. Ko smo se na začetku devetdesetih odločili za življenje v demokratičnem sistemu (v ustavo smo zapisali, da je Republika Slovenija demokratična država, v kateri ima oblast ljudstvo), smo vse anomalije demokratičnega sistema vzeli v zakup. Ideje o referendumskem odločanju v Trzinu obstajajo že dlje časa: ne nazadnje sta zamislili o referendumski izrazila že tudi gospoda Peter Kralj in Tone Inavec. Prvi je o referendumskem odločanju govoril na enem od zborovanj, drugi pa je referendumski pristop izpostavil v enem svojih nedavno objavljenih člankov v Odsevu. Trzinski manifest ne predstavlja pobude volivcem v skladu z 2. odstavkom 61. člena Statuta Občine Trzin, temveč poziv volivcem, političnim strankam, listam in drugim pristojnim za predložitev pobude v skladu s pre omenjenim pravnim temeljem.

V zadnjega pol leta je v Trzinu postal prostor v vseh svojih vidikih, od gospodarjenja z njim do ekologije, najbolj udar na tema. Okoli te teme so se lomila kopja na volitvah, o tem potekajo najbolj burne razprave na sejah občinskega sveta, ne nazadnje se tudi zainteresirana javnost

najbolj zanima za prostorsko ekološko problematiko, kar je lepo razvidno iz člankov, ki jih lahko iz številke v številko prebiramo v Odsevu.

Da gre prostoru takšen pomen, se ne gre čuditi. Odločitve o izbiri prostora imajo vpliv, ki ga občuti več generacij. Odločitve o gospodarjenju s prostorom, ki jih sprejemajo starši in stari starši, bodo vplivale tudi na kakovost bivanja vnukov, pravnukov in njihovih potomcev.

Tako kot pri vseh javnih zadevah se tudi pri prostorsko-ekoloških odločitvah odločevalec sreča s problemom uskladitve interesov. Interese je zaradi asimetrije oddanih informacij izredno težko usklajevati. Interesnejši, ki jih neka odločitev najbolj prizadene, so namreč tudi najbolj glasni. neprizadeta večina pa običajno molči (vsaj če je nihče nič direktno ne vpraša).

V razmislek o tem, kako velik problem predstavlja usklajevanje interesov, ki na račun pridobitve skupnosti prizadenejo nekateri posameznike, naj navedem primer ekoloških otokov. Vsi v Trzinu se strinjajo, da je ločeno zbiranje odpadkov zelo ekološko in nujno potrebno in v interesu celotnega Trzina, saj zmanjšuje obremenitve okolja, podaljšuje življenjsko dobo odtagališče in ne nazadnje vrača industriji uporabne surovine, a ko je potrebno sprejeti odločitev o prostorski umestitvi ekološkega otoka, ga nihče ne želi v svoji bližini, saj bi bil prizadet njegov interes. Druge podobne primere predstavlja mladinski klub, vrtec v stari OŠ Trzin, povezavka med Mlakami in OIC... Odločevalec lahko marsikatero interese, še posebej če zadeva manjše število interesentov (kot primer naj navedem obratovni čas posameznega gostinskega obrata, kjer se srečuje podjetniški interes gostilničarja, ki bi želel imeti lokal odprt pozno v noč in interes občanov, ki stanujejo v neposredni bližini gostišča in si zvečer želijo svoj mir), uskladi. V primerih, ko se soočita interesa, kjer si nasprotuje veliko število interesen-

tov, pa postane posredno odločanje bistveno bolj zapleteno. Prostorske in ekološke odločitve so takšne odločitve, kjer se na nasprotnih bregovih običajno znajdejo dve veliki skupini interesentov (investitorji, kmetje, lastniki zemljišč, naravovarstveniki, mladi, starejši, izvajalci gospodarske javne službe...).

Trzin čaka v prihodnosti kar nekaj prostorskih odločitev. V najbližji prihodnosti tri in v malo bolj oddaljeni (čež približno tri leta) še ena. Prva in trenutno najbolj razpita je seveda odločitev o nadaljnjih pozidavah v območju T3. Trzinci naj se na referendumu odločijo o naslednjih stvareh, ki so trenutno največje jabolko spora (povzeto po razpravah, objavljenih v prejšnji št. Odseva):

- Ali se strinjajo, da se gradi blok pred objektom Barca?
- Ali se strinjajo, da se sosednji blok nameni domu za ostarele?
- Ali se strinjajo, da se na zelenici med šolo in T3 zgradi otroško igrišče?
- Ali se strinjajo, da se na zelenici med šolo in T3 zagotovijo dodatna parkirna mesta?

Druga je odločitev, ki zadeva spremembe zazidalnega načrta v Mlakah in se nanašajo na rešitev problema mirujočega prometa. Trzinci naj se na referendumu odločijo:

- Ali se strinjajo, da se na zelenicah okoli Prešernove ulice zagotovijo dodatna parkirna mesta?
- Ali se strinjajo, da se na zelenicah ob spodnjem delu Kidričeve zagotovijo dodatna parkirna mesta?

Tretja je odločitev o predlaganih spremembah zazidalnega načrta za OJC in četrti, v trenutni perspektivi tudi zadnja (dolgoročno gledano pa vsekakor le ena nizu), je odločitev o prostorskem planu Občine Trzin, o kateri se bodo Trzinci odločali čez približno tri leta. O tej zadnji malo več, ker zadeva tudi moj osebni interes. Eden od avtorjev v prejšnji številki Odseva izraža mnenje, da na občini Trzin manipuliramo s podatkom o 200 mladih parih, ki bodo v Trzinu potrebovali prostor za bivanje. Avtor je pri tej svoji trditvi v zmoti. Omenjena informacija je vedno izražala moje videnje in nikakor ne uradno stališče Občine. Kot takšna informacija tudi ni bila predstavljena. Ob predstavitvi informacije sem namreč nastopal v svojem imenu in ne v imenu občine. Kar pa se tiče same informacije o 200 parih (oz. 400 ljudih), izhaja moja interpretacija iz podatkov lanskega popisa. Dejstvo je, da sta v starostni piramidi Trzina najmožneje zastopani generaciji v starostnih skupinah od 45-55 let in od 20-30 let; v obeh je, gledano približno, po 400 ljudi. Navedeno so, kot rečeno, dejstva. Vse ostalo so interpretacije rezultatov. Moja in-

¹ Pobudo volivcem za vložitev zahteve za razpis referenduma lahko da vsak volivec, politična stranka in občini ali odbor četrtne skupnosti. Pobuda mora biti podprta s podpismi najmanj 50 volivcev v občini.

Interpretacija se glasi, da predstavljajo občani med 20. in 30. letom otroke občanov med 45. in 55. letom. Verjetno so možne tudi drugačne interpretacije rezultatov lanskega popisa. Kakšne so, ne vem. O njih naj poročajo tisti, ki jih zastopajo. V nadaljevanju svojega nastopa sem se naslonil na svojo prej omenjeno interpretacijo rezultatov popisa in izvedel tezo, da se bo moralo teh 200 parov nekam naseliti. V kolikor bodo želeli ostati doma v Trzinu, bo za njih potrebno zagotoviti dodatne stanovanjske enote. Žal za nobeno od interpretacij in nobeno od tez v danem trenutku ne moremo trditi, da je pravilna, tega se zavedam in zato sprejemam kot enako verjetne tudi vse ostale interpretacije in iz njih izvajane teze, ki bodo predstavljene. Edini empirični preizkus pravilnosti nasprotujočih si tez predstavljaja referendum o nadaljnjih pozidavam namenjenih površinah v občini Trzin. V kolikor Trzinčev, ki bi v Trzinu želeli graditi, ni toliko, kot predvidevam, potem bo zadeva

na referendumu padla, ne glede na to, koliko spremljajočih infrastrukturnih objektov za zagotavljanje višjega družbenega standarda (trgovine, otroška in športna igrišča ...) investitorji ponudijo. V kolikor pa v Trzinu obstaja zadosten interes mladih, da si zagotovijo stanovanjske enote za svoje bivanje v Trzin, bo zadeva uspela. Za konec naj omenim, da se na nek način strinjam s trditvijo skupine avtorjev iz pisma objavljenega v prejšnji številki Odseva. Breme odločitev o trzinskem prostoru je gromozansko. Z realizacijo v manifestu postavljene zahteve o referendumih za prostorske in ekološke odločitve bo breme odločitev o T3, o Mlakah, o OIC in o območju celotnega Trzina, ki je danes na ramenih svetnikov in župana, preneseno na občane. Zaradi večjega števila nosilcev sicer ne bo nič manjše, bo pa boj enakomerno porazdeljeno.

KOLESARSKA DIRKA V TRZINU USPELA

Kolesarska sekcija Smučarskega društva Trzin je v nedeljo, 18. 1. m., v industrijski coni Trzin pripravila prvo kolesarsko dirko za Veliko nagrado Trzina, ki je šlelo tudi za kriterij slovenskih mest in državno prvenstvo. Nastopilo je čez 150 tekmovalcev iz večine pomembnejših slovenskih kolesarskih klubov. Pomerili so se v treh starostnih skupinah, vozili pa so po krožni progi, speljani po ulicah obrtne cone. Po tekmovalstvu so vsi udeleženci zelo ugodno ocenjevali progo, precej pohval pa so bili deležni tudi organizatorji, saj so se, čeprav je bila dirka zanje prva, in še niso imeli zadosti organizacijskih izkušenj, zelo dobro odrezali. Več o tekmovalstvu bomo poročali v naslednji številki Odseva.

Spoštovani,

glede na to, da pred časom razposlane pristopne izjave vsem gospodinjstvom, ki želijo prejemati glasilo Odsev, nismo pravočasno izpolnili, me zanima, če je to sedaj prepozno. Izjave sicer nimamo, glasilo pa bi vseeno želeli prejemati, če je to še možno.

Že vnaprej se vam najlepše zahvaljujem.

vplivali na naklado in raznašanje Odseva. To je v pristojnosti občinske finančne službe.

Na pobudo in vprašanja občanov zdaj javno sprašujemo pristojne predstavnike Občine, da javno povedo, kolikšen je prihranek pri sedanjem načinu razširjanja našega časopisa.

Naše gospodinjstvo kljub oddani naročilnici še ni prejelo zadnjega Odseva. Prosim, če nam ga lahko dostavite.

Spoštovani gospod urednik ODSEVA!

Prosim, da me zavedete kot naročnika ODSEVA, čeprav sem zamudil vašo akcijo "naročanja". Menim, da je še kar nekaj takih, ki so ODSEV z zanimanjem (morda samo občasno, odvisno od trenutne problematike) prebirali, pa se niso "naročili".

Pri nas smo ga redno prebirali, pa se vendar nismo "naročili". Prav bi bilo, da bi ODSEV še vedno zahajal brezplačno v vsako gospodinjstvo, saj je občinska politika že tako vedno bolj odtujena od ljudi. Toliko denarja bi pa občina že morala zbrati, da bi zagotovila vsaj minimum komunikacije z občani!

Lep pozdrav

To je le nekaj pisem in sporočil, ki smo jih prejeli v uredništvu Odseva po tem, ko se je Občina odločila za »svarčevalne« ukrepe in omejila naklado in razpošiljanje našega glasila.

Vse, ki bi želeli, da časopis še naprej prejemate, prosimo, da se s svojimi zahtevami obračate neposredno na občino, saj žal v uredništvu nimamo več moči, da bi

S tem vprašanjem sem se kot glavni in odgovorni urednik že obrnil na g. župana, pa mi je pojasnil, da sem ga z vprašanjem presenetil in našel nepripravljenega. Dejal mi je, da nam bo na ta vprašanje lahko odgovoril svetovalec župana za finančna vprašanja g. Jorg Petrovič, ki pa je bil zdaj dalj časa na dopustu, tako da pri njem nismo mogli dobiti odgovora. Pričakujemo ga pri naslednji številki, sploh pa bo kmalu treba oddati polletno poročilo o finančnem poslovanju našega glasila.

Naj povemo, da smo preverili, kako poteka financiranje podobnih glasil v sosednjih občinah. Začuda imajo marsikje pri tem tudi težave, vendar nikjer tako velikih kot pri nas. Presenetilo nas je, na primer, da imajo v občini Lukovica skoraj povsem enake finančne rezultate, kot smo jih imeli pri nas pred zmanjšanjem naklade, vendar tam, čeprav občina ni tako »bogata«, kot se radi bahamo pri nas, ni še nihče predlagal, da bi zmanjšali naklado občinskega časopisa. Čeprav mora tamkajšnja občina za njihovo glasilo iz proračuna nameniti prav toliko denarja, kot naj bi ga pri nas, Rokovnjač še vedno izhaja v nakladi 1.700 izvodov in ga prejema jo vsa gospodinjstva, pa če so se za to prijavila ali ne.

Miro Štebe

SLAVNOSTNA AKADEMIJA OB OBČINSKEM PRAZNIKU

Dvorana KUD-a Franca Kotarja se je na predvečer občinskega praznika, natančneje 14. maja, oblekla v praznja oblačila. Slovenska in trzinska zastava, ki sta viseli ob odru, ogromen rumen šopek rož na odru in slavnostno oblečena publika so le del njenih praznijh oblačil. In čemu taka podoba dvorane? V počastitev najbolj zaslužnim trzinskim posameznikom in društvom, ki so na ta večer prejeli priznanja in denarne nagrade za svoje delo.

Z odra je bilo največkrat prav lepo pogledati polno dvorano in ugotoviti, da Trzinci počasi začenjajo resnično živeti s Trzinom. Lahko bi celo rekli, da je ta večer dvorana KUD-a pokala po šivih, kar ni tako običajno za trzinske prireditve. Občinstvo je bilo namreč tako število, da je celo zmanjkalo stolov in so nekateri morali stati. Pa ni bilo slišati nobenega godrnjanja ali pritoževanja nad tem, saj je prireditev minila, kot bi trenil, za kar so poskrbeli pevci in pevke ansambla Perpetuum Jazzile, pod vodstvom dirigenta Tomaža Kozlevčarja, in nagrajenci, ki niso obremenjevali publike z dolgimi, puhlimi govori.

Edini daljši govor ta večer je bil županov, kar je logično, saj je v njem omenil kar nekaj pomembnih občinskih projektov, ki se jih ne da razložiti v dveh stavkih. Tako je poudaril, da si trzinska občina prizadeva za napredek in razvoj, pri čemer vlaga v človeške vire in v okolju prijazno tehnologijo ter da si prizadeva za razvoj in kakovost življenja Trzincev. Izrazil je tudi svojo zaskrbljenost nad odnosom ljudi do okolja, povedal, da občina zelo podpira družabno noto človeškega življenja in prav zaradi tega veliko vlaga v društva, proslave, prireditve.

Župan je omenil tudi Center za družbene dejavnosti, izgradnjo prizidka k osnovni šoli ter nekako med vesticami poudaril pomen

doma za starejše občane, ko je dejal, da si želi, da bi si v Trzinu lahko izpolnili vse želje, tudi tiste v starosti. Nazadnje je še povabil na prireditve, ki jih občina organizira v prazničnem maju, in čestital vsem nagrajencem.

Po dveh odpetih pesmih ansambla sta nagrajencem nagrade in priznanja predala župan in Lidija Babnik, predsednica Komisije za občinska priznanja, proslave in promocijo občine.

Tokrat so večino priznanj in denarnih nagrad podelili kar trzinskim društvom, ki praznujejo visoke obletnice svojega delovanja. Denarne nagrade je tako prejelo Planinsko društvo Onger Trzin (20. obletnica), Smučarsko društvo in pa Damijan Klopčič, predsednik strelskega društva.

Bronasto plaketo je ob pidesetletnici svojega delovanja prejelo Strelsko društvo, Franci Mušič in Metka Rakef-Breda, ki ob prejemu priznanja ni mogla skriti ganjenosti in solz.

Srebrne plakete so prejeli republiški prvak in rekord v streljanju Andrej Perne ter KUD Franca Kotarja (80. letnica delovanja).

Zlato plaketo pa je komisija posthumno podelila Jožetu Štihu, kateremu so letos posvečeni tudi Linhartovi dnevi, plaketo pa je prevzel sin Sašo.

Letošnji častni občan Trzina je postal Tone Ipavec, ki je s svojim kratkim in hudomušnim govorom sprožil smeh občinstva, z njim pa se je zahvalil tako ženi kot vsem, brez katerih tega priznanja ne bi bilo, in tudi vsem občanom Trzina.

Publika se je še posebej razživila ob zadnjih dveh pesmih ansambla, saj je navdušeno ploskala in zahtevala še eno pesem izven načrtovanega programa.

Po slavnostnem delu prireditve je del publike odšel domov, del pa se je odločil, da ostane na zakuski in tako priredi zabavo svojim želodčkom, ki so zadovoljno predli ob pogledu na bogato obložene mize z različnimi specialitetami.

Mateja Erčulj

Objavljamo obrazložitve letošnjih občinskih priznanj in nagrad

ČASTNI OBČAN OBČINE TRZIN TONE IPAVEC

G. Tone Ipavec je prav gotovo eden najbolj zaslužnih, da je Trzin spet postal občina. Kot predsednik sveta prejšnje KS Trzin je naredil izredno veliko za uresničitev zamisli o osamosvojitvi Trzina. Zdaj si že težko predstavljamo, kako zahtevno in naporno je bilo takrat prepričevanje drugih, pridobivanje najrazličnejših soglasij in ocen in koliko sestankov je bilo za to potrebnih. Med drugim je z go. Jožico Valenčak sestavil izčrpen elaborat o upravičenosti Trzina, da postane samostojna občina, premišljeno pa je usmerjal tudi vsa druga prizadevanja za uresničitev ideje o trzinski občini. Dal je pobudo za ponovno oživetje trzinskega časopisa Odsev, spodbujal je ustanavljanje novih društev v Trzinu. Bil je prvi predsednik Društva upokojencev Žerjavčič, zavzeto pa deluje tudi v vodstvih nekaterih drugih trzinskih društev. Treba je tudi povedati,

da je g. Ipavec že pred tem opravljal več pomembnih funkcij v krajevni skupnosti, po ustanovitvi občine pa je bil v prvem mandatu tudi občinski svetnik.

Posebno mesto v življenju g. Ipačca zavzema kultura. V zgodovino trzinskega Kulturnega društva, ki letos praznuje 80. letnico, se je zapisal kot izvrsten režiser in igravec, več let pa je KUD-u Franca Kotarja Trzin tudi predsednikoval.

Še bi lahko naštevali zasluge G. Tonega Ipačca, vendar naj bo dovolj, saj njega in njegovo delo Trzinci dobro poznamo. Ocenjujemo, da je ob okrogli obletnici, 730. letnici prve pisne omembe Trzina, prav da mu za njegove zasluge ter za ves trud in delo za naš kraj in občino podelimo naziv častnega občana Občine Trzin.

ZLATA PAKETA OBČINE TRZIN

JOŽE ŠTIH (posmrtno)

Jože Štih se je že od rane mladosti aktivno vključeval v javno in društveno življenje

Trzina na različnih področjih. Sprva se je izkazal pri trzinskih strelcih, aktivno pa je sodeloval tudi v tedanji mladinski organizaciji. Bil je eden od ustanovnih članov planinskega društva Onger, v katerem je bil tudi vodnik in organizator več mladinskih planinskih taborov. Dal je pobudo za izdajanje krajevnega časopisa Odsev in bil v prvem obdobju njegov sourednik, zadržal leta pa na mestnik odgovornega urednika. Ko je Trzin postal občina, je plodno deloval kot občinski svetnik, ob vsem tem pa je bil več kot tri desetletja z dušo in srcem predan svoji zares pravi ljubezni – trzinskemu gledališču.

Umetniško pot Jožeta Štiha zaznamujejo številne igralske kreacije, izkazal pa se je tudi kot režiser in predsednik KUD-a Franca Kotarja Trzin. S svojim zanosom, idejami in prizadevanjstjo je bil gonilna sila trzinskega eksperimentalnega teatra Cizamo, ki je trzinske gledališnike popeljal na številne ugledne slovenske gledališke festivale, in tudi v tujino, kjer so

se Trzinci kot ljubiteljsko gledališče s svojimi predstavami marsikdaj kosali tudi s profesionalnimi gledališči. Jože je zaslužen za številne uspehe trzinskih gledališnikov v zadnjem času, treba pa je povedati, da je zelo podpiral tudi delo gledališkega podmladka in da je trzinsko družabno dogajanje obogatil tudi kot soorganizator prvega trzinskega festivala Trzinska pomlad.

SREBRNI PLAKETI OBČINE TRZIN KUD Franca Kotarja

Trzin

Društvo, ki letos praznuje 80-letnico delovanja, je že od vsega začetka nosilec kulture v našem kraju in je močno vraščeno v njegovo družabno življenje. Svoje poslanstvo je potrdilo s mnogimi prireditvami in uspehi v Trzinu pa tudi z nastopi v drugih krajih po Sloveniji. Za svoje delo je prejelo že veliko nagrad in priznanj, mnoge člane KUD-a pa so vabilo tudi k sodelovanju v gledaliških skupinah sosednjih krajev. Društvo je svoj čas uprizorjalo tudi po tri premiere celovečernih iger na leto. Takrat je bilo splošno mnenje

stroke, da ima Trzin najbolj kakovostno dramsko skupino na celotnem območju domžalsko-kamniške kotline. V društvu so si zavestno prizadevali za dvig kulturne ravni sokrajanov in za negovanje materejnega jezika. V zadnjem času, ko so televizija in drugi mediji prevzeli nekatere od funkcij nekdanjih kulturnih društev, v KUD-u iščejo nove poti in z novimi prijemi nadgrajujejo delo svojih predhodnikov. Lepe uspehe so dosegali na tekmovanjih v improvizaciji, oživili so ulično gledališče, s svojimi predstavami pa so se uvrstili tudi med najboljše sodobna ljubiteljska gledališča. V zadnjih nekaj letih nastopajo gledališke skupine Cizamo, iz trzin-

skega KUD-a, nastopajo na številnih zabavnih prireditvah po vsej Sloveniji, ime Trzina pa so poneli tudi v tujino, kjer so sodelovali že na vrsti sodobnih gledaliških festivalov.

ANDREJ PERNE

Gospod Andrej Perne je na področju strelskega športa dosegel vse največje lovorike v slovenskem prostoru. V Strelskem društvu Trzin je dejaven preko 30 let in v tem času je s svojimi nastopi na tekmovanjih z vrhunskimi dosežki ogromno prispeval k promociji Trzina. Dosegel je vse strelske lovorike in s tem vzpodbujal tudi ostale strelce društva. Je večkratni republiški prvak in rekorder. V svoji karieri je med drugim dosegel preko 150 zmag, od tega 9 zmag na prvenstvih Slovenije, najbolj pa je ponosen na zmago na tekmovanju za Pokal mladosti v Zagrebu, kjer je kot najstarejši strelcec ugnal vse ostale. Ves čas je spodbujal tudi mlade strelce in jih navduševal za lepote tega športa. Mlajše generacije, ki v zadnjih letih vodijo društvo, si ne predstavljajo uspehov brez njega. Vedno jim je bil vzornik, s svojimi tekmovalnimi uspehi pa je motiviral k dobremu delu in doseganju odličnih rezultatov tudi številne druge strelce društva. Brez njega Strelsko društvo Trzin v slovenskem prostoru ne bi doseglo toliko tekmovalnih uspehov in pri razvoju mladih strelcev takšnih dosežkov, prav gotovo pa tudi ne bi šlo kar 25 aktivnih strelcev, ki sodelujejo v državnih ligah v vseh kategorijah. Tudi danes se Andrej Perne še vedno aktivno udeležuje veteranskih prvenstev in se venomer vrača domov z osvojenimi medaljami. Že zdaj lahko rečemo, da je Andrej Perne legenda trzinskega strelstva, vsckakor pa ne smemo spregledati tudi njegovih zaslug na organizacijskem področju v društvu pa tudi njegovega sodelovanja z drugimi trzinskimi organizacijami. Nenazadnje so njegovi napisi in poslikave olepšali tudi marsikatero trzinsko prireditev in pridobitev.

skega odreda IX. korpusa. Po vojni se je najprej zaposlila v tekstilni tovarni v Kranju, kasneje pa se je vrnila v Trzin. Ob svojih družinskih obveznostih je delala v raznih odborih trzinske borbevske organizacije. Leta 1945 je prejela medaljo za hrabrost, leta 1963 pa medaljo zaslug za narod. Za svoje delo in ideje je leta 1981 prejela tudi priznanja OFSN Domžale.

Za Metko, ki je lani praznovala 80-letnico, lahko rečemo, da je skromna, prijazna, delovna in povsod dobrodošla. Ima velik socialni čut do soljudi, sokrajanov. Velikokrat prijazno in z veliko mero sočutja obiskuje soborce, ki so ostareli, zboleli ali onemogli. Ostala je zvesta svojim idea-

lom iz časov boja v partizanskih vrstah, oskrbuje spominske plošče, posvečene padlim partizanom, in ohranja spomin nanje. Kljub letom je neopazna za množico, njeni besedi pa vseno radi prisluhnejo ljudje, ki cenijo odkritost, srčnost, humor, modrost življenja in veliko priпадnost Trzinu. Žal so ljudje, kot je Metka-Breda, zaradi svoje skromnosti prevečkrat pozabljeni.

FRANCI MUŠIČ

Franči Mušič, po domače Blažev Franci, se je rodil 31.3.1933 v Trzinu. Izučil se je za finomehanika. Leta 1951 se je vključil v gasilsko organizacijo, katere član je še danes.

V društvu se je s svojo požrivalnostjo in vestnostjo zelo izkazal, zato ni čudno, da je bil vrsto let predsednik nadzornega odbora društva. Nikoli mu ni bilo žal časa za delo v društvu, žal pa ga je v zadnjem času prizadela bolezen in ne more biti več tako dejaven. Navkljub temu se še vedno udeleži vseh srečanj starejših in obnega zbor društva, prav tako pa želi biti in tekočem z vsem, kar se dogaja v društvu.

Ničkolikokrat je bilo na njegovem obrazu opaziti žalost, velikokrat celo solze, ker ni mogel biti poleg svojih tovarišev. V njem je še vedno tista želja, hotenje, ki se ga ne da opisati. Se vedno zna spodbuditi druge

BRONASTE PLAKETE OBČINE TRZIN METKA RAKEF

Metka Rakef - Breda se je rodila 11.7.1922 v Trzinu. Za kruhom je odšla v Kranj, kjer se je takoj vključila v takratno mladinsko organizacijo. Postala je kurirka-vezistka. Ker je okupatorju postala sumljiva, se je 16.1943 odločila za odhod v partizane. Vse do osvoboditve je bila borka Prešernove brigade in Gorenj-

in še vedno je gasilec, za katerega smo veseli, da je med nami.

STRELSKO DRUŠTVO TRZIN

Strelsko društvo Trzin letos praznuje 50-letnico ustanovitve, čeprav je strelska družina v Trzinu delovala že tudi pred drugo svetovno vojno. Leta 1953 se je zbrala skupina privržencev tega športa in za svojega prvega predsednika izvolila Matevža Štefeta. Sprva so vadili in tekmovali le z vojaškim orožjem, kasneje pa so začeli vaditi in tudi nízati uspehe z zračnim in malokalibrskim orožjem. Najprej so streljali v trzinsem kamnolomu in na nekaterih drugih, za streljanje manj primernih mestih, leta 1976 pa so si uredili avtomatsko 5-mestno strelišče v kletnih prostorih stavbe, v kateri je zdaj sedež občine. Izkazali so se kot dobri organizatorji in pridelitelji številnih pomembnih strelskih tekmovalj. V društvu imajo celo vrsto odličnih strelcev, ki se lahko pohvalijo z res pestro bero zmag in drugih odličnih uvrstitev na najrazličnejših strelskih tekmovanjih. Med drugim je med člani društva več strelcev, ki so osvojili naslove skupinskih in posamičnih državnih prvakov. V svojih vrstah imajo več rekordejev in tudi celo vrsto sodnikov in inštruktorjev

strelstva. Kljub prostorski stiski društvo dosega izjemne rezultate in je ime Trzina ponoslo po vsej Sloveniji in tudi sosednjih državah. Za razvoj trzinskega strelskega športa so največ naredili odlični strelci in sposobni organizatorji, kot so Andrej Perne, dolgoletni predsednik Franc Brečko, Franci Mušič, Vilko in Peter Kraflj, Marjan Mušič, Damjan Klopčič in še cela vrsta drugih. Društvo je v letu 1987 prejelo priznanje kot najboljšo strelsko društvo v Sloveniji, zdaj pa so člani ponosni na to, da njihova tekmovalna skupina šteje kar 25 aktivnih strelcev, ki sodelujejo v državnih ligah v vseh kategorijah.

DENARNE NAGRADE DAMIJAN KLOPČIČ

Damijan Klopčič se je s streljanjem začel ukvarjati pri desetih letih, in sicer pod mentorstvom trenerja Franca Brečka. Razvijal se je v doslej najuspešnejši generaci-

jii pionirjev in pionirk, ki so kot ekipa in posamezniki osvajali republiške in državne naslove v takratni Jugoslaviji. Verjetno je bilo to, poleg odličnih pogojev dela v klubu, kolektivnega in tekmovalnega duha, razlog, da je

Damjan ostal zvest temu športu vse do danes. Poleg tega, da je dosegal odlične rezultate kot tekmovalc, se je izkazal tudi kot uspešen mentor mladim strelcem. Vzgojil je nekaj odličnih strelcev, predvsem v streljanju z zračno puško, ki že dosegajo vrhunske rezultate. Zaradi organizacijskih sposobnosti, ki so se odrazile predvsem pri organizaciji vsakoletnega mednarodnega tekmovanja za memorial Borisa Patemosta, je nekaj let poleg trenerskih obveznosti opravljal še nalogo predsednika tehnične komisije, leta 1996 pa je bil izvoljen za predsednika strelskega društva, ki ga uspešno vodi še danes.

PLANINSKO DRUŠTVO ONGER TRZIN

Planinsko društvo Onger Trzin je že dvajset let dejavno vključeno v življenje našega kraja. V prvem obdobju je društvo razvilo zelo bogato izletniško dejavnost, vodniški odsek pa je člane društva popeljal tudi na številne zanimive izlete in taborjenja. Med drugim so trzinski planinci spoznavali Tibet, Novo Zelandijo, povzpeli so se na najvišji vrh Afrike, bili pa so tudi na nešteti vrhovih doma in v tujini. Društvo je sprva presenetilo s številnimi novimi idejami in akcijami: planinskim piknikom ob trzinsem bajerju, ob koncu vsakega leta so izdali svoj planinski koledar, v društveni hišici so uredili spominsko sobo, posvečeno pomembnemu planinskemu delavcu, trzinsemu rojaku profesorju Tinetu Oriu, pripravili pa so še celo vrsto drugih akcij, s katerimi so sokrajane skušali navdušiti za planinstvo. Trzinski markacisti že vrsto let skrbijo tudi za skoraj 32 km poti na območju Kravca. V zadnjem času na društvu največ pozornosti posvečajo mladini. Mladinski odsek društva tako že vrsto let vodi planinski krožek za osnovnošolce, kjer se mladi naučijo vsega za varno hojo po hribih, pripravljajo pa tudi zanimive mladinske planinske taborne. Mladi trzinski planinci so na državnem tekmo-

vanju »Mladina in gore« kar trikrat osvojili naslov državni prvaki, dvakrat pa so tekmovalje pripravili tudi v Trzinu. V preteklih letih so se izkazali kot organizatorji planinskih predavanj, na katerih so se predstavili nekateri najbolj znani slovenski alpinisti. Društvo občasno izdaja časopis Ongerčki, v zadnjem času pa precej pozornosti namenja projektu »Ongerčki na internetu«, prizadevajo pa si tudi, da bi na noge spet postavili vodniški odsek.

SMUČARSKO DRUŠTVO TRZIN

Smučarsko društvo Trzin, ki šteje okoli 150 članov, je sprva delovalo v sklopu Športnega društva, pred leti pa se je osamosvojilo. Društvo zdaj skrbi predvsem za urejanje trzinskega smučišča za rekreativce v Dolgi dolini in za smučarsko vzgojo otrok in mladine, v poletnem času pa tudi za kolesarjenje, s čimer se ukvarja kolesarska sekcija društva.

Kaj vse so smučarski delavci postorili v 20 letih, odkar je bilo smučišče v Dolgi dolini uradno odprto, se je letos ob ugodnih zimskih razmerah pokazalo v vsej svoji lepoti in funkcionalnosti. Vsi tisti, ki so od blizu in daleč prišli na smučišče, tudi znani smučarski strokovnjaki, so bili navdušeni nad urejenostjo in varnostjo smučišča, strokovnim poučevanjem in organiziranjem tekm. Člani smučarskega društva so v to sezono vložili preko 3500 prostovoljnih ur dela, na smučišču so gostili 424 smučarjev, ob tem pa uspešno pripravili smučarske tečaje za otroke iz vrtca in šole, izvedli občinsko prvenstvo in vesleslalomsko tekmo za otroke. Smučarsko društvo vzorno skrbi tudi za manjšo brunarico, ki jo krajani, društva in druge organizacije iz Trzina s pridom uporabljajo tudi za družabna srečanja. Občinsko priznanje oz. nagrada gre vsem tistim dolgoletnim zanesenjakom in prostovoljcem, v smučarji pa tudi podpornim članom, ki so prispevali k današnjim sadovom.

Pri sosedovi nevesti ni težko najti napake.

Korojač

TONE IPAVEC

Osamosvajanje je bilo tudi boleče

Nenagradno vprašanje za bralce Odseva: Kaj imajo skupnega Društvo upokojencev Žerjavčki, Turistično društvo, trzinška občina, glasilo Odsev, trzinški praznik, KUD Franca Kotarja, Planinsko društvo in gledališče Studenec? Nič, pravite? Žal, napačen odgovor. Pravljen odgovor se lokrat glasi: Tone Ipavec, prvi častni občan Trzina. Tone je oral ledino za mnoge projekte v trzinški občini, še zlasti pomemben pa je njegov prispevek v prizadevanjih za nastanek trzinške občine. Bil je med pobudniki za ustanovitev turističnega društva in društva upokojencev, deloval je med markacisti v planinskem društvu, ze vrsto let pa je njegova strast gledališče.

Kako in kdaj vas je življenjska pot pripeljala v Trzin?

Leta 1961 sem v Gimnaziji Kamnik na željo prof. Vidičeve režiral Molierovega Skopuha. Fno izmed vlog je igral tudi moja žena Majda in odvil se je klasičen scenarij med režiserjem in igralko Rezultat je bil, da sem se preselil v Trzin.

Ste bili že v mladosti tako družbeno in politično aktivni?

Precej zgodaj sem se začel ukvarjati s športom in sem predvsem v lahki atletiki dosegel zelo vidne rezultate, tako da me je prof. Šturm vabil na Visoko šolo za telesno kulturo. Aktivno sem se ukvarjal tudi z nogometom in odbojko. V odbojki sem s Kamnikom igral celo v drugi zvezni ligi, nogomet pa sem igral tudi pri mladincih Odreda (zdajšnja Olimpija). Ko sem se vnil iz vojske, pa zaradi razmer v kamniškem športu, kjer je primanjkovalo kvalitetnih trenerjev, nisem nadaljeval s športno kariero.

Pritegnilo me je delo v gledališču, kjer je kamniška Solidarnost takrat visoko kotirala, saj so redno gostovali poklicni igralci. Tako sem imel čast igrati skupaj kar z nekaterimi, med njimi se najbolj spominjam Marije Nablocke, ki je nastopala v naslovnih vlogi Nušičeve Gospe ministrice skoraj popolnoma gluha. Ker sem deloval tudi v mladinski organizaciji, so mi ponujali štipendijo za AGRFT, vendar sem se takrat ravno pripravljal, da bi odšel v Anglijo na izpopolnjevanje jezika, a sem potem oba vlaka zamudil.

Politično se posebej nisem udeleževal, ker se nisem hotel vpisati v partijo, kljub temu pa sem bil en mandat občinski svetnik v Občini Kamnik in se takrat prvič srečal s pojmom »imunitete«.

Kako ste se znašli v gledaliških vodah?

In kaj ste raje – igralce ali režiser?
Na to sem deloma že odgovoril. Če se prav spominjam, sem prvič nastopil na Ekonomski srednji šoli leta 1949 (uau-skoraj neverjetno), in sicer v Lipahovi komediji Glavni dobitek. Po šoli sem se vključil v Solidarnost v Kamniku, kjer sem sprva igral (najljubša vloga mi je

ostala v spominu, to je Pieta Van Dorna v drami Mladost pred sodiščem), kasneje pa sem se izžolal za režiserja (predvsem na seminarjih, izredno pa sem obiskoval tudi predavanja na AGRFT). V Kamniku je bila moja prva režija priredba Ocvirkove radijske igre Ko bi padli oživil. To sem kasneje režiral tudi v Trzinu. Prva režija na trzinškem odru pa je bila Hči mestnega sodnika leta 1965. Za najuspešnejšo in najzrelejšo režijo pa smatram igro Eugena O'Neala Strast pod Brestni.

Odgovoriti na vprašanje, kaj sem raje, igralec ali režiser, je zelo težko. Kot režiser izoblikuješ predstavo po svojem videju in se moraš vživeti v vse vloge, obvladovati besedilo, saj režiser postane soavtor predstave. Včasih se kakšno besedilo »ukuhav« v tebi vrsto let. Strast pod brestni sem nosil v sebi več kot deset let. Dilema sem odpravil tako, da sem gostoval na drugih odrh kot igralec (predvsem v Mengšu), doma pa pretežno režiral. Tudi sedaj sem še aktiven v literarnem krožku Lipa, kjer imamo kar precej recitalov letno, kot igralec pa najraje nastopam v Letnem gledališču na Studencu pri Krlini.

Bili ste tudi eden od pobudnikov za ustanovitev občine, kasneje pa ste postali svetnik. Kakšni so se vam zdeli ti časi?
Spomin na te čase je še svež in nemalokrat tudi boleč. Zelo boleč. Nekateri v Trzinu menijo, da nam je samostojna občina padla kar sama iz neba in da bi morala že kar na

začetku delovati brezhibno. Vendar je bilo za pridobitev samostojnosti potrebno veliko truda, sodelujoči smo bili deležni nenehnih travm in maltretiranja, kar je razumljivo, saj domžalski občini ni bilo ljubo, da se Trzin osamosvaja. Te čase bi lahko primerjal z osamosvajanjem Slovenije iz Jugoslavije. Seveda je problem Trzina pri tem bolj droben, toda za sodelujoče v tem procesu vsekakor ni bil.

Spominjam se, da sem predlagal začetek postopka na eni izmed sej Sveta KS, na kateri so obvezno prisostvovali tudi trije občinski svetniki iz Trzina (g. Peršak, g. Reiter in g. Mušič). Sklep je bil enoglasen: Gremo na svoje! Po tem sklepu se se začele kalvarije od urada do urada, od institucije do institucije.

Za prvi tak informativni sestanek se je dogovoril g. Peršak z državnim sekretarjem Vljajem, sledil je sestanek, za katerega se je dogovorila ga. Milka Klopčič, in sicer s parlamentarcem Trofenikom, ki je bil istočasno odgovoren za lokalno samoupravo in je bil župan Ormož. Najpomembnejši je bil sestanek z Božom Grafenauerjem, ministrom za lokalno samoupravo, za katerega se je dogovoril g. Tone Jerovšek, takrat predsednik Ustavnega sodišča, ki je tudi vsestransko pomagala s pravnimi nasveti. Takrat so nam vsi govorili: Počakajte to pot, drugič ste zanesljivo zraven, čeprav smo vsi dobro vedeli, da tega drugič ne bo več.

Pa sestanek z dr. Mihom Brejcem, za katerega je zaslužen g. Reiter Franček. Iz tega sestanka mi je ostal grenak priokus zaradi cinizma, ki sem ga bil deležen. G. Brejo je rekel: »G. Ipavec (s posebnim poudarkom na »e«), vašo zadevo bom sicer dal na sejo OS (takrat je bil on predsednik), z vašo odločitvijo pa se ne strinjам, kaj pa bi bilo, če bi se vsak spomnil...« Sveda je polem OS Domžale gladko zavrnil našo pobudo.

V pojasnilo bralcem tega prispevka naj navedem glavni razlog za našo odločitev. Trzin je v proračun občine Domžale prispeval skoraj četrtino sredstev po takratnih podatkih, nazaj pa smo prejeli borih 5 milijonov SIT, kar je moralo zadoščati za plače in vse izdatke za dva zaposlena in za vse investicije, ta znesek pa smo dobili v letu 1997. Prvi proračun samostojne občine Trzin pa je bil stokrat večji!

Res je, da so Domžale veliko vlagale v IOC in Center T-3, vendar so vse to pokrili s komunalnimi prispevki investitorjev in verjetno je kaj denarja še ostalo.

Tudi odločanje o prostorskem planiranju je bilo nemogoče, saj smo imeli v OS Domžale le tri predstavnike in bi bili lahko vedno preglasovani. V najbolj aktivnih časih za pridobitev statusa samostojne občine me je pričela napadati skupina občanov, češ da sem kriv za gradnjo Centra T-3. Sedaj naj povem, da smo s skupino strokovnjakov iz Trzina lahko vplivali samo na spremembo načrta, nikakor pa ne na samo izgradnjo. Pomislite, kaj pa naj naredi novi svet KS, ki je imel izredno omejene pristojnosti, in jaz kot njegov predsednik, saj smo bili »na oblisti« šele leto dni in vsega skupaj do proglasitve samostojne občine Trzin komaj dobri dve leti?

Prvič je DZ naše pobude zavrnil, tako da se je nekaj čez 30 predsednikov KS sestavilo v Novem mestu, kjer smo se dogovorili, da posamično pošljemo pritožbe na Ustavno sodišče, če tu ne bi uspeli, pa potem na Svet Evrope. No, razplet poznate. Ustavno sodišče je zahtevalo, da se razpišejo referendumi in DZ je potrdil vse občine, kjer je referendum uspel. Vsekakor pa ne morem mimo tega, da ne bi posebej navedel imeni dveh oseb, ki sta emocionalno in razumsko sodelovali od samega začetka do uspešnega zaključka procesa.

Ga. Jožica Valenčak je bila tista, ki me je v najtežjih trenutkih bodrila in je tudi zelo ustvarjalno sodelovala pri pisanju elaborata. Z njo sem hodil od UE Domžale do Državnega zbora, davčnega urada, statističnega urada ... Česa vse nisva počela, da bi bil Trzin samosvoji!

Drugi, nič manjši prispevek je dal G. Miro Štebe, ki se je odločeval udobnemu politično podpremu pisanju pri svojem kolegi Geriču (gl. in odgovorni urednik Domžalskih novic) in je že drugič sestanovil glasilo Odsev ter z udarnimi članki pričel večino krajanov Trzina, da je edina prava poi samostojna občina.

Na koncu naj navedem najpomembnejše. Ves ta naš trud bi bil zaman, če ne bi vrlj krajin Trzina stopili skupaj in se v tako velikem številu udeležili ter glasovali na referendumu za samostojno občino. Vsi navedeni so deležni priznanja, ki mi ga podeljuje občinski svet. Sam sem pač človek, ki je bil ob pravem času na pravem mestu in je imel okrog sebe prave sodelavce. Vedno bom imel to pred očmi in jim bom hvaležen, ker so mi zaupali. Morda samo še anekdota za konec. Ko mi je bilo zelo hudo in sem obupaval, mi je G. Rudi Schoss, takratni predsednik Planinskega društva vehementno rekel: »Tone, ne se zaj... naredi to, vsi predsedniki društev smo s tabo.«

To so bili težki, a po svoji lepi časi, saj nam je uspelo obuditi Trnufčico; samo pogledjte, kaj vse se danes v Trzinu dogaja.

Kaj menite o prihodnosti Trzina?

Že ko smo razmišljali in se pogovarjali o samostojni občini, smo bili prepričani, da je lahko Trzin vzorčna mala občina, kjer se lahko krajevna samouprava v popolnosti uveljavi, tako da se odločanje porazdeli na čim več ljudi. Naša občina potrebuje ljudi, ki bi jo vodili s svojo strokovnostjo in nesebično požrtvovalnostjo in se ne bi delili na naše, vaše, glede na strankarsko pripadnost. Opažam, da se to v veliki meri že dogaja. Ko bodo enkrat pokrpani vsi neizpolnjeni projekti, ki smo jih nasledili iz preteklosti, bo Trzin zagotovo najbogatejša občina v Sloveniji in se zanamcem ne bo treba bati prihodnosti. Torej mislim in želim, da bo v Trzinu še lepše, kot je sedaj, pa že sedaj ni slabo!

Kje črpate voljo in energijo za vse projekte?

To vprašanje mi je všeč. Če bi rekel, da ne vem, kje črparam energijo in voljo, bi bil hinvastki. V prvi vrsti mi je pri vsem mojem delovanju v oporo žena; naj se sliši še tako batustavo, se zdi, da nama je usoda pač namenila takšno vlogo. Energijo pa črparam iz medčloveških odnosov, ki so velikokrat zelo lepi, na grde pa je najbolje hitro pozabiti. O, ko bi bili vsi ljudje ljudje!

Kaj vam pomeni naziv častnega občana?

Tega vprašanja sem se bal, čeprav sem ga pričakoval. Vendar bom odkrito odgovoril. Kot Tonetu Ipavcu mi priznanje ne pomeni veliko. Doma imam cel kup kolajin za delo, ki sem ga opravljal, in za kulturno delo, pa niti ne vem, kje so in koliko jih je.

Kot občanu mlade perspektivne občine pa mi pomeni zelo veliko, saj je to priznanje za delo meni in mojim tesnim sodelavcem ter vsem krajanom Trzina, ki so mi zaupali. Mislim, da je OS izpričal veliko mero poguma, še posebno Komisija za priznanja, ki je s svojimi odločitvami izpričala pokončno držo. Hvala vsem, tudi vam za ta vprašanja.

Mateja Frčulj

ŽERJAVČKI SO SPOZNAVALI CERKNIŠKO JEZERO

Letos smo žerjavčki pod taktirko novega predsednika spodbudili delovanje kar nekaj novih sekcij. O tem sie lahko braliti tudi v prejšnji številki Odseva.

Nav zagon pa je čutili tudi v izletniški sekciji, ki je pod vodstvom Francija Bardorferja 15. aprila že pripravila zanimiv izlet na Notranjsko. Zbralo se nas je domala za poln Benotoursov avtobus. Pot nas je vodila preko Unca – kjer se nam je pridružil lokalni vodič g. Franc Strle – do gradu Snežnik. Po zelo zanimivem ogledu gradu je sledil še ogled bližnjega lovskega in polharskega muzeja Oskrbnik Jože je v zelo prijetnem notranjskem narečju in v šaljivem tonu razkazal vse živaiji, ki so ali še žive na tistem območju. Pri Doljenjem jezeru nedaleč od Cerknice smo si nato ogledali maketo Cerkniškega jezera, ki nazorno prikazuje nastajanje in presihanje jezera, videli pa smo tudi »multivizijo« vseh starih letnih časov jezera. Pot smo nadaljevali z »lojtrnikom« (kmečkim vozom s konjsko vprego), ki nas je v dobre pol ure popeljal ob jezeru vse do gostišča Kontrabantar, kjer nas je čakala topla juha in obilno kosilo. Na poti domov smo si v Rakovem Škocjanu ogledali tudi mali in veliki naravni most, na Uncu pa smo se dobre volje poslovlili od našega vodiča, g. Strleta. Od jutra pa do poznega popoldneva nam je pripovedoval zanimivosti o krajih, skozi katere smo se vozili, pri tem pa je razdelil tudi marsikatero šalo in vse skupaj zabeleži z živahnimi anekdotami. Za zanimivo in prijetno vodenje se mu najlepše zahvaljujem. Pot do Trzina je minila hitro, saj niti nismo bili tako daleč od doma.

Franci Bardorfer

OBISK PRI PRIJATELJIH IZ SV. JURIIJA OB ŠČAVNICI

Sliki med občinama Trzin in Sv. Jurij ob Ščavnici so vse bolj tesni in prijateljski. Med prvomajskimi prazniki je skupina Trzinčev, predvsem predstavnikov Turističnega društva, obiskala Sovnjak in tamkajšnje turistično kmetijo Kocuvan, ki je zna-

na po izjemno kakovostni žlahtni kapljici in prijaznih gostiteljih, v času Florjanovega sejma pa so našo občino obiskali predstavniki njihove občine. Spet so se izkazali kot prijetni družabniki, dobri pevci in sploh prijatelji Trzina. Slike so z obiska Trzinčev na Sovnjaku.

KAM SO ŽERJAVČKI ŠLI?

Odkar je v Trzinu zrastle novo naselje, so le še na nekaj »pozabljenih kotičkih« na obrobju občine v pomladnih mesecih zacveteli žerjavčki oz. močvirski tulipani ali tudi logarnice, kot jim na splošno rečejo. Vsako leto sem v času, ko sem vedel, da naj bi cveteli, obiskoval tiste kraje in iskal cvetlice z žalostno povešenimi glavicami. Ni jih bilo prav veliko, le po nekaj deset sem jih običajno našel, vseeno pa sem jih bil vedno vesel. Hkrati sem bil tudi otožen, saj si nisem mogel kaj, da se ne bi spominjal nekdanjih livad v naši sosesčini, ki jih je krasilo na stotine cvetov žerjavčkov. Otroci smo jih vsako leto pridno trgali v velikih šopih, podobno kot par tednov prej zvončke in nato kronice, in jih nosili domov svojim mamam in sploh za krašenje domačih oken. Kako lepo je bilo poslušati šumenje vijolično-rjavih cvetov s kariranim vzorcem, ko so trkali drug ob drugega, če si potresel šopek! Vedno smo tekmovali, kdo bo našel belega žerjavčka ali pa cvetico s po dvema glavicama. Prav začuden sem bil, ko sem v šoli izvedel, da se žerjavčkom reče močvirski tulipani in da so redka in ogrožena cvetica. »Pri nas jih je toliko, da res ne morejo biti ogroženi!« sem si mislil, a takrat res nisem verjel, da bodo te cvetke izginile iz Trzina. Zdaj jih imamo le še, močno stilizirane, v trzinškem grbu.

Res je! Žerjavčkov, prosto rastočih v naravi, na območju naše občine verjetno ni več! Ko sem šel letos obiskat tista preostala rastišča na obrobju naše občine, sem zgrozeno že na daleč opazil, da so delavci s kmetijskega posestva Pšata letos zorali še tistih nekaj oaz zelenja in trstičja, ki so vsa ta leta kljubovalni in svojo navidezno zaraščenostjo in negostoljubnostjo branile žerjavčke. Letos so se zaposleni na posestvu res potrudili. Ponekod so celo navozili novo rodovitno zemljo in vse skupaj zorali. Res, da niso bili prav natančni, ponekod je še videti krpice zemlje, ki jih s plugom niso preobrnil, vendar tam nisem našel žerjavčkov in tudi tiste koščke zemlje bodo čez poltje bolj natančno obdelali. Simbol Trzina je zdaj res le še simbol in spomin. Ne vem, če je kje slučajno še ohranjeno kakšno rastišče. Najbrž jih ni, na žerjavčke pa sem naletel na drugi strani občinske meje. Tam je še nekaj rastišč in nekatera me skoraj spominjajo na stare čase. Kar želim sem si, da bi se motil glede tega, kje poteka meja občine. Če bi jo malo premaknili, bi kakšen žerjavček še cvetel na trzinskih tleh. Zdaj cvetijo verjetno le še po vrtovih, kjer so jih nekateri Trzinčani ohranili v spomin na stare čase ali pa so njihove čebulice nakupili na trgu.

Kolikor poznam odročne trzinske predele, lahko rečem, da od tistih travnikov, na katerih so žerjavčki še rasli, ni noben več lak, kot je bil. Nekatera območja so celo manj zarasla in zamočvirjena, kot so bila. To velja še zlasti za nekatere predele, ki ležijo že v sosednjih občinah. Tudi tam se svet zelo hitro spreminja in vse več je videti sledi človekovih posegov v naravo. Kdaj bo izginilo še tistih nekaj deset cvetov, ki tam še pozabivajo svoje glavnice v vetru, je težko reči. Blizu Šentjakoba bodo kmalu začeli graditi novo stanovanjsko sosesko, potem pa bodo verjetno načrtovalci kmalu dobili nove želje in načrte, kako izkoristiti za nove pozidave še tistih nekaj krpic nekoristnega močvirnega sveta, ki se raztezajo tam v bližini. Čez nekaj desetletij se bodo za tiste parcele ljudje pripravili, kako visoke hiše naj tam postavljajo in kako bi med njimi uredili zelenice, da bi naselje ohranilo naravni videz in bi bilo človeku prijazno.

Miro Štebe

PRVI MAJ

Pravijo, da je maj najlepši mesec v letu in prvi maj praznik dela ali nedela. No, v Sloveniji, ki še edina praznuje dva dni, kar je ostanek prejšnjega sedanjega sistema, sta delavcem ostala dva praznična dneva. Politikomisarji so si prisvojili ali po domače nakradli tovarne. Razni troti, kebrni in majskih hrošči so uknili budnice »ta zelenega«. Ostal je le kres, da bodo delavci videli nekaj svetlega v tej državi in občini. No, tudi naši občinski možje z zupanom vred niso nič naredili za prvi maj. Kres v kamnolomu je pogorel v slabi uri. Budnica je bila zaradi »ta zelenega« odpovedana. Tudi pregled po Trzinu je dajal »šlampast« praznični videz. Desetdnevno praznično visenje občinskih in državnih zastav nas je davkoplačevalce stalo okoli dvesto tisoč slovenskih tolarjev. Seveda pišem o sedem ali osem zastavah, ki jih je veter odnesel s kovinskih palic.

Pričujoča fotografija kaže drugi »kandelaber« od občine v smeri proti gasilskemu domu. Pa zakaj bi sploh visele občinske zastave, če občina ni naredila nič za prvi maj? Pa tudi zakaj državne zastave, saj nam je država vzela »ta zelenega«, budnice, tovarne, naš ljubi kruhek. »Delavci vseh občin, združite se!

PS.: Nasvet za obešanje zastav: skozi palico zvrtaš luknjo. Skozi napelji vrvice in dobro zaveži.«

Trzine IS

Obvestilo žrtvam vojne

Tudi letos se dobimo v Mostecu

Vse članice in članice Društva izgnancev Slovenije z območja bivše občine Domžale obveščamo, da bo letošnja osrednja prirediteljnih dnevu izgnancev v petek, 6. junija 2003, ob 11. uri v parku Mostec.

Kot vsako leto bomo tudi letos pripravili brezplačni avtobusni prevoz vseh udeležencev iz občin Domžale, Mengeš, Moravče, Lukovica in Trzin. Glede na prijave bosta avtobusa odpeljala 6. junija ob 9.30 uri iz Krašnje ter ob isti uri iz Moravč, skupni odhod iz Domžal pa bo ob 10. uri. Prihod domov bo po dogovoru.

Vabimo članice in članice društva, da se slovesnost udeležijo v čim večjem številu, nanjo pa naj povabijo tudi svoje družinske članice in prijatelje. Hkrati zbiramo tudi informativne prijave za udeležbo na spominjski slovesnosti na Rabu. Če bo dovolj prijavljenih, bomo na slovesnost ob 60 letnici osvoboditve taboriščnikov iz italijanskega koncentracijskega taborišča Kampor na Rabu organizirali avtobusni prevoz. Žalna slovesnost bo v soboto, 13. septembra 2003, ob 17. uri na Rabu. Pokličite!

Prijeten maj in nasvidenje junija, ko gremo na prvi letošnji izlet.

Društvo izgnancev Domžale

Kandelaber ob nekdanji meji v občini Trzin

Po sledih starih trzinskih rodbin – GREGČEVI ZVONKA ŽNIDARŠIČ: ŽIVLJENJE JE BILO TRDO, A LEPO

Oh vznjožu hriba, katerega vrh predstavlja trzinski Onger, kjer pot zavije pred mostom čez Pšato proti cerkvi sv. Florjana, se stiška nekdanja domačija Gregčevih. Tu sedaj gospodarita Zvonka in Janez Žnidaršič; Zvonka nam je tudi največ povedala o domačiji in dogodkih okrog nje, nekaj pa smo zbrali iz pisnih zapisov in po spomnih drugih starih krajanov.

Trdo je bilo treba delati

Zvonkin oče se je rodil v Trzinu še v devetnajstem stoletju kot deseti, zadnji otrok v številni družini. Bil je tudi v prvi svetovni vojni in ranjen v Galiciji. Matični pri-

Franc Rebelj - ml. kot avstro-ogrski vojak leta 1915

haja iz prelepe Bloške planote, kjer se je rodila prav tako številni družini kot deveteri otrok. Obe družini je močno prizadela vojna, saj so štirje materini bratje odšli na vojsko in je na kmetiji morala trdo delati, da so preživeli. Takrat je bila za številne družine edini vir dohodkov pač kmetija. Gregčevim so se rodili trije otroci; brat je kmalu umrl; zato sta morali s sestro Dragico, ki je že tudi pokojna, trdo delati za preživetje. Zelo delavno in skromno so živeli na majhni kmetiji. Oče je bil do domačih trd in nepopustljiv do družine, pri drugih ljudeh pa je veljal za dobričino in priljudnega človeka. Otroci so hodili tudi v šolo, vendar so morali čez dan delati, zvečer in ponoči pa so pisali domače naloge in se učili. Razvedrilo takrat ni bil šport, ampak trdo delo na kmetiji.

Iz starih časov

Gregčeva domačija je večkrat omenjena v zgodovini Trzina. Znan je dogodek iz časa francoske okupacije. Ker je bila kmetija na izpostavljenem mestu in blizu ceste, so se v gospodarsko poslojje zatekli

Francozi, Napoleonomi vojaki, mladež pa je oprezala okoli hiše in jih gledala. 28. maja 1809 so se tam mimo z ohceti pri bližnjem Tajčerju vračali trije trzinski fantje. Iz radovednosti so skozi okno pogledali v hišo, Francozi pa so mislili, da so vohuni. Prihiti so iz hiše in začeli streljati nanje. Fantje so pobegnili proti vasi, vendar je med begom dvaintridesletni Franc Dime – Grčarjev smrtno zadet padel sredi Pajkovega travnika, približno tam, kjer je zdaj parkirišče za tri bloke s ceste Pod hribom. Tam je še dolgo na dogodek spominjal lesen križ, na katerem je bila pritrjena tudi deska s sliko tragičnega dogodka.

Tudi rokovnjači, z Dimežem vred, so se večkrat zadrževali pri Gregčevih, še raje pa so bili v bližnji gostilni Na kasarni; govorilo se je celo, da so nekoč pred gostilno ujeli in privezali poglavarja rokovnjačev Nandeta, a se je rešil in pobegnil. Takrat sta bili v našem koncu najbolj znani gostilni Na kasarni in Na jezcu. Tudi oče je rad zahajal tja. Dobro namočena grla so potem veselo prepevala, da se je slišalo daleč naokoli, spominjam se, da je posebno lepo

pel Bramarjev France, pravi Zvonka. Spominja pa se tudi pasjih dirk leta 1955 pri gostilni Na kasarni. Najlepsi in največji dogodek leta 1956 pa je bil nastop Avsenikov in prepevanje Franca Korena in Danice Filipič. To je bilo za nas čudovito doživetje.

Živeli smo naravno življenje

Zvonka: Zdravil skoraj nismo poznali; njiva, vrt in travnik so nam dajali vitamine in vse potrebno za zdravje. Na travniku

Franc Rebelj ml. kot prvi lastnik motorja v Trzinu - okoli leta 1930.

smo nabirali kislice, v gozdu gozdne jagode in borovnice, na vrtu pa predvsem jabolka. Pomarančo sem okusila prvič leta 1951, ko je prišla na obisk teta iz Amerike. Tudi igrače nismo imeli; igrali smo se s škatlicami od kreme za čevlje. Nabirat smo hodili borovnice in celo majske hrošče – kebre, in jih prodajali, denar pa smo porabili za šolske potrebščine. Takrat nismo imeli niti radijskega sprejemnika niti drugih razvedrilnih naprav; tako je

Gregčeva dekleta, slikana ok. leta 1900 - preden so šle po sveto.

bilo v večini družin. Ko je že zaslužila sestra, je leta 1958 kupila radio. Do takrat pa sem hodila poslušat radio h Kmetičevim, samo takrat, se razume, ko je bila domača naloga vezana na poslušanje radijskih oddaj. Radijski aparat je takrat stal približno toliko, kot je znašal šestmesečni zaslužek, seveda če si imel službo. Ker smo imeli majhno kmetijo, nam ne med II. svetovno vojno in ne po njej niso pripadale ne karte ne točke za hrano in blago. Tako smo morali zamenjevati s pridelki, kar nam je pač ostalo. Imeli smo nekaj živine in svinjake ter pomožne prostore, ker pa smo morali tudi oddajati, smo se le težko prebijali skozi življenje.

Cesta je prinesla spremembe

Leta 1947 so začeli delati novo traso za cesto, prejšnja je bila zahodno od kmetije Kepičevih (Knočtrovih). Veliko so podirali in zgradili so tudi nov most čez Pšato. Na majhnem gričku je stala prelepa kapela, ki so jo vaščani poimenovali Pri treh kraljih. Ker je bila še najbolj napoti krajevnim politikom, so jo podrli, ne glede na to, da je bilo to eno najlepših znamenj v okolici in da je predstavljalo za Trzin izjemen kulturni spomenik. Velika večina vaščanov je podrtju nasprotovala, tako da so morali za podiranje pripeljati pijane nemške ujetnike. Ob podrtanju je bilo navzočih veliki ljudi in mnogo otrok, ki so nemo opazovali podiranje. Res škoda, da tega kulturnega spomenika Trzin nima več, saj bi nosil letnico 1900, bil nadstropen in poslikan z verskimi motivi slikarja Blažnika z Lega.

Pšata je bila pravi blagoslov za otroke, bila je blizu, bila je čista, pa smo se igrali in kopali. Samo kaj, ko je bilo ravno v tistem času največ opravil na polju in travnikih, pa nas je oče stalno prigrtajal, prišel je kar z bičem nad nas. Pravih počitnic tako ali tako nismo poznali.

V gospodarskem posloplju smo imeli tudi trgovino s poljskimi pridelki, prodajala je teta, ki je ostala mlada.

Izleti v gore

Ostali so lepi spomini, kako smo, največ z Mušičevim očetom, hodili na okoliške hribe in v gore. Na Šmarno goro smo šli tako, da smo se do Črnuč peljali z vlakom, nato pa peš do vrha Šmarne gore, nazaj pa kar celo pot peš. Mušičev oče nas je na teh poteh tudi učil lepega vedenja. Če nisi lepo pozdravil mimoidočega, te je takoj vprašal, če si jezik pojedel! Tudi oče nas je včasih peljal v hribe; spominjam se izleta na Sveto goro, ko smo se petjali do Solkana z vlakom, nato pa peš na vrh po zelo slabi poti.

Leta 1954 je sestra Dragica dobila zaposlitev v tovarni Toko v Domžalah. Tako se je spoprijateljila s sodelavko Minko iz

Zunaka na Triglavu leta 1962 skupaj z bodočim možem Janezom

mengerske Pristave. Ona in brat Pavle sta bila velika ljubitelja gora, pa smo začeli skupaj hoditi v hribe. Najpogosteje smo šli s kolesom do Kamniške Bistrice, tam pustili kolesa in se podali proti Korosčici. Ker smo šli v soboto popoldan po delu – sobote so bile takrat še delovne – smo nimalokrat plezali že kar v temi in pozno ponoči prišli do planinske kočice, tam prespali, drugo jutro pa navsezgodaj naprej. Najpogosteje smo planinarili po kamniških planinah, cilji pa so bili: Kamniško sedlo, Brana, Planjava, Turški žleb, Ojstrica. Pogosto smo se spustili preko Okrešlja v Logarsko dolino, pa zopet nazaj do Kamniškega sedla v Kamniško Bistrico in s kolesi domov. Vedno smo bili na smrt utrujeni, ampak zelo srečni in zadovoljni, pa tudi zdravje smo tako utrjevali. Enkrat nas je dobila noč, pa smo kar v hudotmniku zakurili in prespali; če bi bil dež, bi nas kar samo odneslo v dolino. Večkrat smo bili lačni in prezeblji, saj smo po navadi imeli s seboj le kos kruha in nekaj jabolk, denar pa je zadostoval komaj za prenočišče v koči in kakšen čaj.

Zanimivo je, kako smo hodili takrat na Triglav. Iz Trzina z vlakom do Ljubljane, nato z vlakom do Mojstrane, peš do Vrate, kjer smo prenočili. Ob svitu smo se podali po Tominkovi poti na Kredarico in vrh Triglava, pa nazaj preko Doliča do Sedmerih jezer, kjer smo ponovno prenočili. Zjutraj pa na Komno, se spustili do Slapa Savica in za nagrado – veselo kopanje v Bohinjskem jezeru. Potem pa samo še z vlakom iz Bohinja nazaj v trzinski raj. Tudi s kolesi smo delali poti. Radi smo šli gledat motorne gorske dirke na Podlujbelj in to kar po makadamski cesti, tako da smo na cilj prispeli vsi prašni, doma pa je sedlo temeljito umivanje. Sestro in dvema dekletoma smo šle na pohod ob žici okupirane

Ljubljane in l. 1958 osvojile v svoji kategoriji na dvanajst kilometrov prvo mesto. Priznanje – diplomu smo dobile takoj po tekmovanju, za nagrado pa so nam rekli, da jo bomo dobile kasneje, a je nismo nikoli. Bilo pa je kar precej naporno in pri 30 stopinjah smo prišle na cilj na Gospodarskem razstavišču vse ožuljene.

Ob takem življenju nismo mogli razmišljati, kako bi porabili prosti čas, ker ga ni bilo, ni pa bilo ne kriminala ne drog in tudi pijančenja med mladimi ni bilo. Stareše smo morali ubogati na prvi ukaz in od starejših smo čutili veliko spoštovanja, še več do učiteljev, saj smo se zavedali, da nam želijo najboljše. Nekaj take vzgoje in obnašanja ne bi škodovalo tudi danes.

Po drugi svetovni vojni so v kamnolomu kopali pesek za potrebe železnice in ceste. Tudi moj oče je med drugimi vozil (fural) s parom konj. Vozil je največ za nemško cesto v Črnuče, tako da je dodatno nekaj malega zaslužil. Dodatno so Trzinci stuzili tudi z žganjem opeke, ki so jo sušili kar v gozdu ob izkopih gline. Tam, kjer so kopali glino, so nastali bajerji, ti so pozimi zamrzili in podjetni Trzinci so lomili led za bližnje mesarije in gostilne in tudi s tem služili.

Moj bratranec je bil med drugo svetovno vojno zaprt in ustreljen v Begunjah na Gorenjskem, kjer je tudi pokopan. Trzinci so po njem poimenovali Reboljevo ulico.

Bitka vojne za Slovenijo pred domačo hišo

Delček vojne za Slovenijo pa sem doživela tako rekoč na hišnem pragu. Ravno tisti dan sem imela dopust, ko se je začelo. Zasišla sem ropot in šla gledat na balkon, kaj se dogaja. Zagledala sem oklepnike, ki so se približevali in takoj vedela da gre zares. Zaradi ovir na cesti so se za mos-

Sestra Dragica, njena bodoča mož Ljubo in Zunaka (vsi desno) na vrhu Grinoveca leta 1956.

tom morali umakniti na travnik, ker pa je bil prehod z mostu v graben kar zahteven, se je enemu oklepniku odrgala gosonica in kolona je občila. Šla sem na most ravno, ko je pripeljal kombi »Zmajčkov butik«. Šoferju so ukazali, naj izstopi in

pobere vrednejše stvari, ker jih ni jemal preveč resno, so ga odstranili, kombi pa prevozili in čisto zmečkali, prav tako zraven stoječega fička. Tam so stala še druga vozila, med njimi tovornjak Gorenje, pa avtobus Kompas, cisterna za olje Gea. Vsi šoferji sprva zadeve niso resno jemali in so k meni hodili telefonirat v podjetja, kaj naj storijo, ko pa je zapokalo in zagorelo, so se jedno poskrili in odšli. Zvečer, ko je bil desantni napad, pa smo se skrili v klet. Streljalo se je vse počez, kot baklja so gorela vozila in nevarnost je bila, da se vnamejo tudi bližnje hiše. Ko je glavno streljanje ponehalo, so prišli gasilci in pogasili, ker je še marsikje tlelo, pa smo nadaljevali z gašenjem kar sami. V tem času so teritorialci pobrali mrtve, žive pa odpeljali s seboj. Ja, marsikaj sem doživela, lepega in grdega, pa lepo ostane v spominu, grdo pa radi pozabimo. V Trzinu se je mnogo spremenilo, pozna se, da smo v bližini glavnega mesta države, pa vendar je lepo, ko smo svoja občina in odločamo o svojem življenju. V Trzinu živimo polno življenje, dogaja se veliko reči in društva so polno zaživela, sama sem aktivna v DU Zeriavčki.

Rada živim v Trzinu, lepo nam je in ne bi hotela živeti nikjer drugje. Vabim pa vse občane, da bodimo složni in prijatelji med seboj, pomagajmo drug drugemu in se imejmo radi. Saj smo Trzinci, mar ne?

Trzin, 13. 4. 2003

Zabeležil: Tone Ipavec

KRESOVANJE JE MALOKOGA ZADOVOLJILO

Pravijo, da je največji krivec za neuspeh letošnjega kresovanja na predvečer praznika dela v Trzinu Kebrov zakon. Mogoče to drži, vseeno pa se mi zdi čudno, kako so potem kresovanja v nekaterih drugih krajih lepo uspela. Bolj se mi zdi, da ni bilo zadosti volje in pripravnosti za garanje na predvečer praznika. V Trzinu se mogoče dogaja kar p več takšnih družabnih dogodkov, in so se nekateri, ki so prisotni tako rekoč pri pripravi vseh uziškin »rest«, verjetno tudi malo naveličali, in bi radi delo predali še komu drugemu.

Da pa ne bi delal krivice, naj povem, da je bil letošnji kres oziroma grmada za ogenj ena najlepših in najboljših v zadnjih nekaj letih v Trzinu. Ogenj je gorel visoko v nebo, brez dima in sploh po pravih pravih kresnih ognjev. Tisti, ki so grmado pripravljali, so se res potrudili, m so si tudi prislužili priznanje, vse drugo pa je tako rekoč »šepalo«. Naprej je bila težava že v tem, da se ni točno vedelo, kje kresovanje sploh bo. V Odsevu smo na Vroči strani sicer pravilno napisali, da bo kresovanje tokrat v kamnolomu vsehko ljudi pa je enostavno pričakovalo, da bo kresovanje na že kar tradicionalnem prostoru ob brunarici v Dolgi dolini oz. na trzinskem smučišču, saj je v zgihanki s programom trzinskih prireditelj, ki jo je izdalo Turistično društvo, zapisano, da je prireditelj Smučarsko društvo. Ja, kje pa naj bi smučarji pripravljali kresovanje, če ne na svojem terenu, ki je tako ali tako že tradicionalni prostor za predprvomajske zabave! Kar precej ljudi se je z dolgimi nosovi obračalo, ko so ob dostopu k brunarici prebrai, da gre tam za »privat piknik« in da je dostop dovoljen le povabljenecem. »A je to spet isti trik kot pri tovarnah, ki so bile prej last vseh nas, zdaj pa so na lepem lastniki dolgo-prste, ki so znani pograbiti, kar se je v teh liberalnih časih dalo?« so se spraševali in ob m dodajati: »? 1 mi tu občina s našim skupnim denarjem izdatno podpirala ureditev m smučišča in okolice brunarice in ali ni kar nekaj Trzincev tam pridno cele dneve v polu svojega obraza delalo, da je tisti kotiček tak, kot je? Zdaj pa bodo iznajdljivi piknikašji »sen sk« py zapirili dostop in nas preganjali na kresovanja drugam po okolici Bistriške ravnine.« Saj je v redu, če smučarji kdaj oddajo brunarico in njeno okolico za piknike zaključeni družbam, ampak da to naredijo ravno takrat, ko naj bi po pričakovanju večine drugih Trzincev tam pripravili kresovanje za vse, pa ni najbolj pohvale vredna poteza.

Res je, da so v zameno drugim ponudili kresovanje v kamnolomu, kjer smo že imeli nekaj dobrih kresovanj, vendar vse skupaj ni bilo dobro pripravljeno. Ni bilo zadosti miz, klopi, ni bilo in drugje. Vse naj bi k takšnemu pikniku spadalo. Nekaterim se je mogoče »...«, saj s imeli kje v grmovju svojo privatno zalogo piva ali pa so imeli pijačo za »lastne potrebe« v avtomobilu, tisti, ki niso vnaprej vedeli, da bo tako, pa so bili krepko razočarani. Gledali so tiste »srečneže«, ki so s slasijo srkali pivo in ujkali na pol prazne steklenice, in nad tem niso bili prav nič navdušeni. Res je, da je zdaj zaradi »Kebrovega zakona« s točenjem pijače precej težav, vendar se z dobro organizacijo d vse tudi zdaj urediti. V Trzinu pa za to verjetno ni bilo prav posebne volje. V uredništvu Odseva smo slišali kar precej kritičnih pripomb na račun letošnjega 30. aprila, najlažjaja pa ni prinesel niti sam praznik 1. maj. Letos je tradicionalna budnica odpadla. Marsikdo, ki se je v prejšnjih letih jezil nad zgodnjim ropotanjem in hrupom, se je v postelji zadovoljno obrnil na drugo stran in smrčal naprej. Tisti, ki menijo, da k prazniku dela sodi tudi budnica, pa so se spraševali, če je občina, podobno kot pri Odsevu, tudi pri godbi zaprla pipico. Ali je tudi plačilo godbe za prvomajsko budnico prehud strošek za našo bogato občino? Mogoče pa imajo prav tisti, ki pravijo, da ne moreš biti bogat, če ne skopariš. Ampak uvod v praznik pa je bil v Trzinu zares bolj skromen, da ne zapišemo reven. Še dobro, da so okrog nas revnejše občine, kjer so imeli prav prijetna praznovanja.

Miro Štebe

Prvi maj - kresovanje

Bil je dan pred prvim majem. Se še spominjate prvega maja, praznika dela? Oziroma praznika vseh, ki delajo, in si vsaj enkrat letno lahko privoščijo malo nedela, sprostitve in zabave. In prav na ta dan po vsej Sloveniji že vrsto let tradicionalno pripravljajo tudi kresovanje, ki so z leti prerasla predvsem v prijetno druženje ljudi, v družabna srečanja.

Pa sem si rekla, da bom, tako kot vsako leto doslej, tudi jaz odšla malo kresovat. In to kar v Trzin, da bom lahko tistim, ki se zadeve niso udeležili, malce poročala o tej blazno nori žurki. Pa so nekateri znanci mojo namero že kar takoj v kali zalrili, da letos pa kresovanje pravzaprav ne bo. In ker mi ni bilo čisto nič jasno, zakaj ne, so

Zaradi t.i. protialkoholnega zakona vendar, ki je navsezadnje pokazal, kako globoko v alkoholizmu smo Slovenci, posebej Trzinci (kot kaže), zabredli. Jah, v Trzinu smo se odločili, da bomo sedaj, ko na prireditvah ni več dovoljeno prodajati alkoholnih pijač, rajši kulturno pili doma ali pa v kakšnem pajzlu, na prireditve pa pozabili.

ko dodatno pojasnilo navrgli nekaj o Kebrovem zakonu, pa še nekaj o nekih prvih kresovih tukaj v Trzinu, ki naj tako ne bi bili čisto pravi kresovi. Drugi ljudje pa so bili ravno nasprotno prepričani, da kres seveda bo, le da niso čisto dobro vedeli, ali v Dolgi dolini ali v kamnolomu. Skratka, bolj sem poizvedovala, manj mi je bilo jasno. Le da je minister Keber vsega kriv, so si bili ljudje dokaj enotni. In zakaj Keber? Zaradi t.i. protialkoholnega zakona vendar, ki je navsezadnje pokazal, kako globoko v alkoholizmu smo Slovenci, posebej Trzinci (kot kaže), zabredli. Jah, v Trzinu smo se očitno odločili, da bomo sedaj, ko na prireditvah ni več dovoljeno prodajati alkoholnih pijač, rajši kulturno pili doma ali pa v kakšnem pajzlu, na prireditve pa pozabili. Tudi prav, če ljudem tako ugaja!

Bistvo tega, kar hočem povedati, pa je to, da sem se kijub raznim govoricam namenila na kresovanje. S prijateljico Jano in sestrično Katjo smo jo najprej vžgale proti Dolgi dolini. Ampak, glej ga zlomka, tam smo res našle na zasebno zabavico smučarskega društva, in jo po hitrem postopku ucvrle proti kamnolomu. Kajti reklo smo si, da če ni pravega kresa tukaj, ho zalogo tam. In res je bilo tako. V kamnolomu so v gruči poleg gasilskega avtomobila stali gasilci, ki so se pač znašli, kajti sikali so pivo, ki so ga prinesli s seboj (seveda za lastno konzumacijo). In kljub zdolgočasnosti, ki so jo izžarevali, je vseeno pohvalno, da so priredili kresovanje. Čeprav so verjetno že od vsega začetka pričakovali slab odziv ljudi. Pohvalno, čeprav še vedno trdim, da bi tudi brez prodaje alkohola lahko usvarili malo bolj živahno vzdušje, prodajali pa bi lahko tudi kaj drugega. Poleg gasilcev je bilo še nekaj ljudi, nekaj deset otrok pa se je podilo naokoli. No, da ne pozabim, tudi kres je plapolal tam, tja nekam v nebo. Sicer nekam sam samcat, a tam je vseeno bil.

Noč je bila zvezdnata in topla, zato smo se odločile, da malo poseđimo na kamnitem odru tam v skalnatem osrčju kamnoloma in kakšno redemo. Pa smo se sedele tam, ogenj nam je svetil v oči, od gasilskega avtomobila je bilo slišati neke stare pesmi, ki so spominjale na partizanske (morda pa so to tudi bile), me pa smo se medtem pogovarjale o tem, kako se ljudje ne znajo zabavati. Medtem je vrhunec večera - ognjemet. No, neki otrok je spustil aketo... Naše oči so se pri tem ozrle tja gor v nebo, se na hitro pogledale, nato pa smo se počasi odpravile proti domu. Pri tem em še pomislila, da bom tokrat lahko dolgo spala, kajti budnice to leto ni bila na sporedu.

Mirjana Štih

Z geslom Čisto vsak dan in s prenovo deponije za prijaznejše okolje

Domžalsko komunalno podjetje Prodnik d.o.o., ki odvažja odpadke iz občin Domžale, Trzin, Mengeš, Lukovica in Moravče, je z naložbami, izpeljanimi konec lanskega leta, saniralo odlagališče odpadkov na Dobu, z nedavno

Prenovljeno vozilo za odvoz odpadkov IUP Prodnik

prenova vizualne podobe voznega parka podjetja in vpeljavo sloganu Čisto vsak dan pa skušala občanom približati del dejavnosti pri širjenju zavesti o pomenu skrbi za okolje.

Podjetje je natanko pred tremi leti s sloganom »Ločujemo, da ohranjamo« in z odprtjem prvega ekološkega otoka začelo z akcijo letnega zbiranja odpadkov, z maskoto Grini (Zelenko) pa je tudi najmlajše osvetočalo o naravovarstvenem ravnanju z odpadki in s survojinami. V zely po celovitejši celostni podobi in promociji je podjetje Prodnik v sodelovanju z oglaševalsko agencijo Nunit iz Ljubljane z minimalnimi sredstvi prenovilo podoba petih vozil za odvoz odpadkov. Uporabnikom naj bi tako zagotovili prijaznejše opravljanje storitev – tudi s sloganom Čisto vsak dan, jih na nevsiljiv način nagovarjali k vsakodnevni skrbi za čistejše okolje, obenem pa oglaševali dejavnosti podjetja, ki tako v domžalski kot v okoliških občinah edino skrbi za odvoz komunalnih odpadkov. Podjetje Prodnik omenjene odpadke v letošnjem letu že odvažja iz 103 ekoloških otokov na prenovljeno deponijo v Dobu, kjer so konec lanskega leta opravili temeljitje posege in deponijo prilagodili najodobnejšim standardom: asfaltirali so dostopno cesto in ob vhodu v odlagališče namestili 30-tonsko mostno tehtnico, ki omogoča količinsko kontrolo materiala; z žično ograjo so ogradili celotno območje deponije in uredili brežine v naklonih (z njihovo zatrativijo so preprečili erozijo tal in omogočili boljše odtekanje površinske vode) ter na posameznih odsekih zasadili več kot sto hitrorastočih topolov ki bodo v nekaj letih zakrili pogled na odlagališče. Z gradbenimi deli in namestitvijo 1200 kvadratnih metrov folije prek robov odlagalnih polj, ki preprečuje pronicanje deževnice v odlagališče in njeno iztekanje v koritnice, namenjene čisti vodi, so ločili meteorne in izredne vode (te zdaj odvajajo v čistilno napravo), z ureditvijo sortirnega platoja pa pridobili prostor za pejalnost novih zabojnikov za odvoz nevarnih odpadkov ter zabojnik, opremljen za zbiranje in zbiranje nevarnih snovi. Odlagališče odpadkov Dob, na katerem so samo v lanskem letu zbrali več kot 300 ton najrazličnejših odpadkov, postaja tako ena najbolj urejenih deponij v Sloveniji, komunalno podjetje Prodnik pa eno tistih, ki jim skrbi za okolje – in z njo tudi za prihajajoče generacije – pomeni prvenstveno nalogo in odgovornost. M. T.

Pogled na posodobljeno odlagališče odpadkov Dob

HODIL PO DEŽELI SEM NAŠI ...

Poletje se približuje s svetlobno hitrostjo in prav tako počitnice. Šolsko leto se izteka, zato so trzinški osnovnošolci pred kratkim na ogled postavili svojo šolo in znanje, ki so si ga pridobili v tem šolskem letu.

10. maja je imela Osnovna šola Trzin svoj praznik, dan odprtih vrat. Tema letošnjega projekta je bila Notranjska. Učenci vseh razredov v šoli so po svoje raziskali pokrajino Notranjske podolgem in počez. Oh devetih zjutraj je bila slavnostna otvoritev, za katero je program pripravila učiteljica Tatjana Tonin. Najprej je imel ravnatelj govor. V nekaj besedah je povedal o bodoči devetletki in prizidku k šoli, ki naj bi ga zaželi graditi, kot je dejal, že v naslednjih dneh. Sledil je kratek kulturni program: učenci dramskega krožka so odigrali igrice, s katero so se udeležili državnega tekmovanja Turizmu pomaga lasna glava. Dve dekletki sta prebrali spis o Notranjski. Šolski pevski zbor je odpel dve pesmi. Sledil je še en spis o Notranjski ter povabilo na ogled razredov, kjer so bile postavljene razstave.

Pot me je vodila mimo panjev, okrašenih z umetniškimi slikami učencev, ter plakati, ki so upodabljali kraje in podzemne jame na Notranjskem: Cerknico, Rakov Škocjan, Slivnico, Cerkniško jezero, Križno jamo, Škocjansko jamo... Zavila sem na desno, kjer so v prvi učilnici razstavljali trzinški strelci pod mentorstvom Aleša Kosmača. Na ogled je bilo mnogo opre-

me: puške, pištole, obleka in še drugo. V naslednjem razredu je bila razstava modelarskega in podjuniškega krožka pod mentorstvom Aleša Šporna. Oči smo si napasli na medelčkih, izdelanih iz finega lesa. Na drugi strani hodnika smo možgančke utrudili s fizikalnimi zakoni: optične prevare, pečena ura, nihanje in nihalo, prosti pad; z eno besedo, znanost za muljarijo. Učenci so to razstavo postavili pod budnim očesom Maje Harter. Živali in rastline z območja Cerkniškega jezera so živele pod mentorstvom Zdenke Oblak. Učenci 5. A razred so se pod vodstvom Erike Benkovič osredotočili na temo

Kraške jame in pojavi. 5. A razred pa je z učiteljico Stanko Jaklič raziskal teren Rakovega Škocjana ter Cerkniško jezero. Pot me je zanesla v prvo nadstropje, kjer je Emil Pevec s svojim planinskim podmladkom učilnico zamenjal za hribovski tabor ter kar tam postavil dva šotora, zraven pa na ogled

postavil še drugo pohodniško in alpinistično opremo. Naslednjo učilnico pa so učenci spremenili kar v gledališki oder. Tam so pod vodstvom Marjane Galjot in Marjance Ipavec uprizorili odlomka iz zgodbe Martin Krpan ter Cesarjeva nova oblečila. Kdor pa je zamudil uprizoritev, pa si je v učilnici lahko ogledal razstavljena dela pisateljev in dramatikov: Frana Milčinskega, Ivana Cankarja, Borisa A. Novaka... V glasbeni učilnici je bila razstava o življenju in delu Marjance Ručigaj, ki so jo pripravili mladi člani turističnega krožka pod mentorstvom Nuše Slatner. Razred nasproti je pritegnil radovedneže, ki so želeli izvedeti kaj o evropskih državah. Vodja razstave je bila učiteljica Tatjana Tonin. Najbolj napolnjena učilnica, tako kot zmeraj, je bila učilnica računalništva. Za tokratno priložnost je učiteljica Vanja Volker pripravila računalniški kviz o Notranjski. Prav tako je rdeči nit sledila

knjižnica, ki je na ogled postavila vse o Notranjski, in sicer takšne in drugačne knjige, ki omenjajo to lepo pokrajino. Nato me je pot zanesla še v levo krilo šole, kjer imajo razrede nižja stopnja. 4. A razred je z razredničarko Slavko Kozelj preučil čarovnice, mojštrice za srečo. Če si bit dovolj spreten, si si v kratkem času lahko sam izdelal pravo strašno čarovnico. 4. B je z učiteljicama Matejo Peric in Ksenjo Rojs Viskovič na ogled postavil gradove. V tem razredu si na majhnem stolčku in mizici iz kartona 'sezidal' svoj grad. Učenci 3. A razreda z učiteljico Marito Gerbec so svojo učilnico poimenovali Močan in spreten kot Martin Krpan. Za obiskovalce so bile pripravljene težke vreče s soljo. Le najmočnejši so jih lahko premaknili. 3. B razred pa je pod taktirko Božene Opara predstavil Notranjske narodne pesmi.

Sledila je pot po stopnicah v najnižje razrede. Učiteljci Maja Mušič in Mimi Zupanc: Cotman sta s svojimi učenci raziskali notranjskega polha. Učiteljica Sara Anžin je s svojimi najmlajšimi raziskala cerkniško račko. V tem razredu si lahko, če si le imel tanke in spretno roke, s tehnično zgbanja papirja (origami) izdelal račko, čisti malo manj spretni pa so jo lahko pobarvali. Nad vse me je pritegnila moja soimenjakinja coprnica Uršula. Ki je dohila dovolilnico za vstop v šolo pri učiteljici Anici Mušič. V sosednjem razredu pa je učiteljica Nancy Vake s svojimi učenci preverjala spomin obiskovalcev. Ostal mi je še zadnji razred pod mentorstvom Dragice Marinko, kjer so bili razstavljani izdelki iz slanege testa ter cerkniški kosmatinec.

Na poti v telovadnico me je ustavil še napis KVIZ O MARTINU KRPANU, vendar le za otroke nižje stopnje. V tistem času, ko sem prišla v telovadnico, so s tekmo v košarki začeli učenci proti učiteljem. Rezultat je bil 2:2. Ko sem stopila iz telovadnice, me je premamila vonj coprnškega zavitka, ki ga je scopral Dušan Gorenc s svojimi coprnici in copr-

niki. Zunaj me je veselo pozdravil sonček in kmalu za tem skoraj curek vode. Otroci so se igrali mlade gasilce. Na drugem koncu travnika pa so se utaborili taborniki; postavili so si šotor in še neke druge stvari. To je bil dan odprtih vrat 2003. Poin novih idej, znanja ter pisanih slik.

UM

VABIMO VAS NA DRUGO SREČANJE s predavateljico, go. Lili Jazbec na temo

ZNATI PRISLUHNITI OTROKOM,

ki bo 26. maja 2003, ob 18. uri v sejni sobi stare OŠ v Trzinu.

UDELEŽBA JE BREZPLAČNA!

SMO DOBRI STARŠI, STARI STARŠI, VZGOJITELJI, UČITELJI, TETE, STRICI ... A LAHKO SMO ŠE BOLJŠI! SREČNO!

In za konec še ena izmed zanimivih misli:

Antoine de Saint: »Vsi odrasli smo bili najprej otroci – toda le redki se tega spominjajo!«

CENTER ZA MLADE V GOSTEH NA OŠ TRZIN

Tik pred velikonočnimi prazniki, natančneje v petek, 18.4.2003, smo zaposleni v Centru za mlade Domžale na povabilo Društva prijateljev mladine Trzin in njegove predsednice gospe Ani Mušič, v 7B razredu izvedli projekt »O sebi odločam jaz, ne droga«. V torek, 24.4.2003, dan po praznikih, pa smo isti projekt predstavili in izpeljali še s sedmošolci iz A razreda.

V Centru smo bili povabila zelo veseli, saj vemo, da se mladi v tem občutljivem obdobju srečujejo z mnogimi problemi odraščanja in s tem posredno tudi s problemi z družbo, šolo in starši. Razveseljivo je, da se njihovih težav zavedajo tudi šole in jim omogočajo tovrstno izobraževanje. Delavci Centra imamo s tem kar precej izkušenj. Take in podobne projekte namreč izvajamo po mnogih osnovnih šolah v domačinski občini, na željo pa že kar nekaj let tudi po drugih občinah. Mladi pri izvedbi projekta, ki poteka v obliki predavanj in delavnic, vedno z veseljem sodelujejo. Zanima jih veliko stvari v zvezi s škodljivostjo in zlorabo drog, kakor tudi preprečevanje širjenja droge v njihovi neposredni okolici in tudi širše.

V centru se vabilu vsakič znova z veseljem odzovemo. Prepričani smo, da mladim v veliki meri pomagamo pri pravilni

odločitvi, saj jih z izvedbo projekta ozaveščamo za zdrav način življenja. Odvrčamo jih od negativnih zasvojenosti, informiramo jih o možnostih kakovostnega preživljanja prostega časa in jih tako odvrčamo od brezciljnega in nezdravega življenjskega stila. Ko se znajdejo v kritičnih trenutkih, znajo drogi (alkoholu, cigaretam, pomirjevalom, poživilom, mamilom, inhalatom oz. hlapilom itd.) odločno reči NE. Žal je kljub temu poraba drog med mladimi v sodobnem svetu vse večji problem, ki se nezadržno širi. Niža se tudi starostna meja porabnikov. Mladostniki so zvedavi in zanima jih vse, kar je novo in nepreizkušeno. Zato po drogi posegajo tudi iz radovednosti in dolgočasja ter okrnjene samopodobe.

Uživanje droge zamegli razum, moti govor in spomin ter možnost odločanja. Uživalca zasvoji psihično in fizično. Povečuje bolečnost in smrtnost. Zato moramo v medsebojne odnose vnašati odkritost, razumevanje, radoživost in smeh, ki so ob-

ramba pred otopelostjo in zagrenjenostjo. S tem postavimo trdne temelje za zdrav način življenja.

Povedati moramo, da smo bili v gosteh s tem projektom na trzinski šoli prvič. Zato se ob tej priložnosti zahvaljujemo DPM Trzin za organizacijo in pobudo, vodstvu šole za podporo, učencem iz 7. A in 7. B pa za sodelovanje pri izvedbi projekta. Upamo, da bodo vsi ti mladi, s katerimi smo se v teh dveh dneh spoznali in sodelovali, tudi v bodoče naravnani tako pozitivno, da jim bo v življenju čim boljše in lažje. Srečno 7.A in 7.B.

Nada Dalan

17. državni festival Turizmu pomaga lastna glava

11. aprila 2003 je na Vranskem potekal 17. festival Turizmu pomaga lastna glava. Tema letošnjega tekmovanja je bila Bili so in ostajajo veliki ljudje.

Na državnem tekmovanju je sodelovalo 14 turističnih podmladkov iz vse Slovenije. Poleg tega se je tekmovanja udeležilo še 18 podmladkov, ki so sodelovali samo z razstavo.

Tekmovanje je potekalo zelo zgoščeno, ker se je v običajnih dveh dni tekmovanje skrčilo na en sam dan.

Na Vrnsko smo prišli že navsezgodaj, ob osmih. Z avtobusom smo se odpeljali skupaj z dobskim podmladkom. Ob osmih smo že postavili razstave, ostali učenci pa so imeli generalke. Predstave so potekale v dveh skupinah in prve igrice so se začele že ob pol enajstih.

Vmes smo si ogledali znamenitosti Vranskega: staro meščansko hišo s popolnoma ohranjeno izvorno opremo in muzej motociklov. Posebno tukaj je bilo izredno zanimivo, saj imajo v muzeju zbrane motorje vseh znamk in vseh letnikov. Učencem, ki so sodelovali na tekmovanju, v petek res ni bilo dolgčas.

Po predstavah smo vsi zdrveli v kulturni dom, kamor nas je prišel zabavati Sebastian, ki so ga posebno dekleta zelo težko čakala. Eno uro so navdušeno poskakovala in prepevala.

Sledilo je še zadnje dejanje, podelitev priznanj. Marjan Rožič in vsi ostali govorniki so poudarjali, kako so zmagovalci vsi, ki so sodelovali. Kljub temu pa je bilo treba določiti najboljšo. Naša ekipa je dobila srebrno priznanje.

Organizatorji festivala so se resnično potrudili in v njihovi družbi smo se zares dobro počutili. Bili so odlični in prijazni gostitelji.

Mentorica Turističnega podmladka OŠ Trzin
Nuša Slatner

17. TURISTIČNI FESTIVAL

NA OŠ TRZIN IMAMO ODLIČNE KOŠARKARJE

Po uspehih starejših fanlov, o katerih smo že poročali, so se na košarkaških tekmovanjih odlično odrezali tudi fanteje letnik 1990 in mlajši. Na regijskem tekmovanju, ki zajema konkurenco devetih šol bivše domačlske občine, so Trzinci dosegli prvo mesto, ko so v polfinalu premagali Mengšane, v finalu pa košarkaše OŠ Venclja Perka. Končni vrstni red regijskega tekmovanja je tako bil: na prvem mestu OŠ Trzin, na drugem OŠ Venclja Perka in na tretjem OŠ Mengeš. Trzinski košarkarji v celotnem tekmovanju niso izgubili niti enkrat.

Kot finalisti regijskega tekmovanja so si priborili mesto na področnem tekmovanju, znotraj katerega sodelujejo najboljši košarkarji iz medvoške, kamniške in domačlske regije.

Tudi na področnem tekmovanju so Trzinci dokazali, da so na tem območju izven konkurence, saj so se po izredno borbenih tekmah in odličnih košarkarskih predstavah v konkurenci šestih šol ponovno brez poraza uvrstili na prvo mesto. V finalu področnega tekmovanja so tako premagali OŠ Frana Albrehta iz Kamnika, tretje mesto pa je osvojila OŠ Marije Vere, ravno tako iz Kamnika.

Zmaga na področnem tekmovanju pa je fantom zagotovila nadaljnje tekmovanje v skupini F na četrtfinalu državnega prvenstva, to je med 32 najboljšimi šolami v Sloveniji. V četrtfinalu so se poleg OŠ Trzin uvrstile še ekipe OŠ Grm Novo mesto, OŠ Franceta Bevka Ljubljana in OŠ iz Logatca. Prvo tekmo so igrali z OŠ Franceta Bevka, ki so jo zgubili le za tri točke, drugo tekmo pa so izgubili proti OŠ Grm iz Novega mesta, ki je bil veliko premočan nasprotnik in je fante, kljub dobri in požrtvovalni igri, premagal. Tako so trzinski košarkarji tekmovanje zaključili v četrtfinalu.

Da je uspeh trzinske ekipe resnično pomemben, nam pove že dejstvo, da jedro trzinske košarkarske ekipe tvorijo igralci, ki trenirajo že od prvega ali drugega razreda osnovne šole, v vseh tekmovanjih pa so premagovali ekipe, ki so jih sestavljali v povprečju veliko višji fanteje, kot so trzinski. Premagovali so tudi ekipe, ki imajo do štirikrat ali petkrat več učencev na šoli, s čimer imajo možnost večje selekcije, in tiste, ki so po njih veljale za favorite.

Fantom pa ne bi uspelo brez prizadevnih mentorjev OŠ Trzin, ki jih učijo košarkarskih veščin. Posebna pohvala pa gre tudi ravnatelju Francu Brečku, ki je ekipi omogočil dovolj terminov za trening in jim ob doseženem uspehu pripravil pogostitev.

Vsem fantom za odličen dosežek iskreno čestitamo!

Mateja Erčutj

'RTV 'SERVIS

GORENC s.p.
Ljubljanska 44, Trzin

telefon: 01 564 - 17 - 91
GSM: 041 644 - 121

Popravila: - TV sprejemnikov,
- PC monitorjev,
- audio naprav.

Tudi na domu!

Montaža klasičnih in SAT anten ter avtoakustike

AVTOLICARSTVO VIDMAR

Nudimo vse avtolicarske
in avtokleparske storitve

Habatova 7B, 1236 Trzin, Tel.: 01/564-20-27

clean beat d.o.o.

CISTILNI SERVIS!

STANOVANJA, HIŠE ALI POSLOVNI PROSTORI I

- ČIŠČENJE STEKLA
- TALNIH OBLOG
- OBLAZINJENEGA POHIŠTA (SEDEŽNE GARNITURE, STOLI, JOČILI...)
- GLOBINSKO ČIŠČENJE NOTRANJOSTI OSEBNIH IN TOVARNIH VOZIL
- STROJNO ČIŠČENJE, IMPREGNACIJA IN KRISTALI ZACIJA MARMORJA
- STROJNO ČIŠČENJE IN IMPREGNACIJA VINASA, PARKETA...

IZDELAVA IN MONTAŽA SENČIL!

- LAM. ZAVES IN ŽALUZIJ
- ROLOJEV
- ZATEMNITVENE TERMOREFLEKTIVNE IN PROTIVLOMNE FOLIJE

SLIKOPLESKARSKE STORITVE!

clean beat d.o.o.
Pod gozdom 17, 1236 TRZIN
tel/fax: 01 / 564 46 73 . gsm: 041 / 630 - 671
e-mail: samo.music@siol.net

JUHUUH, DRŽAVNO TEKMOVANJE!

10. marca je v Trzinu potekalo območno tekmovanje Turizmu pomaga lastna glava. V boju za prvo mesto in nadaljnjo uvrstitev na državno tekmovanje se je potegovalo sedem šol. Najboljši je na koncu zmagal Tokrat je bil to Trzin. Nekateri se niso strinjali, da smo bili najboljši, domači pa smo bili zmage seveda veseli. Še dober mesec časa smo imeli, da smo popravili igro ter dodelali razstavo. 11. aprila navsezgodaj zjutraj smo se z avtobusom odpravili proti Vranskemu. Tam so nas prijazno sprejeli, nam dodelili prostor za odrom ter prostor, kjer smo postavili razstavo. Kmalu je sledila otvoritev, ki se je nismo udeležili. Ko smo stopali proti dvoranam, se je tam kar trlo ljudi. Tista množica nas je prepričala, da bomo vse otvoritvene govore raje poslušali kar za odrom. Čez dobre pol ure se je pričel prvi del nastopov. Prižebali smo si drugo mesto. Organizacija za odrom je bila odlična. Scenski delavci so nam postavili kulise in jih po nastopu tudi pospravili. Odigrali smo odlično. Kot sem že omenila, smo igro nekoliko spremenili: otroci - nastopajoči, pod režisersko taktirko Marjanca Ruđigaj skušajo narediti tretje dejanje o Porednem Mihcu in pridni Marjetki. Otroci so tako živahni, da režiserko spravijo ob živce. Nato se otroci usedejo k Marjanci, ki začne pripovedovati o svojem delu: katere predstave je že zrežirala in kaj sedaj dela. Med pogovorom se v ozadju kažejo diapozitivni starih fotografij iz njenih predstav. Odločili smo se, da za tokratno priložnost zamenjamo kostume. Vsi nastopajoči so se oblekli v oblačila iz 70-tih, v čas, ko je Marjanca Ruđigaj v resnici režirala omenjeno igro. Po našem nastopu smo si ogledali še druge nastope. Večinoma so bili vsi odlični. Prvi so prepričali s kostumi, drugi s sceno, tretji z igro, nekateri pa z vsem naštetim. Po številnih predstavah smo že komaj čakali, da bo konec. Od sedanja nas je bolela zadnja plat, od slabega zraka v dvorani se nam je že kar malo vrtelo in vse skupaj se je že vleklo. Med drugim delom predstavitev so si otroci iz prve skupine (sedem šol), ogledali znamenitosti kraja in muzeje. Nato je sledilo čakanje, katerega smo bili že vsi naveličani. Kmalu je sledil koncert pevca Sebastjana. Nekateri so novico sprejeli z navdušenjem, drugi malo manj. A ob koncu so bili vsi navdušeni. Med tem pa smo morali mentorji na skupni razgovor s komisijo. Tam so nam povedali, kakšne napake smo delali, kaj bi lahko bilo bolje za v prihodnje ter kakšen kriterij je imela komisija pri ocenjevanju. Večeno se je in končno so razglasili drugo in prvo uvrščene. Najprej so podelili priznanja za najboljšo razstavo. Naj omenim še to, da so lahko razstavljale vse šole, ki so tekmovale na razpisu Turizmu pomaga lastna glava in ne le izbrane šole za državno tekmovanje. In končno cel dan pričakovali: finale: razglasitev najboljšega med najboljšimi. Trzin si je drugo, srebno mesto delil še z nekaterimi drugimi šolami. Najboljša pa je bila prva nastopajoča točka: osnovna šola iz Šempetra. V obeh naših nastopajočih ni bilo videti razočaranja. Veseli so bili, da so prišli tako daleč in da so videli, da imajo veliko znanja.

Po odhodu z Vranskega so nas na cesti najprej ustavili policajci, ki smo jih z našo dobro voljo preganali iz avtobusa. Sledila je postaja na Trojanah in končno doma.

Urša Mandeljc

REGIJSKI PRVAKI

Tri leta smo se trudili in trudili in trudili... Letos pa nam je končno uspelo. Na festivalu Turizmu pomaga lastna glava smo po treh letih zmagali. Lepo je sodelovati, a še lepše je zmagati. Na regijskem tekmovanju smo si prislužili zlato priznanje, kar pomeni, da gremo v naslednji krog: na državno tekmovanje. Zmago nam je prinesel seštevek točk iz raziskovalne naloge, razstave ter igre. Ker sem bila mentorica nastopajočih v igri: Lare, Eve, Marka, Lane, Tine, Maje in Anabele, bi čestitke, ki sem jih prejela ob zmagi podarila tudi mojim nastopajočim, ki so res SUPER! Igro bomo popravili in se sredi aprila podali po novo izkušnjo. Moram reči, da je to za nas resnično priznanje. Na državnem ne pričakujemo zmage temveč, rezultat, da vidimo kako smo v resnici dobri. To bo možnost, ko bomo videli, na kateri stopnički je naše znanje

Urša Mandeljc

80 let

POGLED IZ ZAODRJA

U

rednik me je postavil pred teško nalogo: V kratkem članku orisati zgodovino in bodočnost trzinske kulture. Skoraj nemogoče je v nekaj besedah opisati 80 let bogato KUD-ovsko zgodovino.

Prvi gledališki navdušenci so se že davnega leta 1924 zbirali kar pod kozolecem. Dolga leta so navdušeno uprizarjali tudi po več iger- premier letno. Vmes pa so še zgradili kulturni dom, ga po vojni obnovili in dozidali.

Gledališče je predstavljalo prostor za druženje in skupno ustvarjanje, prostor za gojenje slovenske kulture, simbol ohranjanja slovenskega jezika. Družila jih je skupna ljubezen do teatra, strast do ustvarjanja. (Kdor je kadarkoli sodeloval pri kakšni predstavi, ve, o čem govorim, kajti dobro pozna entuziaslični občutek, ko skupina po mesecih vaj končno postavi pred domače občinstvo novo predstavo).

Trzinski kulturniki so s svojo zagnanostjo pod nesebičnim vodstvom številnih domačih režiserjev in predvsem s kvaliteto ponesei ime svojega teatra tudi preko meja svoje občine, o čemer nena zadnje pričajo tudi številna priznanja, ki visijo na stenah našega društva.

S hitrim razvojem v zadnjih desetletjih, ko je Trzin iz podeželskega naselja postajal vse bolj meščanski (da ne uporabim izraza spalno naselje), z nastajanjem novih medijev, z vse večjo mobilnostjo ljudi in s številnimi novimi priseljenci je morala posledično tudi gledališka kultura najti zase nov prostor.

Ko je nekaj let po osamosvojitveni vojni skoraj že grozilo, da bo tudi trzinska dvorana začela samevati ali da bo celo postala priročno skladišče kakšnemu lokalnemu obrtniku (kot je bila usoda marsikatero dvorane tudi v naši okolici), je generacija, ki je večinoma izšla iz predhodnega klasičnega gledališča, našla svoj novi ustvarjalni potencial v uličnem gledališču. Ta, za Slovenijo relativna nova oblika teatra in nov izziv za igralce, je trzinskemu KUD-u dokaj hitro prinesla uspeh in prepoznavnost praktično po celi Sloveniji in tudi na gostovanjih po osmih različnih evropskih državah.

Vendar je v tem obdobju, če odštejemo mladinsko sekcijo, prišlo do zastoja pri ustvarjanju klasičnega teatra. Čeprav, kot je pokazal zadnji obči zbor, močna želja po njem še vedno ni usahnila.

Forma uličnega teatra izhaja iz samih začetkov, iz zgodovine gledališča, ko se na eni strani uprizarjali razkošni religiozni pasioni, na drugi pa so ljudi zabavali razcapani ulični zabavljači, glumači, ki niso smeli biti pokopani znotraj ograje cerkvenega pokopališča. Že po definiciji je ta zvrst teatra bolj zabavljaška, cirkusantska, burkaška in spektakularna. Vendar je ne gre zapostavljati. Ustvarjanje ulične predstave je ravno tako zahtevno kot ustvarjanje predstave katerekoli druge gledališke zvrsti, dostikrat je to hoja po noževih konici med komedijo in patetiko.

Klasično gledališče je po drugi strani (ponavadi) bolj sporočilno in subtilno. Poleg zabave lahko tudi vzgaja in izobražuje. Predvsem pa opravlja funkcijo, ki je bila do sedaj bistvena za obstoj slovenskega naroda: neguje in razvija slovenski jezik in kulturo. Bodočnost trzinskega gledališkega ustvarjanja je torej v sobivanju obeh, trenutno aktivnih zvrsteh teatra. Ključna beseda pa je kvaliteta, ki se jo lahko doseže s konstantnim ustvarjanjem in predvsem z izobraževanjem igralcev in domačih režiserjev, ki imajo lastno ustvarjalno vizijo

Seveda pa ni bodočnosti brez lastnega podmladka. V KUD-u deluje močna mladinska skupina, ki je trenutno ravno na generacijskem prehodu iz osnovne v srednjo šolo. Prednostna naloga društva je vsekakor, da ta skupina ostane še naprej aktivna in se tako vzgaja v naslednjo generacijo gledaliških ustvarjalcev.

Ze več let je v društvu živa tudi ideja o uvedbi stalnega gledališkega programa, abonmaja. Kapaciteta naše dvorane je trenutno majhna, cca 140 sedežev. Hkrati je dvorana zaenkrat edini večji pokriti prireditveni prostor v občini in mora biti univerzalna, na razpologo za vse raznovrstne potrebe občanov. Na eni strani smo vpeti med Ljubljano z njeno množestvilno kulturno ponudbo, na drugi strani je Mengeš s Špateatom in na tretji strani domžalski kulturni dom in poletno gledališče Studence. Vsekakor bi bilo prav, da bi trzinski kulturni dom ponudil svoj specifični, razpoznavni program, ki bi pokrival kulturne črne lise na tem geografskem območju. Po statistiki se namreč za vse različne vrste kulture zanima približno 5% vse populacije. Na območju naše občine pridemo torej do približnega števila 200 ljudi, kar je premalo za uvedbo kakršnegakoli resnega, stalnega programa. Po drugi strani pa, če se le malo ozremo po časopisih, vidimo, da Slovenija kar brsti od kulturnega ustvarjanja. Prav gotovo je mogoče preko celega leta nabrati dovolj ustvarjalnih biserov, ki bi lahko vsebinsko in finančno ustrezali temu geografskemu prostoru, kot tudi kapaciteti dvorane. Seveda pa je tu še otroški program, ki ga, če odštejemo domžalski kulturni dom, ne ponuja nobena bližnja ustanova. Če bo v okviru društva prišlo do konsenza (beri: dovolj denarnih sredstev), si lahko z naslednjim šolskim letom že obetamo prvi trzinski mesečni otroški abonma, ki bo skušal ponuditi široko paleto predstav za naše najmlajše.

Na nivoju občine smo v zadnjem obdobju tudi priča vse večjemu številu kulturnih in kulturno-zabavnih prireditev. Kot sem že zapisal v enem od prejšnjih Odsevoj, bi bilo potrebno razmisliti tudi o kakšnem večjem dogodku, ki bi bil namenjen zunanjim obiskovalcem in bi bil širše prepoznaven kot tipična trzinska prireditev. Pri iskanju osnovne tematike, rdeče niti te prireditve, bi se bilo potrebno nasloniti na našo bogato trzinsko zgodovino. Tu mi prihaja na misel predvsem naš razbojnik Dimež ali pa dejstvo, da je bilo v Trzinu nekoč letališče. Morda bi se lahko naslonili tudi na trzinsko podjetnost: če me spomin ne vara, je bilo nekdaj v našem kraju kar nekaj hladilnic- shramb za led. Izhajajoč iz te osnovne tematike bi bilo potem potrebno izpeljati sodobno, morda večdežno prireditev z namenom spremljevalnim kulturnim in gostinskim programom, ki bi Trzinu tudi prinašala vsakovrstni dobiček. Morda ni najboljši primer, ampak vendarle: v Španiji, v nekem malem mestu, ki ga drugače ni moč najti na zemljevidu, vsako leto poteka svetovno znani festival Tomatina. Vsi vemo, da je eden od osrednjih dogodkov tega festivala obmetavanje z zrelemi paradizniki v središču mesta. Le malokdo pa ve, da je praznik paradiznika samo osrednja nit bogatega desetdnevnega festivala, polnega vrhunskih kulturno-zabavnih prireditev, na osnovi katerih si tudi domača občina in podjetniki doobra napolnijo žepe. Seveda ne mislim, da bi se morali v centru Trzina sedaj obmetavati s paradizniki in ne želim, da bi tole moje pisanje jemali kot fantaziranje ali megalomanstvo. Dejstvo pa je, da si je tudi v tem malem španskem mestu nekdaj še nedavno tega, pred približno dvajsetimi leti, izmislilo to prireditev, jo postavilo na noge, šele potem pa je skozi leta trdega dela in razvoja postala svetovno znani festival. Seveda ne mislim, da bi morali Trzinci kar takoj startati na svetovno znani festival, vendar po drugi strani ne vidim ovir, zakaj tudi v naši občini, ob sodelovanju vseh organizatorjev, ne bi mogli postaviti na noge neke osrednje prireditve z lastno identiteto, ki bi se popolnoma razlikovala od ponudbe v naši okolici. Karkoli iz naše zgodovine pa bi vzeli za osnovo, ponavljam še enkrat: važna je kakovost tako izvajalcev kot tudi organizatorjev. Vsekakor bi se bilo na eni strani potrebno izogniti ali pa vsaj malo preseči tako imenovano popkulturo, na drugi strani pa kulturnemu elitizmu, ki je namenjen samo peščici ljudi.

Če na kratko povzamem svoje razmišljanje, se mi zdi, da se za razvoj kulture v našem kraju ni potrebno bati. V KUD-u obstaja močno ustvarjalno hopenje tako v klasičnem kot tudi v cestnem gledališču. In prav je tako, kajti teater brez lastnih predstav ni teater.

S samostojno občino smo dobili tudi oblast, ki ji gre predvsem za kvaliteto življenja posameznega občana, za kvalitetno preživljanje prostega časa.

In kaj je lahko lepšega, dragi ljubitelji teatra in kulture, kot porabiti svoj prosti čas za ogled kakovosnega in inovativnega kulturno-umetniškega dela?

Andrej Zupanc

SREČNO KEKEC!

Se prav dobro se spomnim, ko smo po premieri Pepelke, še z Jožetom Štihom, sedeli v zgornji sobi našega društva in smo delali načrt, katero igro bi si izbrali za naslednje leto. Prva odločitev je bila, da mora biti igra slovenskega avtorja. Tako smo imeli v mislih: Martina Krpana, Petra Klepca, Kralja Matjaža in Alenčico ... in na koncu je prišla ideja - Kekec. Ko sem to predlagala otrokom, so bili vsi nad vse navdušeni. Bil je le en problem: veliko otrok, željnih dobrih vlog, a malo nastopajočih v igri. Konec poletja sem se odpravila v Gledališki muzej, kjer imajo shranjene vse scenarije. Tam sem našla tri verzije Kekca, a nobene po moji volji. Ni mi preostalo drugega, kot da sama napišem scenarij iz vseh teh že napisanih scenarijev ter po tonskem zapisu iz prvih dveh filmov. Tako sem v predstavo vključila: Kekca in Tinkaro, njune starše, Rožleta in slepo Mojca ter njuno mamo, Pehto, Bedanca, Mišnjeka, Meno, Čuvaja, pastirja ter mnogo otrok.

Po razdelitvi vlog smo začeli z bralnimi vajami, nato s pravnimi vajami v dvorani, sedaj pa nekaj časa že vadimo na prizorišču v Dolgi dolini. Moram priznati, da se stari in mladi zraven zelo zabavamo in nabiramo kondicijo. Vaje imamo skoraj vsak dan po nekaj uric. In sedaj, ko že odštevamo ure do premiere, napetost še bolj raste in vaje so vse pogostejše. A k izvajanju predstave spada še marsikaj drugega: postavitve scene - bo kot nekakšno malo Kekčevo mesto, izposoja in izbira kostumov, priprava sedežev, pogajanje glede elektrike v Dolgi dolini, glasba, ozvočenje, transport živali in še mnogo drugih stvari. Ekipa za tokratno predstavo bo res velika. Pri organizaciji nam bo pomagalo še nekaj drugih društev: Prostovoljno gasilsko društvo Trzin, Smučarsko društvo Trzin in Turistično društvo Trzin. Upam, da nam bo predstava uspele prav tako, kot si želimo.

In še nekaj napotkov za obiskovalce:

v primeru slabega vremena bo predstava predstavljena na naslednji dan - prvi dan lepega vremena. Priporočljivo je, da imajo obiskovalci s seboj topla oblačila, ker bo predstava zaradi tehničnih razlogov ob 20. uri, ko se začne temniti. Tudi kakšna baterija, ki vam bo kazala pot domov po gozdni poti, ne bo odveč.

Urša Mandeljc

Občni zbor Kulturnega društva Franc Kotar Trzin

✓ četrtak, 24. 4. 2003, je imelo Kulturno društvo Franca Kotarja Trzin po kar dolgem času občni zbor, ki je bil za nameček tudi volilni. Ni čudno, da se je celotno dogajanje vrtele predvsem okoli volitev novega predsednika/ce Kud-a in okoli izvolitve članov upravnega odbora društva.

Vse skupaj se je pričelo z nagovorom dosedanjega predsednika društva Janija Mušiča, ki je na kratko spregovoril o ustanovitvi kulturnega društva in o njegovem delovanju. Med drugim je opozoril na nekaj lepših uspehov v preteklosti in ob tem pripomnil, da se tudi za bodočnost društva ni bati. Nato je sledila izvolitev delovnega odbora, kateremu je predsedovala Majda Ipavec, ob strani pa so ji stali Janez Štebe, Robert Moravec in Tomaž Lajovic, ki je tudi vodil zapisnik. Kot je običaj za takšne občne zборе, so dosedajni volilni delavci kulturnega društva (predsednik Jani Mušič, tajnik Tomaž Lajovic, blagajnik Andrej Zupanc) predstavili vsak svoje poročilo, ki se je nanašalo na določeno področje, nato pa je sledila razprava o poročilih. Bilo je kar nekaj zanimivih pripomb in opazk, Janez Štebe pa je ob tem poudaril, da bi bilo dobro, če bi v kulturnem društvu v prihodnje delali bolj po pravilih in bi občne zборе sledile vsako leto lezo (kajti do sedaj se ni dogajalo). Le tako se bodo člani lahko bolj seznanjali z dogajanjem v društvu. Nadalje je bilo slišati še kritiko na račun vodenja evidence članov, odsotnosti plana dela ... Sledilo so zahvale različnih drugih društev, ki že vrsto let sodelujejo s kulturnim društvom. Za dosedanje sodelovanje so se tako zahvalili predstavniki Turističnega društva Trzin, Društvo upokojencev Žerjavčki in Društvo prijateljev mladine in se ob tem tudi priporočili za nadaljnje skupne akcije.

Po končanem prvem delu je sledila podelitev priznanj zaslužnim članom Kulturnega društva Franca Kotarja Trzin. Za dolgoletno plodno delovanje v društvu so podelili naziv častni član: Linci Nemeč, Mariji Perne, Janezu Šebetu, Francu Kavčiču in Ivanu Ručigaju - Ivku. Spominska priznanja pa so prejeli še t.i. zaslužni člani, ki so prav tako veliko pripomogli k dejavnostim društva: Ivan Podobnik, Rajko Podobnik, Helmut Verbič, Peier Pelan in Irena Zupan. Takoj za tem so sledile volitve predsednika/ce kulturnega društva in upravnega odbora. Še prej pa je Tomaž Lajovic povedal, da statut društva potrebuje nekaj izboljšav. Primerjali so ga s statuti ostalih društev in ugotovili, da je zastarel, zato je Tomaž pripravil nekaj predlogov sprememb. Med drugim naj bi po novem neposredno volili samo predsednika/co društva, ne pa tudi tajnika, blagajnika ...

Sledila je razrešnica staremu upravnemu odboru in razrešnica članici častnega razsodišča Brigiti Dane, ki je kandidirala za predsednico Kud-a. Za nove člane upravnega odbora so bili predlagani: Ani Mušič, Ivko Ručigaj, Jani Mušič, Jure Lajovic, Majda Ipavec, Miro Cotman, Osmir Ružič, Simona Šaver, Urša Mandeljc in Mirjam Štih. Vsi so bili porjeni, enajsti član odbora pa naj bi bil predsednik/ica. Ta del je bil še posebej zanimiv, kajti za meso predsednika/ce kulturnega društva je kandidirala samo Brigita Dane, kljub temu da je bil še dan prej na predsedniški listi tudi Andrej Zupanc. Na dan volitev pa smo izvedeli, da je nenadoma opustil kandidaturo. In tako se nam je predstavila le Brigita Dane, ki jo je pri kandidaturi podprl del aktivnih članov društva, kot je sama dejala. Povedala je, da "mora biti Kud odprt za vsakršno iniciativo in za kulturo nasploh. Kajti, kulturno društvo mora sprejeti vsa področja kulturnega udejevanja." Poudarila je, da mora biti Kud vedno odprt za nove ljudi in biti pripravljen na sodelovanje z ostalimi urzinskimi društvimi: "Pozivam vse, da se nam čim bolj aktivno pridružite!" Sledilo je glasovanje. Pri tem je Brigito podprlo petnajst polnoletnih članov društva, proti jih je bilo sedem, pet pa se jih je vzdržalo. Tako smo v kulturnem društvu dobili novo predsednico.

Na koncu je sledil še sklep vseh, da bi bilo dobro, če bi se upravni odbor čimprej sestal in se tako čim hitreje lotil dela. Sprejeti so tudi predlog, da naj bi se upravni odbor sestaja vsaj desetkrat letno.

Mirjam Štih

Premiera: 6.6. 2003 ob 20.00

80 let Kulturnega društva Franca Kotarja Trzin

Letos Kulturno umetniško društvo Franca Kotarja Trzin praznuje 80. letnico svojega obstoja in aktivnega udejstvovanja na kulturnem področju v Trzinu. Če torej pogledamo malo nazaj v zgodovino in se tako dokopljemo do samih korenin, lahko ugotovimo, da je bil zametek društva ustanovljen leta 1923, imenoval pa se je Nepolitično izobraževalno društvo Trzin. Med ustanovnimi člani so bili: Jože Kralj, Stanko Sicherl, Stanko Sicherl, Slavko Strmoč, Ivan Kralj, Janjo Ložar, Janez Perne, Ivan Lukan, Vilko Podvornik, Miha Kralj, Franc Kavčič st., Franc Cotman in Maks Kosernik. Dejavnost organizacije je bila prvotno usmerjena predvsem na področje dramske dejavnosti, leta 1925 pa so ustanovili tudi pevski zbor in knjižnico. Vendar slednji kategoriji gledališki dejavnosti nikoli nista bili kos. Skratka, delovne energije in zanosa za udejstvovanje pri različnih aktivnostih društva in za ustvarjanje je bilo dovolj, le primernih prostorov, ki bi služili temu namenu, ni bilo. Zato so se člani odločili za izgradnjo prosvetnega doma. Gradnja, pri kateri je pomagala velika večina Trzinčev, se je pričela leta 1930, zaradi velike vneme in želje po svojih prostorih pa je bilo vse skupaj rekordno končano že 5. 7. 1931. Društvo je tako uspešno delovalo vse do leta 1941, ko je moralo zaradi nemške okupacije za štiri leta prekiniti delovanje, ki je bilo prepovedano. Leta 1944 pa so partizani stavbo takratnega kulturnega društva požgali. S tem je bilo uničeno vse dotodanje delo. Dela željni ustvarjalci pa so si v tem času nadomestne,časne prostore našli v baraki kamnoloma, kjer so neuttudno ustvarjali naprej. Toda ni vse tako črno, kot se zdi na prvi pogled, kajti kot vemo, danes nova stavba kulturnega društva stoji, saj so jo leta 1946 delavci kulturno-prosvetnega društva in različnih družbenopolitičnih organizacij obnovili.

Kulturnoumetniško društvo, kakršnega poznamo v današnji podobi, pa je bilo ustanovljeno leta 1970. Takrat je društvo tudi dobilo sedanje ime, in sicer po svojem članu, padlem borcu Francu Kotarju.

Skratka, društvo se danes ponša kar s pestro preteklostjo, v kateri je skozi vsa leta na različne načine izpolnjevalo svoje poslanstvo zabavati ljudi, pri čemer se je nenehno oprijemalo predvsem gledališke dejavnosti. Dolgo časa se je ponašalo predvsem z raznimi pravljličnimi in klasičnimi predstavami, sledilo je obdobje sodobnejše dramatike in gledališkega eksperimentiranja, sedaj pa, kot vemo, se gledališka skupina že lep čas ukvarja predvsem z uličnim gledalištem. Res pa je, da je bilo do sedaj, s čimer koli se je društvo že ukvarjalo, vedno uspešno. Tako so prejemale nagrade za klasične predstave, pa za tiste bolj moderne (na tem področju so veljali za eno najboljših amaterskih gledališč v okolici predvsem konec osemdesetih in pa v devedesetih letih dvajsetega stoletja), kar pa se tiče gostovanja po Sloveniji kot tudi po svetu, se jim je to področje prav gotovo najbolj odprlo z uličnim gledalištem Cizamo, ki še danes (poleg otroške gledališke skupine Urše Mandeljc) dominira na prizorišču kulturnega društva. Za konec pa naj dodam še to, da je res pohvale vredno, da društvo že toliko desetletij uspešno in neuttudno deluje na svojem področju, in upam, da bo tako tudi naprej. Seveda pa je potrebno poskrbeti za podmladek (v Trzinu imamo srečo, da za to skrbi Urša), ki bo vso zadevo peljal naprej.

Mirjam Štih

KEKCEVA DEŽELA V TRZINU

Že nekaj časa nazaj, kakšen mesec, sem pisala o tem, da bomo mladi kulturniki za konec letošnjega šolskega leta pripravili igro z naslovom Kekec. In to se bo tudi res zgodilo. Ker letos Kulturno društvo Franca Kotarja Trzin praznuje osemdeseto obletnico, smo se odločili, da iz te predstave naredimo malo večji spektakel. Sama sem nekoliko priredila scenarij. Odločila sem se, da v isto zgodbo vpletem Bedanca in Pehto. V zgodbo smo vključili še deklico Meno, ki je v nekaterih že napisanih scenarijih zamenjala vlogo Mojce. Iz vsega tega prepletanja različnih že napisanih besedil ter po filmski predlogi je nastal nov scenarij, ki bo prvič uprizorjen v naravi, na smučišču v Dolgi dolini v Trzinu, z domačo zasedbo. Z upanjem, da nam bodo pomagali in nas kaj naučili, smo k sodelovanju povabili še starejše igralce iz tistih starih, zlatih časov. No, naj vam zaupam svojo ekipo: člani dramskega krožka Trzin Sašo Štih v vlogi Kekca, Maja Gorenc v vlogi Tinkare, Eva Mioč - Mojca, Marko Mihalec - Rožle, Lara Zupan kot Kekčeva mati, Jana Golob kot Rožletova mati, Urša Kanduč kot Mena, Anabel Črnohorski - nočni čuvaj in otroci: Lana Črnohorski, Patricija Mušič, Tima Keranovič, Tina Stražar, Lara Matan... In kot sem že omenila, bomo imeli čast, da se nam bodo pridružili še Ada Mušič v vlogi Pehte, Jani Mušič v vlogi Bedanca ter Ivko Ručigaj v vlogi pastirja Mišnjaka. Že kot majhni otroci smo vsi od prvega do zadnjega znali Kekčevi pesmi in Mojšino pesem. In tudi v naši predstavi na glasbo nismo pozabili. Predstavo bo uglasbil Igor Razpotnik ml. Z gospodom Stražarjem se dogovarjamo o posoji kostumov. V Kekčevo deželo bomo postavili še Pehrino in Bedančovo bajto in če bo le možno, na kraj dogajanja pripeljali tudi kakšno kozo ali pa ovčko. Na koncu lahko rečem le, da upamo, da bomo nalogi kos, da bo stvar potekala po načrtih in da si boste lahko predstavo prišii ogledati konec maja oziroma v začetku meseca junija.

Urša Mandeljc

...TI ZNAŠ

Ti znaš biti v uteho, vidiš dobro in pregreho, znaš izničiti bolezen, vrnil zdravje in ljubezen.

Kdo ti dal je moč božansko, energijo to neznansko? Je to tvoja volja silna, ljubezen vseobsežna in obilna?

Zverde so te prosvetlile, moč videnja ti podelile, sprejeti sporočila tajnih zvokov in nadnaravnih dar prerokov.

Anka Jurše

PEVCEM

Kar v srce nam mati dala, naj se zlije v pesem do srca, ponesi jo visoko, v daljavo, dvigni našo pesem do neba.

Melodija naj bo glasna, bodi radost nas vseh, vedro lice, vedro čelo, v veselje, radost vseh.

Pesem lepa naj doni, moči in zdravja dodeli, da bi pevci iz srca, dolgo veselo še prepevali.

Alojz Muhar

MUCEK

Muc se še potepal je, srečal lepe mucike, v glavi se mu je zavrtelo, za njimi mahne jo veselo.

Se vnela prava dirka je, muce so vse mjavkale, nato si eno je ulovil, ljubezen ji je podaril.

Vso noč sta se podila, dirkala - glasno cviliła, Vso sosesko sta zbudila in do zore se ljubila.

Anka Jurše

LINHARTOVO SREČANJE

42. srečanje gledaliških skupin Slovenije,

Trzin - Domžale, 28. maj - 1. junij 2003

V gledališkem delu festivala Trzinska pomlad bo v času med 28. majem in 1. junijem v dvorani Kulturnega doma v Trzinu in v Kulturnem domu Franca Bernika v Domžalah potekalo 42. državno Linhartovo srečanje – srečanje gledaliških skupin Slovenije, ki ga letos soorganizirajo Javni sklad Republike Slovenije za kulturne dejavnosti, Območna izpostava javnega sklada Domžale, Občina Trzin in Kulturno umetniško društvo Franca Kotarja Trzin.

Kaj je Linhartovo srečanje?

Srečanje gledaliških skupin Slovenije je kulturni gledališki dogodek, ki poteka na državni ravni. Njegovo poslanstvo je vzpodbuditi razvoj in kakovostno rast amaterske gledališke produkcije in je kot tako prikaz kvalitete vrha ljubiteljske gledališke dejavnosti, ki nastane v tekoči sezoni.

Samo srečanje zadnjih nekaj let poteka v dveh tekmovalnih kategorijah, in sicer v kategoriji ljubiteljski odri in kategoriji gledališke vizije, pri čemer triletanska strokovna žirija na koncu srečanja izbere in nagradi najboljšo predstavo v obeh kategorijah z denarno nagrado v višini 200.000 tolarjev.

Na letošnji razpis Sklada Republike Slovenije za kulturne dejavnosti se je za udeležbo na republiškem Linhartovem srečanju prijavilo preko 150 ljubiteljskih gledališč. Seleksijski ogledi so potekali na območnih in medobmočnih srečanjih JSKD gledaliških skupin, pri čemer sta republiška selektorja Miha Alujevič in Kajetan Čop v svojem izboru upoštevala kriterije, ki temeljijo predvsem na celovitosti izdelanosti, izvirnosti in prepričljivosti predstave, kvalitetni interpretaciji posameznih vlog, kot tudi igralskega ansambla v celoti in funkcionalnih kostumskih in scenskih rešitvah.

Ker v času pisanja tega članka še vedno poteka izbor gledaliških skupin, ki se nam

bodo predstavile, vam žal zaenkrat še ne moremo posredovati dokončnega seznama izbranih skupin in natančnega programa srečanja.

Predvidoma pa pričakujemo, da se bo v tekmovalni del uvrstilo deset do dvanajst predstav, v spremenljivalnem delu srečanja pa si bomo lahko ogledali tudi predstavi gledaliških skupin iz Srbije in Avstrije, kar pomeni, da bosta Trzin in Domžale v zadnjem majskem mesecu gostila okrog 300 domačin in tujih gledališnikov.

Zagotovo pa lahko napovemo in vas pri tem tudi vpljudno vabimo na otvoritev srečanja, ki bo v sredo, 28. maja, ob 20.00 uri v dvorani KUD-a v Trzinu, kjer si boste lahko po kratki otvoritveni slovesnosti ogledali prvo tekmovalno predstavo, in sicer klasično komedijo J. B. P. Molièra: Improvizacije v Versaillesu – Scapinove zvijače, v režiji Jožeta Vozny-ja in izvedbi Loškega odra iz Škofje Loke.

Organizacijske posebnosti 42. Linhartovega srečanja

Prva izmed posebnosti je prav zagotovo že omenjen podatek, da se bodo izbrane predstave 42. Linhartovega srečanja odvijale v Kulturnem domu v Trzinu in Kulturnem domu Franca Bernika v Domžalah. Ker bodo predstave potekale na dveh različnih lokacijah, bomo za obiskovalce srečanja organizirali tudi brezplačen prevoz na relaciji Trzin-Domžale, ki nam ga je z izposojjo svojega kombija omogočil Študentski klub Domžale.

Posebnost pri organizaciji pa je nedvomno tudi ta, da slednja poteka po vzoru organizacije podobnih festivalov v tujini, kar pomeni, da skušamo doseči čim večjo interakcijo med udeleženci in obiskovalci festivala.

V ta namen bo v času srečanja na ploščadi za Kulturnim domom v Trzinu ves čas srečanja postavljen montažni šotor z gostinsko ponudbo, ki bo služil ne le

kot informacijski center, ampak tudi kot družabni prostor tako za udeležence kot tudi za obiskovalce prireditve in bo svoj vrh nedvomno dosegel v soboto, 31. maja, ko bomo po zadnji gledališki predstavi, ki bo na sporedu ta dan, organizirali brezplačen golaž-piknik za obiskovalce in udeležence, na katerem nas bo vse skupaj zabaval pihalno-tolkalni ansambel Kar čes brass band.

Skratka za vse vas pripravljamo brezplačen gledališki maraton, kajti vse predstave so za obiskovalce zastonj, na katerega vas bomo od 19. maja naprej še dodatno opozarjali s transparenti, panoji in plakati. Posebej pa bomo pripravili tudi programske letake, na katerih bo objavljen natančen spored gledaliških predstav v Trzinu in Domžalah, vozni red kombijev in ostale pomembne informacije.

Linhartova srečanja in trzinski gledališniki

Trzinski gledališniki smo v svojem 80-letnem gledališkem ustvarjanju s svojimi predstavami devetkrat sodelovali na območnih ali republiških Linhartovih srečanjih, in sicer s predstavami Gospa ministrica (81), Hlapci (83), Strasi pod brestu (86), Bog (88), Legenda o poldrugem Slovencu (93), Shakespeariada (98), Ogenj, kakšen ogenj? (99), Mega ata (2001), To je to! (2002).

Letos pa nam je bila zaupana vloga soorganizatorjev srečanja, kar si v društvu ob našem visokem jubileju štejejo za posebno čast in priznanje našemu dosedanjemu delu in ustvarjanju, za kar se za povabilo k soorganizaciji še posebej zahvaljujemo Javnemu skladu Republike Slovenije za kulturne dejavnosti.

Za pomoč pri organizaciji srečanja pa se zahvaljujemo tudi Občini Trzin, Prosto-voljnemu gasilskemu društvu Trzin, Smučarskemu društvu Trzin in kolesarski sekciji smučarskega društva Trzin, Turističnemu društvu in Civilni zaščiti občine Trzin.

Brigita Dane

PROGRAM

LINHARTOVEGA SREČANJA

42. SREČANJA GLEDALIŠKIH SKUPIN SLOVENIJE

Sreda, 28. maj 2003

20.00 *Kulturni dom Trzin*

SLAVNOSTNA OTVORITEV LINHARTOVEGA SREČANJA

Ljubiteljski odri

LOŠKI ODER, ŠKOFJA LOKA

J.B.P. Molière: Improvizacije v Versaillesu – Scapinove zviijače

(komedija, 1 ura 40 minut)

Četrtek, 29. maj 2003

19.00 *Kulturni dom Trzin*

Spremljevalni program

TEATER TROTAMORA – TTM, ŠENTJAKOB V ROŽU, AVSTRIJA

Rainer Werner Fassbinder (Lope Felix de Vega): Goreča vas

(slovenska praiizvedba, spektakel, 1 ura 40 minut)

22.00 *Kulturni dom Trzin*

Ljubiteljski odri

KUD GLEDALIŠČE STEPS IZOLA – ŠTUDENTSKA SKUPINA

Kletka (priredba drame August Strindberg: Gospodična Julija)

(monodrama, 30 minut)

Petek, 30. maj 2003

16.00 *Kulturni dom Franca Bernika Domžale*

Vizije

GLEDALIŠKA ŠOLA PRVE GIMNAZIJE MARIBOR

KGD Najgrša klobasa

(inmuzikl za 6 fušačic, 1 ura)

18.00 *Kulturni dom Trzin*

Ljubiteljski odri

GLEDALIŠČE TONETA ČUFARJA JESENICE

Friedrich Durrenmatt: Portret planeta / Vaja za igralce

(krstna izvedba v Sloveniji, drama, 1 ura 35 minut)

20.30 *Kulturni dom Franca Bernika Domžale*

Ljubiteljski odri

GLEDALIŠKA SKUPINA KD IVAN KAUČIČ, LJUTOMER

Vinko Möderndorfer: Podnajemnik

(komedija, 2 uri - 10 minutni odmor)

23.00 *Kulturni dom Trzin*

Vizije

LUTKOVNO GLEDALIŠČE "KORUZNO ZRNO", SLOVENSKA BISTRICA – LUTKOVNA SKUPINA "ZRNCA"

K. Zmrovič: Sencolucija

(30 minut)

Sobota, 31. maj 2003

16.00 *Kulturni dom Trzin*

Vizije

TEATER POZITIV, PLESNO GLEDALIŠKA SKUPINA DD IVAN CANKAR LJUBLJANA

Lej do luta! (samostojni avtorski projekt)

(plesno-gledališka predstava, 50 minut)

18.00 *Kulturni dom Franca Bernika Domžale*

Vizije

SATIRIČNO GLEDALIŠČE CERJAK

Janez Menart: Srednjeveške pridige in balade

(55 minut)

20.00 *Kulturni dom Trzin*

Ljubiteljski odri

GLEDALIŠKA ŠOLA PRVE GIMNAZIJE MARIBOR

Federico García Lorca: Dom Bernarde Albe

(drama, 1 ura 20 minut)

Po predstavi – ploščad za kulturnim domom Trzin

KAR ČEŠ BRASS BAND (pihalno-tolkalni ansambel iz Trebnjega)

Nedelja, 1. junij 2003

17.00 *Kulturni dom Franca Bernika Domžale*

Vizije

KULTURNO DRUŠTVO »SVOBODA OSVOBAJA«

SLOVENSKE KONJICE

Eughe Ionesco: Plešasta pevka

(absurdna komedija, 1 ura 15 minut)

20.00 *Kulturni dom Franca Bernika Domžale*

Spremljevalni program

NARODNO POZORIŠTE KIKINDA

Jovan Sterija Popovic: Rodoljupci

(komedija, 1 ura 10 minut)

RAZGLASITEV IN ZAPRTJE SREČANJA

NOVICE IZ PGD TRZIN

Po enomesečnem premoru se vam zopet oglašamo. In kaj smo počeli ta dva meseca? Čisto pošteno povedano, smo se dobesedno utapljali v delu. Naj začne pri najmlajših. Pridno so se pripravljali na dve tekmovanji. Prvo tekmovanje je bil kviz, ki so ga letos organizirali v lhanu. Naši tekmovalci so se dobro odrezali in zasedli odlično peto mesto. Drugo tekmovanje pa jih je čakalo na Brdu pri Lukovici, kjer so morali res pokazati vse svoje znanje. Tekmovanje je dodatno oteževalo še vreme, saj je ves čas tekmovalja kar močno deževalo. Toda naših nado-

jah smo obnovili določena znanja, predvsem pa preizkusili sami sebe. Dva naša člana sta uspešno zaključila tečaj za nevarne snovi, en član je uspešno opravil izpite za čin gasilski častnik, en član pa je uspešno opravil tečaj za nosilca dihalnih aparatov.

Višek na področju izobraževanja je bil prav gotovo t.i. trening HOT – FIRE (po slovenski gašenjen notranjih požarov), ki je bil v Sloveniji izveden prvič. Na nek način bi lahko rekel, da smo bili poizkusni zajčki. Tako pri tečajnikih kot pri predavateljih in inštruktorjih je bilo opaziti nervozo.

Tečajniki seveda nismo vedeli, kaj nas čaka, predavatelj pa, kako se bo vse skupaj izšlo in da se ne bo nihče poškodoval. Prvi dan in del drugega smo porabili za teorijo in ponavljanje že znanega pa morda pozabljenega. Pogledali smo si, kako se razvija požar v prostoru glede na čas in kakšni pojavi in temperatura se pojavljajo v prostoru. Obdelali smo tudi pravičen pristop k takemu požaru in spremljajoče pojave. Pri notranjih požarih lahko pričakujemo požarni preskok (flash over) in

budnežev tudi dež ni motil, tako da so uspešno zaključili tekmovanje. Boj za najvišja mesta je bil ogorčen, saj so na koncu odločale desetinke sekunde. Po zaključnem tekmovanju je seveda sledila prigarana malica, po malici pa razglasitev zmagovalcev. V hudem boju so naši tekmovalci osvojili 10. mesto, z zares minimalnim zaostankom.

In kaj smo počeli malo starejši gasilci? V minulem obdobju smo zopet veliko vložili v izobraževanje. Tako smo se udeležili tečaja za uporabnike radijskih zvez in ga uspešno zaključili. Prav tako smo se udeležili praktičnih vaj v izobraževalnem centru na Igu. Na teh va-

pa povratni oženj (backdraft). Požarni preskok je pojav, pri katerem se v trenutku vname cel prostor zaradi temperature (cca 600 stopinj), povratni oženj pa nastane zaradi vdora svežega zraka (kislina) v prostor. Ko pride do vdora svežega zraka, se oženj tako rekoč razbohati, poleg tega pa se vnamejo tudi dimi, ki so nastajali pri nepopolnem gorenju. Ta dva pojava sta življenjsko nevarna za gasilce, ki so mu izpostavljeni in praktično nimajo možnosti za preživetje.

Po končani teoriji smo se odpravili na praktično

delo, ki pa je bilo nevarno in fizično precej zahtevno. Najprej smo se oblekli v zaščitno obleko z vso pripadajočo ostalo opremo. Nato so nas inštruktorji pregledali, če naša oprema ustreza zahtevam. Vsak je vzel še izolirni dihalni aparat in nato se je začelo zares. Vadili smo v predelanih ladijskih kontejnerjih, ki so bili narejeni tako, kot da gori v nekem zaprtim prostoru. V prvem kontejnerju smo opazovali, kako se ogenj širi, kako narasča temperatura, kako se spušča dim in kako se kažejo znaki učinkov, ki sem jih že omenil. Seveda smo imeli s seboj cev z vodo, da smo te pojave še pravočasno preprečili. Gasilci smo to opazovali pri vročini cca 150 – 200 stopinj. Verjetno mi ni treba posebej omenjati občutkov pri takih dogajanjih. Vročina je dobesedno sevala v nas, da o znojenju niti ne govorim. Po 20 minutah dela smo prišli ven in še z maskami na obrazu pospravili ostankes leša. Ko smo si sneli maske z obrazov, smo pot dobesedno zlili iz njih, prav tako pa smo komaj čakali, da si odpmemo zaščitno obleko, da se ohladimo. Seveda je bilo takoj potrebno spiti nekaj vode, da ne bi dehidrirali. Ko smo po celodnevem treningu seštelili, koliko vode smo spili, nismo mogli verjeti, da človek lahko popije take količine vode. V drugem predelanem kontejnerju pa smo vadili vstop v objekte, gibanje v njem in delo gasilcev ter pogasitev ognja. Naučili smo se, kako pogasiti tak ogenj, pri tem pa ne narediti škode. Verjeli ali ne, po pogasitvi so bila tla tako rekoč suha. Po naporih vajah je sledila analiza in zaključek. Bili smo si edini, da smo se ogromno naučili in da smo morali pokazati res veliko znanja in moči. Kot že rečeno, smo bili prva skupina v Sloveniji, ki se je udeležila takega tečaja in ni nam žal časa, ki smo ga porabili za to, saj je bil tečaj res na visoki kakovostni ravni.

Poleg izobraževanja pa smo imeli tudi na drugih področjih polne roke dela. Spet je bilo nenormalno veliko število požarov in posredovanj. Kljub prepovedi kurjenja zaradi suše so nepredvidni vsak dan kurili na raznih koncih po Trzinu. Ne moremo razumeti neodgovornega ravnanja nekaterih posameznikov. Verjetno ne vedo, do kakšnih posledic lahko pride. Naj ponazorim z medijsko znanim primerom. Upamo, da ste spremljali novice v začetku maja, ko je bilo podtakjenih več požarov, največji v Radomljah, kjer se je dobrih 12 ur z ognjem borilo preko 250 gasilcev (številka še ni uradna), s tem da

je na pomoč prišel tudi helikopter slovenske vojske. Na terenu je bila vsa tehnika in oprema, kar jo društva premorejo. Teren je bil težko dostopen, zato so bile telesne obremenitve gasilcev zelo velike. Vodo oz. cevi smo vlekli po hribu približno 1 km daleč, skratka vsa čast vsem, ki so delali. Marsikdo je odšel domov s krvavimi žulji na nogah in na smrt utrujen. Da ne govorimo o škodi na opremi, kaj šele v naravi.

Tudi pri nas je bilo nekaj primerov gozdnih požarov in hvala bogu, da so bili pravočasno opaženi in da je gašenje hitro steklo.

Poleg naštetega pa smo tudi letos, kot je že v navadi, odšli k Florjanovi maši. Udeležilo se jo je okoli 130 uniformiranih gasilcev, 31 narodnih noš in 35 članov Mengeške godbe. Po maši je sledilo

krajše družabno srečanje. Prav tako smo letos izvedli nenapovedano gasilsko reševalno vajo, s katero smo želeli prizkusiti alarmiranje, operativno pripravljenost enot in uporabo radijskih zvez. O tem pa kaj več v prihodnji številki.

Predsednik PGD Trzin
Jože Kajfež

Slike zgoraj in desno:
Florjanova nedelja.

Sliki spodej:
Nenapovedana gasilska
reševalna vaja.

jih vrstah tudi kar nekaj odličnih strelk. Se zlasti je treba omeniti sestri Perne Andrejo in Ireno, ne smemo pa pozabiti tudi odličnih rezultatov Barbare Lovše, Tanje Mušič, Nataše Jermc in Nuše Matan.

Precej pozornosti so ves čas namenjali tudi organizacijskim vprašanjem. Iz strelskih vrst so kmalu usposobili 6 inštruktorjev in 18 strelskih sodnikov, od tega tudi 4 zvezne. Leto 1986 pa je bilo za Strelsko društvo prelomno. Strelska zveza Slovenije jim je zaupala organizacijo enega največjih strelskih dogodkov v tistem času, prestižno finale tekmovanja za Zlato puščico Franca Planinca. Ker so se kot organizatorji odlično izkazali, so jim na Strelski zvezi Slovenije zaupali priprave še drugih tekmovanj. V zadnjem času redno pripravljajo različna republiška in tudi mednarodna strelska tekmovanja. Leta 1988 so tako prvič pripravili Prvenstvo Slovenije in streljanju s serijskim zračnim orožjem. Tekmovanja se je udeležilo kar 120 ekip s 574 strelci. Leta 1987 je društvo prejelo priznanje za najboljšo društvo v Sloveniji. Člani strelskega društva pravijo, da so bila osemdeseta leta zlata leta trzinskega društva, vendar so uspešno pot nadaljevali tudi v devedesetih letih. Začeli so z naslovom državnih prvakov v ekipni mladinski konkurenci, ponovno vrhunsko uvrstitvijo Boštjana Kralja in enournim državnim rekordom Irene Perne. Oba sta na takratnem državnem prvenstvu v Smederevu, ki je bilo tudi zadnje v nekdanji Jugoslaviji, zasedla drugo mesto.

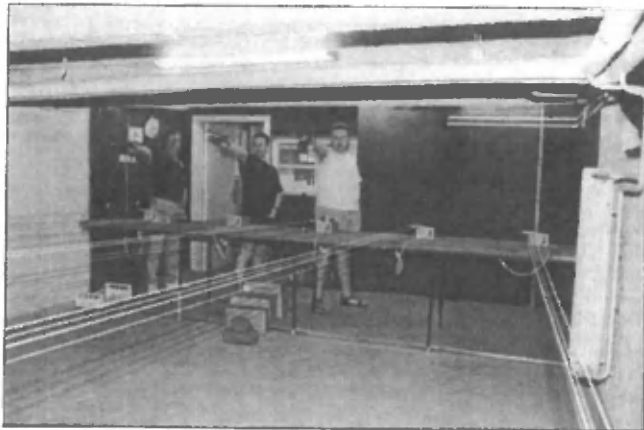
Z osamosvojitvijo Slovenije je tudi Strelska zveza Slovenije spremenila nacionalni program in vedno bolj usmerjala strelske družine v mednarodni program oziroma v standardno orožje. Ker je imelo društvo takrat zelo veliko članov in tudi tekmovalcev, je bilo to, zaradi zelo skromnih sredstev, ki jih je društvo prejemale, za društvo težko obdobje. Opremilii so lahko le prvo ekipo, ki je nastopala v državni ligi. Kasneje so za streljanje s standardnim orožjem opremili še druge tekmovalce, vendar ti na tekmovanjih niso dosegali vidnejših rezultatov. Še najbolj sta se najboljšim približala Irena Perne in Boris Paternost. Društvo pa je hud udarec pretrpelo ob tragični prometni nesreči Borisa Paternosta in ni čudno, da so izpadli iz prve državne lige.

Vendar se je društvo kmalu spet postavilo na noge. Ob obilnejši pomoči sponzorjev so se uspehi spet pojavili, v družini pa so uvedli še pištolaško sekcijo. Sprva so tekmovali le trije strelci s pištolaši, a so se jim kmalu pridružili

še drugi, predvsem mladinci in kmalu so se uvrstili v prvo državno ligo. Ker brez nihanj ne gre tudi pri najboljših, ni čudno, da so tudi trzinski strelci nekaj časa nastopali v drugi državni ligi tako pri streljanju s puško kot pištolo. Treba pa je reči, da so bili tudi tedaj ves čas v boju za napredovanje, a se jim je športna sreča le nasmihala in jim obzračala hrbet, ko bi jo najbolj potrebovali. Že želje po ponovnem nastopanju v prvih ligah so se v društvu zavzeteje začeli posvečati delu z mladimi. Kljub povprečnim rezultatom so v družini vztrajali in konec devetdesetih je bilo v družini okrog 30 strelcev, ki so vselej nastopali na regijskih prvenstvih, polovica med njimi pa jih je izpolnjevala tudi norme za nastopanje na državnih prvenstvih. Veliko tekmovalnih stroškov so bili v društvu sposobni kriti sami. Precej so se stvari izboljšale, ko je Trzin postal samostojna občina, vendar strelci s tem, ko se primerjajo z drugimi športnimi dejavnostmi v Trzinu, niso zadovoljni. So prav gotovo najkakovostnejše in najuspešnejše športno moštvo v Trzinu. Ves čas vsaj po dve njihovi ekipi nastopata v ligaških tekmovanjih in se z njih vračata z zelo dobrimi rezultati, vendar na Občini namenljajo sorazmerno več denarja športom, ki ne dosegajo takšnih rezultatov. Kljub vsemu pa so trzinski strelci po svoje uganika za druge strelske družine. Vsi vedo, da je trzinsko pestezno strelišče že zastarelo in da so pogoji za delo v društvu zelo slabi.

»Enostavno ne morejo razumeti, kako lahko strelci iz »lište trzinske luknje«, kot pravijo, dosegamo takšne rezultate,« je povedal sedanjí predsednik društva Damijan Klopčič. »Nikakor ne morejo razumeti, kako lahko trzinski strelci izžarevamo takšno prijateljstvo, kako dosežemo tak kolektivni duh in družabnost. Trzinci se temu smejejo. Vidimo, kako prihajajo k nam in gledajo, kaj je pri nas drugače kot pri njih. Opra-

vili so že cel kup »meritev«, ki so bile zgolj pretveza, da bi videli, kako delamo pri nas, pa nas niso »pogrutnali«. Tudi sami ne vemo, kaj je vzrok temu. Enostavno v našem društvu veje pozitivni duh. Saj se sporečemo, vendar nikoli zares. Vemo, da vsi skušamo po svoje prispevati k boljšemu vzdušju in uspehom društva. Posameznik ni pomemben, a vsi nekaj dobimo.« Ni čudno, da so se jim zaradi takšnega vzdušja začeli priključevati tudi nekateri drugi odlični strelci, ki so okreplili tekmovalne vrste Trzinčev. Še zlasti je treba omeniti Jerneja Adlešiča iz Domžal in slovenskega reprezentanta Srečka Vinka iz Ljubljane. Ni čudno, da so uspehi društva temu primerni. V strelskih vrstah Trzinčev zelo spoštujemo. Kamor pridejo, so deležni velike pozornosti. Vsi vedo, da so dobri. Člane društva pa moti, da jih v Trzinu premalo cenimo. »Delaš, delaš, pa te nihče niti ne opazi. Nihče ne ve, koliko je tu samega odrekanja, truda. Naš šport ni tako poceni, kot si marsikdo predstavlja. Že oprema posameznega strelca ogromno stane. Potrebna je posebna puška, ki je sicer v lasti društva, vendar z njo lahko strelja samo en tekmovalec. Puško je treba zelo natančno prilagoditi strelcu, ki jo uporablja. Veliko je najrazličnejših nastavitev in če bi želel isto puško pripraviti za drugega strelca, bi potreboval več ur privijanja in odvijanja ter meritve. Vsak tekmovalec potrebuje tudi zelo veliko streliva za treninge. Na leto v društvu izstrelijo vsaj po 250.000 strelcov. To pomeni tudi precej denarja, saj gre za posebno strelivo, ki je dražje od tistega, ki ga uporabljajo priložnostni strelci, ki imajo doma kakšno puško. Da ne govorim o stroških, ki jih predstavlja posebna obleka, obutev in druga opre-

ma. Oprema za enega strelca stane od 500 do 600.000 SIT. Če je v društvu 25 aktivnih tekmovalcev, kot jih je v Trzinu, pa je to že visoka številka. Pa to še ni vse. Potrebno je plačevati tudi prijavnine za tekmovanja in potne stroške za ekipe. Ker tekmovanja včasih trajajo tudi po dva dni, je treba za tekmovalce zagotoviti hrano in prenočišča. Vse to niso mačje solze. Zaradi dobrih rezultatov morajo tudi na mednarodna tekmovanja v tujino, kar je temu primerno dražje. Med drugim so bili v Litvi, Munchnu, na Nizozemskem, tekmovanja na območju sosednjih držav, še zlasti na Hrvaškem, so pa že tako ali tako nekaj povsem običajnega, vendar tudi ta niso poceni.

»Bili so časi, ko smo hodili na tekmovanja in smno na njih, kar se rezultatov tiče, »pobrali« vse, kar se je dalo. Ampak doma nas ni pa nihče povhal. Politiški so hitro pripravljeni podpreti nogomet pa kakšno košarko, za takšne športe, kot ga gojimo mi, pa nimajo poslušna.«

Treba pa je reči, da so strelcem vseeno prisluhnili tudi nekateri podjetniki. Zelo hvalični so podpori podjetja Biring, saj jih je dalj časa izdatno podpiralo. Še zlasti zaslužno je bilo za razvoj pišto-laske sekcije. Posebno viogo igra tudi Jan bar, saj jim lastnica Nataša Jemc, ki je bila včasih dobra tekmovalka, ves čas stoji tudi finančno ob strani.

Nenazadnje so mnogi Trzinci lahko opazili, da imajo v zadnjem času trzinski strelci enake bunde, tako da le lahko na-

stopajo enotno kot ekipa. Treba pa je povedati, da so trzinski strelci tudi dobri ambasadorji Trzina, saj tako rekoč vsak teden na strelskih tekmovalnih povzdigujejo ime Trzina. Nekateri strelci celo menijo, da bi bili trzinski strelci lahko zaščitni znak naše občine.

Po drugi strani pa se vse spet vrača k pogojem njihovega dela. Ker je društvo številno, strelišče pa majhno, je treba zelo pazljivo usklajevati urnik treningov. Strelišče je tako rekoč stoodstotno izkoriščeno. Ko ena skupina strelja, se druga že lahko pripravlja na streljanje. Treba se je zavedati, da strelski šport ni odvisen samo od mirne roke in dobrega pogleda.

Božo Habsjan pravi, da je 90 % uspeha pri streljanju »glava«. Streljanje je namreč dejavnost, ki zahteva izjemno psihično pripravo. Potrebna je dobra koncentracija, strelce mora imeti tudi zelo dobro telesno kondicijo, da vzdrži dolgotrajno streljanje. »Potrebna je pravilna tehnika dihanja, merjenja, proženja. To niso tako enostavne stvari, kot se zdi nepoznavalcu!« je povedal Aleš Kosmač. Aleš je res izredna tekmovalka in z vsem srecem privržena streljanju. Mislim, da bo Urška s svojim vzgledom prilegnila še kakšnega mladega strelica,« ocenjuje Aleš,

Damijan pa meni, da bi več strelcev lahko pridobili tudi, če bi dobili novo strelišče. »Že leta govorijo, da bomo dobili novo strelišče, vendar v rokah nimamo še niti enega papirja o tem. Mislim, da je to še en dokaz zastavljenosti našega športa v občini.«

Nekaj časa so v občinskem vodstvu razmišljali, da bi strelišče uredili v kletnih prostorih T-3, zdaj pa se zdi najbolj verjetna možnost, da bodo strelišče uredili v zaklonišču osnovne šole Trzin. V tistih prostorih so zdaj garderobe. Ker so precej neugledne, se vsi veselijo novega prizidka k osnovni šoli, v katerem bodo uredili tudi garderobe, v izpraznjenih prostorih pa bi lahko za strelce uredili strelišče. Strelci sanjajo o dvanajststeznem strelišču, vendar pa opozarjajo, da ni dovolj v prostor samo postaviti tarče. Treba je še marsikaj več. Prostor je treba zvočno izolirati, potrebno je posebej urediti razne napeljave in sploh je treba takšno strelišče urediti v skladu z dobrim projektom. V Trzinu je sicer dosti govora in razmišljanja o tem, a strelci »v rokah še nimajo nobenega papirja«, ki bi črno na belem dokazovalo, da vse skupaj ni le govoričenje.

V letošnjem jubilejnim letu vseeno upajo, da se jim bo sen le začel uresničevati in da bodo dobili sebi in svojim rezultatom primerno strelišče in da Rajmond Debevc ne bo več rekel: »Pa ja ne boš šel v tisto trzinsko luknjo streljat!«

Miro Štebe

NA TURNIRJU TROJK TEKMOVALCI IZ VSE DRŽAVE

✓ soboto, 12. aprila, je Trzin pokazal svoje športno srce. V telovadnici osnovne šole je namreč potekal tretji tekmovalni trojki, ki je kljub temu, da se je vreme bolj kislo nasmihalo, privabil košarkarske navdušence iz cele Slovenije. Tako smo med pristno ljubljansko lahko slišali tudi nekaj doljenjskih vzlikov, namenjenih zadetku ali pa sodniku. Turnir trojki je (tokrat že tretjič) organiziralo Športno društvo Trzin.

Tekmovanje se je začelo ob 12. uri, ko so prve štiri trojke zavzele obe polovici telovadnice. Trojke so se na parketu menjale kot po tekočem iraku, saj se je med sabo moralo pomeriti kar 15 ekip, nekateri dvoboji med njimi pa so bili tako srditi, da je nekaj košarkarjev zagotovo odšlo domov z eno buško več. Še posebej razburljivo je bilo finale, saj sta bili ekipa Iraqa (v sestavi: Dordević, Ortar, U. Ninič, D. Ninič) in 3M TNT (v sestavi: Jovanovič, Jovo, Vrečić, Omahen, Petronijević-Balki) izredno borbeni, slišali je bilo tudi nekaj kletvic, nekatere tudi na račun sodnika Matjaža Erčulja. Na trenutke sta ekipi pozabili tudi na pravila fair play-a, ki so osnova za turnirje trojki. Vzrok za takšno borbenost fantov v finalu bi lahko bila prva nagrada, ki je znašala manjših 50.000 tolarjev, ali pa je bilo za vse skupaj krivo neravnovesje testosterona. Kakorkoli že, nazadnje je slavila ekipa 3M TNT iz Litije, ki je Iračane premagala z rezultatom 16:14. Tretje mesto je

zasedla ekipa Olimpic Team iz Novoga mesta (v sestavi: A. Gliha, M. Gliha, Vardič, Dakič), najboljši Trzinci, ekipa Zele (v sestavi: Pevc, Smuk, Vouk, Trtnik) pa so se uvrstili na nevhaležno četrto mesto.

Omeniti pa je treba še dogajanje pred finalom, ko so nekateri košarkarji pokazali svoje posebne prijeme, ki jih uporabljajo trojke, ko mečejo in zabijajo. Bilo je očitno, da fantje raje mečejo za tri, kot pa zabijajo, saj smo ob metu za tri lahko opazovali 30 različnih tehnik, pri zabijanju pa samo šest. Nazadnje je lovoriko za trojke pobral Andrej Gliha iz Novoga mesta, v zabijanju pa je zmagal Tijan Milič iz Mengša.

Zvok košarkarske žoge je v telovadnici odmeval do sedme ure zvečer, privedev pa ne bi uspela brez pomoči različnih sponzorjev:

Študentski servis in klub Domžale, Kava bar Lili Mengeš, El Žiko, Pevc (leseni izdelki), Zavarovalnica Triglav, Habat, Pekos Pub, Bahne (žganjkuha), Picerija Pipca in Kava bar Jurček.

Matjeja Erčulj

PLANINSKO DRUŠTVO ONGER TRZIN ZIMSKI VRHOVI SO VABILO

1983 - 2003
20 let

Letošnja zima je bila spet vsaj nekoliko bolj »zimska«. To so izkoristili tudi nekateri člani trzinskega planinskega društva. Izleti v zasnežene hribe so bolj zahtevni, saj terjajo kar precej več znanja, drugačno opremljenost pa tudi boljše telesno pripravljenost. Vseeno pa je med nami kar nekaj takih, ki so kos tudi takšnim zahtevam. Na planinskem društvu Onger Trzin je bil »motor« in glavni pobudnik zimskih avantur v hribih Dušan Kralj, izkušen planinski vodnik z UIAA licenco, ki je okrog sebe zbral skupnico navdušencev in z njimi okušal drugačne zimske radosti.

19. januarja so se v lepem sončnem vremenu podali na 2.050 m visoki Viševnik nad Pokljuko. Z avtom so se odpeljali do Rudnega polja, od tam pa so se s turnimi smučmi podali proti razglednemu vrhu, ki se ogleduje s Triglavom. Ker je bilo malo snega, so se ponekod morali odpovedati smučem in kar peš premagovati ovire. 6 udeležencev izlela je bilo po končanji turi nadvse zadovoljnih in so si obljubili, da bodo na takšne izlete še šli. Nekaj manj sreče z vremenom so imeli 16. februarja, ko so se odločili za sankanje po stari cesti z gorskega prelaza Ljubelj. Naletaval

je sneg, vendar to ni motilo velikih duhov. Na vrhu prelaza sta jih prijazno sprejela zakonca iz Trziča, ki oskrbujeta v planinski dom spremenjeno nekdanjo karavlo. Spust na sanelj v dolino je trajal kar 15 minut. Res, da so jih pri tem nekoliko ovirali številne družine izletnikov z otroki, ki so imele enako željo po sankanju, vendar niso upoštevale, da tudi sankalci na cesti potrebujejo prostor. Kljub vsemu jim je bila vožnja tako všeč, do so se še enkrat zagnali v hrib in po eni uri spet dosegli vrh prelaza ter se še enkrat navdušeno spustili v dolino. Treba je še povedati, da so se na sankanje odpravili z dvema avtomobila in posebnim kombijem, v katerega so zložili osem sank.

V soboto, 3. marca, pa se je skupina šestih privržencev turnega smučanja podala s kombijem v dolino Vrat. Sneg je njihovo napredovanje ustavil že v Poldovem rovtu, kar jih je navdušilo, saj so

VABILO NA 13. NOČNI ROKOVNJAŠKI POHOD (Trojane - Trzin)

Meddruštveni odbor planinskih društev kamniško-bistrškega območja, MDO I ljubljane in PD Onger Trzin Vas vabijo na 13. nočni Rokovnjaški pohod od Trojan do Trzina.

Štart bo **24. maja 2003 ob 20.30** izpred gostišča Gostinskega podjetja Trojane d.o.o. na **Trojanah**, cilj pa **25. maja okoli 10.00 v kamnolomu v Trzinu**.

Pohod bo potekal po smeri: Trojane - Doline - Limbarska Gora - Dole pri Krašcah - Vrhpolje - Sv. Trojica - Žeje - Ihan - Pšara - Depala vas - kamnolom Trzin.

Hoje bo za dobrih 12 ur po srednje težki poti, vsak pohodnik hodi na lastno odgovornost. Poskrbljeno bo za nujno zdravniško pomoč.

Štartnina (plača se na štartu na Trojanah): **1.500 SIT** (nepolnoletni in organizirani vodniki brezplačno). Vsak udeleženec dobi krof, čaj (3x), sendvič in na cilju rokovnjaški golaž.

Poleg tega dobi vsak pohodnik na cilju tudi žig v izkaznico rokovnjaških pohodov ter spominsko diplomu.

Ker je tokrat PD Onger Trzin prevzelo organizacijo zaključka prireditve (Občina Trzin je generalni pokrovitelj), je želja organizatorjev, da se pohoda udeležijo čimveč Trzincev - seveda sposobnih prehoditi tako pot!

Kdor se torej čuti sposobnega in želi sodelovati na pohodu, naj se prijavi na številko: (051) 204 208 (Dušan Kralj) ali (031) 570 533 (Emil Pevec) zaradi lažje organizacije skupnega prevoza.

bili prepričani, da se bodo nazaj grede lahko smučali vse do tja. Kot se za turne smučarje spodobi, so se počasi prebili do sedla Luknja med stenama Triglava in Stenarja. Nekajkrat so se morali prebijati tudi čez ruševje, vendar je vse napore odtehtala dolga smuka v dolino, ki pa vseeno ni bila tako dolga, kot so pričakovali. Zaradi toplega vremena se je namreč sneg izredno hitro talil in kar precejšen del poti od Poldovega rovtu do Vrat, kjer so zjutraj gazili sneg, je bil kopen. Dan pa je vseeno vsem udeležencem ture ostal v prijetnem spominu in kar takoj so začeli načrtovati nove podvige. Njihova zimska sezona se tako za letošje ni zaključila, načrtujejo namreč še turne smuke z višjih vrhov v Avstriji. Najprej se nameravajo povzpeti na Sonnblick v Avstriji. V načrtih so ga imeli že dvakrat, pa jim je vreme obkraj prekrizalo račune, vendar so vztrajni in pravijo, da v tretje rado gre.

M.Š.

Narava je milijonum radodarna mati,
toda kadar si bedak ne more izpolniti želja,
jo zmerja s skopo mačeho.

Mladinski planinski tabor DREŽNICA 2003 29. julij - 6. avgust

Mladinski odsek PD Onger Trzin organizira letos že 17. mladinski planinski tabor. Tabor je namenjen osnovnošolcem od 1. do 8. razreda in dijakom 1. letnika.

Letos se bomo podali v Drežnico, vas pod južnimi stenami močnega Krna. V Drežnici in okolici le precej naravnih, kulturnih in zgodovinskih zanimivosti (soška fronta).

**Na voljo je še nekaj prostih mest- prijavnice
doblje v OŠ Trzin!**

MO PD Onger Trzin

ČE TE NE BO Z NAMI ... TI BO KASNEJE ŽALI!

<http://www.onger.org>

Končno - bi lahko rekli. Planinsko društvo Onger Trzin se predstavlja na svojih spletnih straneh, za katere upamo, da jih boste radi obiskovali.

Strani niso obremenjene z grafiko, zato pa prinašajo toliko več koristnih informacij. Strani so še v nastajanju, a za »prvi okus« že lahko »oddeskate« na zgornji naslov.

V bližnji prihodnosti bo začel delovati tudi forum na katerem boste lahko povedali kaj vas »žulia«, kam bi radi šli, zaupali boste lahko svoje podvige v »nekoristnem svetu«.

Društvo bo imelo tudi nov naslov elektronske pošte:

info@onger.org

<p>Planinsko društvo Onger</p> <p>Na spletni strani smo vam predstavili letošnji tabor. Če imate kakršnakoli vprašanja, se lahko obrnete na našo spletno stran. Če imate kakršnakoli vprašanja, se lahko obrnete na našo spletno stran. Če imate kakršnakoli vprašanja, se lahko obrnete na našo spletno stran.</p>	<p>Aktualno</p> <p>Planinsko društvo Onger Trzin je bilo ustanovljeno leta 1952. Danes je članica Slovenskega planinskega združenja. Društvo organizira letne taborne potoke za otroke in mlade, ki so namenjeni spoznavanju narave in telesni vzgoji. Društvo ima tudi številne druge dejavnosti, ki so namenjene spoznavanju narave in telesni vzgoji.</p>
--	---

V. TRADICIONALNI POHOD PO MEJAH OBČINE TRZIN

V. tradicionalni pohod po mejah občine Trzin bo v soboto, 7. junija. Poleg naravnih in kulturnih znamenitosti Trzina ob poti, si bodo pohodniki ogledali grad Jablje, ki v svoji notranjosti in bližnji okolici dobiva prvotno podobo. In kot vsako leto, homo pohod zaključijo pri brunarici v Doigi dolini, kjer naj bi nas sprejeli "prebivalci Kekčeve dežele". Prav v teh dneh bodo namreč tam predstave Kekec v izvedbi Kulturno-umetniškega društva Franc Kotar Trzin.

Na pohod bomo povabili pohodnike sosednje občine Mengeš in občine Vodice, s katerimi pripravljamo traso pešpoti treh občin in zloženko. Po tej trasi naj bi skupaj zazorakali ob svetovnem dnevu hoje v začetku oktobra.

SE O ČISTILNI AKCIJI V TRZINU

Skupina osnovnošolcev pod vodstvom Dušana Gorenc, nekaj članov turističnega društva Trzin in cerkvenega odbora župnije Trzin so pred velikonočnimi prazniki očistili domnevno rimsko cesto nad cerkvijo Sv. Florijana v Trzinu.

Ob vznožju hriba Onger, predvsem pa za cerkvijo sv. Florijana se je v več letih zaraslo razno grmičevje in dreve, ki je že segalo do zahodnih zidov cerkve in povzročalo škodo. V soglasju z mejaši so člani cerkvenega odbora župnije v dvodnevni delovni akciji dreve posekali in odstranili debelejšje dele, preostalo vejevje in drugi drobni gozdni odpadki so našli prostor na za to določeni deponiji. Sedaj je tod lepo vidna in prehodna prvotna pot, po ljudskem izročilu rimska cesta.

MEDNARODNI FOLKLORNI FESTIVAL v Trzinu, Domžalah in Kamnlku - "Lent pred Lentom"

V soboto 21. junija in nedeljo 22. junija 2003 bo v Trzinu, Kamnlku in Domžalah Mednarodni folklorni festival, ki smo ga organizatorji poimenovali "Lent pred Lentom". Postal naj bi tradicionalen in sčasoma pritegnil k sodelovanju vseh osem občin Podjetne regije.

Folklorne skupine iz vsega sveta namreč vsako leto prihajajo v Maribor in to je priliko, da jih nekaj gostimo na našem območju. Letos, ko bo festival prvič, je organizatorjem pod vodstvom prof. dr. Ravnikarja, uspelo pridobiti folklorno skupino iz Rusije, Češke, verjetno tudi Filipinov, folklorno skupino iz hrvaške Koprivnice, študentsko folklorno skupino Ozara in folklorno skupino Sveti Sava iz Kranja. Seveda bodo nastopili tudi mladi trzinski folkloristi.

V Trzinu bo prireditev v soboto, 21. junija, od 17. do 20. ure. Ob tej priliki bo izšla posebna zloženka s predstavitvijo folklornih skupin in programom prireditev.

DESET NOVIH STOJNIC ZA TRZINSKE PRIREDITVE

Na pobudo Turističnega društva Trzin je trzinska občina letos financirala deset novih stojnic. V nekaj naslednjih letih naj bi jih pridobili še toliko, da bi zadostili potrebam trzinskih prireditev.

Člani društva so v enodnevni delovni akciji stojnice zaščitili in prebarvali. Barvo so prispevali Helios d.o.o. Domžale, Belinka d.d. Ljubljana in Turistično društvo Trzin.

FLORJANOV SEJEM DOBIL KORENINE

Člani Turističnega društva so letos ob pomoči gasilcev, članov Društva prijateljev mladine, žerjavčkov in številnih drugih prizadevnih Trzinčev 10. in 11. tega meseca pripravili že četrti Florjanov sejem. Ker je bila Florjanova nedelja 4. maja, se pravi ob koncu prvomajskih praznikov, so se organizatorji odločili, da sejem pripravijo izjemoma en teden kasneje, saj bi v nasprotnem težje dobili razstavljalce in tudi obisk bi bil verjetno slabši. Odločitev je bila kar dobra, saj je sejem res opravičil svoj namen. Na njem je razstavljalo več kot 30 razstavljalcev. Razveseljivo je, da ni bilo toliko kramarsiva, ampak so si obiskovalci lahko ogledali predstavitve turistične ponudbe našega območja in nekaterih drugih zanimivih občin, umelno obrt, nekatere tradicionalne dejavnosti in že skoraj pozabljene spretnosti. Sekcija trzinskih rezbarjev se je predstavljala s kar dverna stojnicama, na stojnici Turističnega društva pa je posebno mesto pripadalo trzinskim – kranjskim klobasam. Zelo zanimiv je bil tudi prikaz medičarstva in pridelkov iz medu. V Trzinu so spet razstavljali nekateri že »tradicionalni« razstavljalci in prijatelji našega kraja. Žene iz Društva za ohranjanje naravne in kulturne dediščine iz Krašnje, ki pravijo, da zelo rade pridejo v Trzin, so zopet predstavljale pletenje kil iz slame, Cirila Ules iz sosednje Loke je spet razstavila svoje lepe narodne noše, kot že stare prijateljice smo lahko pozdravili tudi izdelovalce suhe robe in rezbarje z Dolenjske, pletilce, ki iz šibja delajo zaščitne košarice za steklenice in drugo posodo, pridelovalce biološko pridelane hrane, zeliščarko in druge. Novost letošnjega sejma, ki je površni obiskovalci niti niso opazili, so bile stojnice, ki so nova pridobitev Turističnega društva. Tokrat prvič je bil del stojnic trzinskih in ne več izposojenih iz Mengša. Trzinske stojnice je mogoče prepoznati po rumenih črtah na platnenih nadstreških.

Ob sejmju pa je bil tudi zelo bogat kulturno- zabavni program. Nastopili so mešani pevski zbor Društva upokojencev Žerjavčki, otroci iz trzinskega vrta, folklorna skupina Osnovne šole in Turističnega društva, moški pevski zbor Zvon iz Mengša, glasbeniki iz Turističnega društva Sv. Jurij ob Ščavnici, harmonikarji in pevci Turističnega društva Lukoviča, predstavili so se trzinski kolesarji in konjeniki. Precej navdušenja so poželi tamburaši z Moravškega, ob večerih pa sta za zabavo poskrbela dva trzinska glasbena ansambla. Prvi večer je igral ansambel Zabava, drugi večer pa ansambel Replay.

Ob sejmju je bilo tudi dosti priložnosti za različne druge dejavnosti, na primer za kiparjenje, izdelovanje dražgoških kruhkov, mozaika ali pa pletenje kil. Za otroke je bil zelo privlačen avtopark Jumicar, kjer so se malčki lahko seznanjali z vožnjo, pri kateri je treba upoštevati prometne znake. Kar dobrodošla je bila tudi povezava med Florjanovim sejmju in osnovno šolo, kjer so imeli v soboto dan odprti vrat. Precej tistihi, ki si je zjutraj ogledovalo predstavitev dejavnosti šolarjev v OŠ, so dopoldanski potep lahko zaključili s sprehodom med stojnicami in klepet ob dobro založenim šankom gostilne Narobe, ki je v času sejmjarjenja skrbela, da usla niso postala suha in da ni bilo praznine v želodcih. Ponudba in zabava sta bili tako dobri, da so se zlasti v soboto zvečer nekateri obiskovalci vzdržali na sejmjišču kar solidno dolgo. Vendar to skoraj nikogar ni motilo. Malo so bili sicer nezadovoljni stanovalci bližnjega bloka, vendar en večer na leto pa res lahko žrtvujejo za boljše razpoloženje in družabnost v kraju, v katerem so si izbrali bivališče.

Miro Štebe

Podatki za Florjanov sejem:

- zelo vidno:
- lončarska delavnica
- pletenje kil
- razbarstvo
- medeni dražgoški kruhki
- izdelava mozaika članov KD F. Jelovšek iz Mengša /izdelali so žerjavčka na pokrov kanalizacije in ga poklonili Trzinu/
- delavnica DPM

Od TD prišli iz Železnikov s razstavo šipkarskih izdelkov - trzinski rezbarji vmejuje obisk ob 41. šipkarskih dnevih 20. julija.

Kulturni program:

- nastop otrok s plesi, pesmimi in recitacijami iz vrta Trzin pod vodstvom vzgojiteljice
- instrumentalni in pevski program osnovnošolcev OŠ Trzin pod mentorstvom Alenke Markus
- pevski zbor DU Žerjavčki Trzin.
- Mengeški zbon
- folklorna skupina OŠ in TD pod mentorstvom Maje Vujović
- tamburaški orkester Vrhopolje pod vodstvom Milana Kolarčeka
- Kapelski fanje s harmonikašem iz občine Sv. Jurij ob Ščavnici
- mimohod kolesarjev kolesarske sekcije SMD Trzin.
- večerni zabavni program: Ansam-

bel Zabava in ansambel Replay

Pekarna Kralj izdelala pletenico, ki je bila na dražbi prodana za 3.500 SIT

Prireditve so omogočili
Občina Trzin kot pokroviteljica
Osnovna šola vključno z vrtcem Trzin
Gostilna "Pr Narobe"
Signa d.o.o.
Biring d.o.o.
Varnost Podjeje za varovanje, d.d.
Mengeš
EL-ŽI-KO Žiga Kosmač, s.p. Trzin
Zoran Rink, s.p. Trzin
Mlin in pekarna Krejan, Trzin
Pekarna Kralj, Trzin
HIT Domžale
Napiši Trzin

Zahvala številnim sodelavcem iz trzinskih društev PGD Trzin, DU Žerjavčki, KUD F. Kolar, SMD Trzin, DPM Trzin, Osnovne šole Trzin, Mladinskemu aktivu in gospodinjam, ki so pripravile značilne trzinske dobrote /police, pecivo, špehovko.../
Posebna zahvala gre stanovalcem ob prireditvenem prostoru za razumevanje in sodelovanje, predvsem družinam Kralj in Tavčar in Siemens - servisu in trgovini Trzin.

TD v Volčjem Potoku

Turistično društvo je zopet prisostvovalo na še eni prireditvi za promocijo Trzina. Naloga predstavljati naš kraj je bila toliko lepša, ker smo bili dobesedno med rožicami. Podjetna regija se je predstavila v Volčjem Potoku v času razstave cvetja, ki je potekala od 26. aprila do 4. maja. Trzin se je predstavil 2. maja, svoje izdelke pa sta na ogled postavila čebelar Praprotnik in Stane Mesar, za medeno pecivo pa je poskrbela Majda Šilar. Konrad iz ansambla Zabava nam je eno uro popestril z domačimi vižami.

Rdeča nit Podjeinske regije je bila predstavitev čebelarjev in promocija svetovnega čebelarskega kongresa Apimondia, ki bo avgusta v čebelarskem centru Slovenije v Lukovici. Odziv obiskovalcev v Volčjem Potoku je bil kar zadosten, obisk naše stojnice pa zanemarljiv. Če si dovolimo posplošeno statistiko, je bilo največ Primorcev, sledili so jim Štajerci, tem pa Italijani. Med hitro hojo sem opazila tudi nekaj Trzinčev in okolišanih. Na stojnici sem res delovala kot prava informatorka: kako se pride do živalskega vrta, kje se gradijo hiše na našem območju, ali so stanovanja v naših blokih še presta, ali mogoče prodajamo karte za vlakec, ki je blizu mene neumorno prevažal otroke za 100 tolarjev, kako se po latinsko reče kranjski čebeli... Hkrati pa sem vse, ki so pokazali vsaj malo zanimanja za naš rajon, povabila na Florijanov sejem.

Kljub celodnevemu obisku v Volčjem Potoku si nisem uspela ogledati tulipanov in ostalega rastlinja v bujnem razcvetu. Za to

bo mogoče priložnost naslednje leto. Morda pa se kar med letom podam na prijeten sprehod po vedno zanimivem parku.

Naštjemo še nekaj zanimivih dogodkov v Trzinu v prihodnjih tednih.

- 7. junij – Pohod po meji občine Trzin
- 14. in 15. junij – Dneva glasbe v Trzinu
- 22. junij – Občinska proslava ob dnevu državnosti

Vabljeni še na vse druge zanimive prireditve, ki se, ne boste vedeli, dogajajo v Trzinu! (Glej: Program prireditev 2003).

Za sladkose objavljam še recept za medeno pecivo in medeni leksikon.

Lep pozdrav do prihodnjij!

Anamarija Šilar, TD

ČEBELARSTVO V TRZINU IN OKOLICI

Konec avgusta (24. - 29. 8.)

bo v Ljubljani Svetovni čebelarski kongres APIMONDIA, kar je vsekakor priznanje slovenski čebelarski organizaciji. Prav je, da ob takem dogodku bralec Odseva na kraško seznanimo tudi s čebelarstvom na našem območju.

Čebelarstvo je ena najstarejših gospodarskih dejavnosti v naši deželi. Znanje o čebelarstvu so naši slovenski dedje prinesli iz stare domovine. Prvotno so med in druge pridelke pridobivali v gozdu. Najprimernejši za to dejavnost so bili lipovi gozdovi. Ščasoma so naši predniki preselili čebele iz gozda v bližino svojih domov in jim pripravili prebivališča najprej v slamnatih koših, nato pa v lesenih panjih. V urbarjih iz 13. stoletja je že zapisana obvezna oddaja

medu, voska in tudi čebeljih panjev.

Kako so na Kranjskem čebelarili, je že leta 1689 pisal Janez Vajkard Valvasor. Kasneje sta bila za razvoj slovenskega čebelarstva zelo pomembna Anton Janša (1734-1773), ki je bil prvi čebelarski učitelj v Čebelarski šoli na Dunaju, in Peter Pavel Glavar (1721-1784), ki je bil župnik v Komendi ter je učil in spodbujal kmete k čebelarjenju. Prvi znani pisni vir o čebelarjenju na našem območju je v cerkveni matični knjigi v Mengšu, v kateri je bil leta 1432 kot krstni boter vpisan Ručigaj, čebelar z Dobena.

Prva čebelarska organizacija na Kranjskem je bila ustanovljena leta 1873, to je bilo Kranjsko čebelarsko društvo –

Recept iz babičine skrinje

- 1 kg moke
- kg margarine
- 2 kavni žlički jedilne sode
- 30 dag mletega sladkorja
- 30 dag tekočega medu
- 4 jajca
- malo soli
- 1 zavitek Kotamy za medenjake ALI zmes začimb (klinčki, cimet, piment, malo muškatanega oreščka)

Iz vseh sestavin zgnememo testo, ki naj čez noč počiva v hladilniku. Testo razvaljamo na pomokani deski na pol centimetra debelo in oblikujemo pecivo z modelčki za piškote. Te položimo v pekač na papir za peko. Piškote pečemo pri 180°C približno 15 do 20 minut.

(Če ne boste peklji za celo žiahto, lahko mirne volje recept razpolovite. ☺)

Ajđov med krepi organizem in pomaga pri okrevanju.

Hojev med pomaga pri slabokrvnosti.

Kostanjev med je koristen za krvni obtok, prebavila, jetra in pri nespečnosti.

Akacijev med pomirja, blaži utrujenost, pomaga pri čiščenju jeter in pri obolenjih grla

Lipov med pomaga pri premagovanju prehlada.

Repični med pomaga pri čiščenju jeter.

Smrekov med je odličen za izkašljevanje, pomaga pri obolenjih dihal.

Travniški ali cvetlični med krepi srce in ožilje.

Gozdni med pomaga pri vnetju žrela in krepi odpornost organizma.

Propolis – čebelji pridelek iz rastlinskih smol. Pomaga pri vnetjih ustne votline. Deluje protivirusno, protimikotično, je anestetik in pomaga pri celjenju tkiv.

Marija in Jože Dolinšek sta ob svojem domu na Ljubljanski cesti leta 1988 postavila čebelnjak za 60 družin.

Čebelarstva zveza Slovenije ima sedež v lani dograjenem Čebelarškem centru na Brdu pri Lukovici. V centru sta tudi gostišče z domačo hrano in razstavno prodajni salon, ki nudí opremo za čebelarjenje ter bogato izbiro čebeljih pridelkov.

Ljubljana. Leta 1905 je bil ustanovljena Čebelarstva podružnica Kamnik, leta 1924 pa podružnica Domžale. V obeh so bili včlanjeni tudi čebelarji iz Trzina.

Po drugi svetovni vojni je bilo čebelarstvo organizirano že leta 1945. Čebelarji iz Trzina (6) so bili včlanjeni v Čebelarstvo družino Domžale. Trzinski čebelarji iz leta 1945:

Ivan Abe, Jože Dolinšek, Maks Kosimik, Jože Pirnat, Adolf Rebolj in Franc Ručigaj.

Leta 1989 so mengeški in okoliški čebelarji izstopili iz domačarske družine in ustanovili Čebelarstvo družino Mengeš. V njej je bilo prvo leto včlanjenih 29 čebelarjev (6 iz Trzina). Člani družine so imeli 622 gospodarskih in 207 rezervnih družin. Konec leta 1995 je bilo ustanovljeno samostojno Čebelarstvo društvo Mengeš; letos so v njem iz Trzina včlanjeni: Stane Kralj in Viljem Kralj, Franc Križman, Božidar Limpelj, Stane Mesar, Janez Praprotnik in Mitja Weixler. Po zbranih podatkih naj bi trzinski čebelarji imeli 146 gospodarnih in 67 rezervnih čebeljih družin. Čebelarstva društva povezuje krovna organizacija Čebelarstva zveza Slovenije, ki med drugim načrtuje zdravstveno varstvo čebel in skrbi za us-

trezno promocijo kakovostnega slovenskega medu in drugih za zdravje pomembnih čebeljih proizvodov.

Stane Mesar

PU: Stane Mesar se v zadnjem času precej posveča čebelarstvu, je eden od funkcionarjev v mengeškem čebelarškem društvu, leta 2000, ob 95-letnici organiziranega čebelarjenja v Mengšu in okolici, je izdatno pomagal predsedniku mengeškega društva g. Matiju Blejcu pri zbiranju podatkov in pisanju Kronike čebelarstva v Mengšu in okolici, zato bo tudi v prihodnjih številkah Odseva objavil nekaj člankov na to temo. Naj izdamo, da se precej zavzeto ukvarja tudi s pripravo zanimivih napitkov iz medu, med drugim je pridelal prvo pravo trzinsko medico, ki jo je predstavil tudi na predstavitvi domačega turističnega društva. Obljubil nam je, da bo napisal tudi nekaj zanimivosti o pijačah iz čebeljega medu.

Gospod župan in gospa demokracija

Gospod Tone Peršak je brez dvoma vrhunski politik. Zelo vidno in konstruktivno je sodeloval pri osamosvajanju Slovenije. Vsa čast! Vidi pa se, da ga občinske meje utesnjujejo. Njegovi interesi in ambicije segajo čez planke naše občine. Na predzadnjih volitvah za predsednika države se je več kot le enakovredno kosal z ostalimi kandidati. Seveda pa je bil takrat zmagovalec znan že vnaprej. Potem je gospoda Peršak zaneslo bolj na obrobje slovenske velike politike. Čaka na pravo priložnost za vrnitev? Morda se ena ponuja prav zdaj. Na referendumu za vstop v NATO je okrog tretjina volilnega telesa ostala brez predstavnika v parlamentu. Nastal je politični prostor za novo stranko.

Gospod Peršak je na volitvah za župana Trzina zmagal zlahka. Gladko in prepričljivo, bi rekli na prvi pogled. Jaz bi dejal samo gladko in nikakor prepričljivo. Vedeti moramo, da je šlo za boj prekajčenega, vsem volivcem dobro znanega politika. Kot edina protikandidatka se mu je zoperstavila neznana družinska podjetnica, popolna začetnica v politiki. Brez zgodovinskih zaslug, brez pisateljske karizme, brez medijske podpore, brez prave ekipe. In kljub temu pobrala četrtino glasov!

Kako gospod župan dojema svojo zmago? Ali je sposoben toliko samokritičnega pogleda, da bi si rekel: "Ljudje očitno niso povsem zadovoljni z mojim županovanjem. Če bi imel za protikandidata nekoliko izkušenejšega politika, bi jo (takrat) slabo odnesel." Vedeti je treba, da so nezadovoljni ostali doma, ker prave alternative pač na volitvah ni bilo.

Po mojem mnenju smo tokrat na volitvah nezadovoljstvo z županovanjem izrazili predvsem prebivalci Mlak. Gospod župan namreč vodi politiko, ki je povsem proti našim interesom. Tu mislim predvsem na izgradnjo športnega parka in "ureditev" parkirišča. Občani, ki niso neposredno prizadeti, so pač po inerciji volili bolj

uveljavljena in politike ter nastopanja večšega kandidata. Tudi sam sem na prvih županskih volitvah volil enako.

Koncept športnega parka, ki ga je sprejel občinski svet, je po mojem mnenju (in mnenju večine občanov, ki se jih ta problematika dotika,) nesprejemljiv iz več vidikov:

1. koncept parka ni v harmoniji z naravo in okolico
2. do njega je predviden motoriziran dostop
3. asfaltirana igrišča so potisnjena preblizu spalnega naselja

Po vrsti od točke do točke:

1. Nobenega dvoma ni, da potrebujemo otroško igrišče, urejene polke s klopcami, gugalnice, peskovnike itd. Temu prav nihče ne nasprotuje. Poleg otroškega igrišča pa so predvidena še tri (!) velika asfaltirana igrišča (dve košarski in eno rokometno-nogometno). Poleg tega so tudi vse vmesne površine med igrišči zabetonirane, tako da nastane na mestu zdajšnjega zelenega travnika in deloma gozda ogromna enovita asfaltno-betonska površina. Brez trohice zelenja. Temu konceptu pa krajani Mlak (seveda najbolj aktivno bližnji sosedji igrišča) odločno nasprotujejo. Menimo, da bi se morala igrišča bolj harmonično zlivati v okolico. Med posameznimi igrišči bi morale biti zelene površine, zasajene z drevesi, ki bi dajale prijetnejšo vizualno podobo in tudi omili le poletno pripeko na igrišču. Tri velike asfaltirane površine so odločno preveč za naše potrebe. Več bi moralo biti večnamenskih travnatih površin za nogomet, badminton, odbojko (tudi peščeno igrišče), nogomet, med dvema ognjema itd. Vzdrževane travnate površine so bistveno prijetnejše in manj nevarne za igro ter prijaznejše za bližnje prebivalstvo. Asfaltno-betonska površina je potisnjena povsem v naročje stanovanjskih hiš in jo obdajajo kot nekakšen amfiteater ter tvorijo svojevrstni akustičen lonec. Vsak odboj žoge ob asfalt, vsak

prekopic rolke, vsak vzklík bomo stanovalci v svojih sobah šlišali, kot bi sedeli v prvi vrsti. Za povrh se nam obeta še "manjši" bife ob večnamenskem spremljevalnem objektu. Vsako ve, da se ima vsak bife tendenco širiti in da so donosni obiskovalci takih lokalčkov predvsem mladi na mopedih in vespah in nikakor ne športniki z bližnjega igrišča. Za to pa je očitno tudi predviden cestni dostop do igrišča (točka 2).

- Zupan nas prepričuje, da je igrišče namenjeno predvsem okoliški mladini (iz novega dela Trzina torej), za katere je neprimerno, da bi se vozili igrati na igrišče pri šoli. Dobro. Tu se lahko strinjamo. Vendar po isti logiki sketpam, da se tudi mladina iz starega Trzina ne bo vozila igrati na "naše". Zakaj je torej predviden motoriziran dostop do igrišča? Vsak, ki prihaja na športno udejstvovanje iz bližnje okolice, bo kratko pot zlahka zmogel peš ali s kolesom. Izgleda, kot da je v igri širša gostinska in morda še kakšna dejavnost. Za nameček je motoriziran dostop predviden po najdaljši možni poti skozi najbolj goste naseljeni del Mlak in bo obremenil ulice, ki so izredno nevarne za otroke. Prešemova ulica je brez pločnika (!), Mlakarjeva pa ga ima samo na eni strani (zanemarimo sedaj, da je zaparkiran z avtomobili). Dostop do pločnika je torej vedno preko Mlakarjeve ulice! Dodatno obremenjevali te ulice je maksimalno neodgovorno dejanje! Ne vem, kako bo lahko gospod župan še pogledal v oči krajanom, ko brezobzirno ogroža varnost njihovih otrok.
- Dejstvo je, da se bo za prebivalce športnemu parku bližnjih ulic, če bo uresničena izgradnja parka po trenutnem načrtu, kvaliteta življenja bistveno poslabšala. Izgubili bomo svoj mir in pogled na zelenje, po katerega smo pravzaprav prišli v Trzin. In se bili pripravljeno dolgo leta po cele ure voziti iz službe po stari magistralki iz Ljubljane. Ko smo z gospodom županom poskušali doseči, da bi se igrišča za nekaj deset metrov odmaknila od naselja, je nastopal z argumentom, da so tudi igrišča v mestu povsod v neposredni bližini stanovanjskih hiš. Hm, včasih podvomim o tem, da je naš župan vrhunski politik. Ja seveda, kje pa naj bodo igrišča v mestu, če ne v bližini hiš. Ena od značilnosti mest je, da so hiše bližje druga druge. Ker ni prostora, jih zidajo celo v nadstropja. Definicija mesta je, da je to strnjeno naselje hiš ... Šalo na stran. Še v mestih, če je le mogoče, igrišča postavijo v kak zeleni kompleks (npr. Tivoli, Kodeljevo, stadion Ljubljana v Šiški itd.). Je prijetnejše za športnike in stanovalce. Ne spomnim se, da bi bil sredi Rožne doline ali Murgel ali kakega podobnega naselja kakšno športno igrišče. Z ogromnimi asfaltnimi površinami. Lepo prosim! Trzin bo glede tega res edinstven. Prebivalci Trzina bežimo iz mesta v zelenje, v bližino narave, lokalna oblast pa se na vse načine trudi pri-

čarati nam mestno okolje. Kar se mene tiče, bi potem rajše ostal v Ljubljani in si prihranil vožnjo.

Kar najbolj boli pri vsej stvari, pa je način, kako gospod župan reagira na izražene interese drugače mislečih občanov. Kultura demokratičnega dialoga. Glede s strani župana (občine) predlagane izvedbe športnega parka so bila s strani občanov izražena mnoga negativna mnenja. Napisana v pismih v Odsevu in v usrezni knjigi pri javni razgrnitvi načrta ter nedvomno večinsko razgledna na javnih tribunah v sklopu javne razprave. Zbrani so bili celo podpisani preko 130 občanov, ki so bili jasno proti županovemu konceptu športnega parka. Resnici na ljubo je treba priznati, da je pod pritiskom g. župan popustil in zmanjšal prvotni obseg večnamenskega spremljevalnega objekta in število parkirnih mest pri njem. Predviden je bil tudi 2m visok protihrupni nasip. To pa je tudi vse! Načrt je v svojem bistvu ostal tak, kot je bil, in se ni približal zahtevam občanov. In kljub temu, da se prebivalci Mlak še vedno ne strinjamo z načrtom, je demokratične procedure konec, saj je načrt potrjen v občinskem svetu. Vsi protesti občanov so bob ob steno. Izražena večinska volja prizadetih je okrasek demokracije. G. župan je predstavnike nezadovoljnih sicer sprejel v svoji pisarni. In? Nič! Gladko je zavrnil vse zahteve, tudi najmanjše modifikacije načrta. Na našo minimalno željo, da se vsaj rokomejno igrišče izvede kot travnatno (na njem se itak igra nogomet) je dejal, da se mora glede izvedljivosti tega posvetovati z projektantom. Zgodbe od tu dalje ne bom pravil, ker bi želel, da se stvari vrnejo tja, kjer bo lahko gospod župan ohranil svoje dostojanstvo in politično verodostojnost.

Težko je vedeti, koliko tako dostojanstvo in politična verodostojnost pomeni gospodu Peršaku. Dejstvo je, da ju ne potrebuje za županovanje v Trzinu. Volitve je dobil zlahka in jih bo nemara še enkrat. Za legalnost izvedbe športnega parka bo verjetno znal poskrbeti. Ali pa je taka izvedba parka legitimna, je drugo vprašanje, ki ga v tem trenutku očitno ne zanima. S svojo vestjo in politično vestjo bo, kot kaže, opravil brez težav.

Se pa nelegitimno in nedemokratično ravnanje lahko še zelo maščuje, predvsem pri vračanju v »veliko« politiko. Spomnimo se samo primera dr. Puhariča (kandidat za ustavnega sodnika). Politični nasprotniki znajo kakšno »malco« oholost v pojmovanju demokracije še kako izkoristiti.

Matjaž SERAŽIN
Prešemova 48
TRZIN

P.S.

Vse tole je napisano z enim samim namenom: da se vrnemo k demokratičnemu dialogu, preden bo prepozno za zeleni demokratični Trzin.

PRIPOMBA

Pripomba na vest, objavljeno v Odsevu št. 4, april 2003, str. 24, z naslovom Brv so le rešili

Morda trzinski "pobalini" ne bi čutili tolikšne potrebe po občestnosti, če bi se jih ljudje, ki so njihovi vzorniki (stareši, sosede, učitelji), kdaj zares potrudili slišati in razumeti (in ne le deliti nasvete starešem o tem, kako naj bi se "ta zadnje" njihovih otrok kot lučke svetile zaradi izpraščavanja).

Lepo vas pozdravljam,
Romana Potočnik

elshop
ELEKTROINŽENIRIJA

Testonova 69, 1234 Mengeš
Tel. 723-02-70, fax 723-02-75

GSM 040/730-275

AUTOMATSKA VRATA
Z DALJINSKIM ODPIRANJEM

e-mail: elshop@siol.net
<http://www.elshop-sp.si>

SERVIS PRODAJA IN MONTAŽA

Crawford

GARAŽNA IN INDUSTRIJSKA VRATA,
NAKLADALNE PLOŠČADI

Otroško igrišče

Spoštovani g. župan Tone Peršak, občinski svetniki ter časopis Odsev

Želim vam sporočiti, da najina hiša meji na edino vsem dostopno otroško igrišče v naselju, ki pa ni niti slučajno urejeno, kot bi moralo biti.

V osmih letih in pol sem sama vsako leto pokosila igrišče vsaj 6 do 8 krat. Smetnjak praznim redno sama, ker bi drugače zelo smrdelo. Ne vem, zakaj Komunalno podjetje PRODNIK d.o.o. tega ne dela? Sama stalno kupujem plastične vrečke za odpadke in praznim smetnjak, če tega ne bi počela, bi imela poleg hiše čisto navaden svinjak. Žal je veliko mlajših ljudi močno nevzgojenih, kar je seveda posledica ignorantskih staršev.

Na igrišče vsak dan pride veliko mladih mamic z otroškimi vozčki in zelo majhnimi otroki. V zadnjem mesecu pa samo še zmajujejo z glavami, ker je igrišče močno zaraščeno in zelo nedostopno. Zgodba se ponavlja vsako leto, če pač jaz, včasih pa tudi moji sosedi, ne uredimo zadeve.

Predlagam sledeče: Ker komunalne storitve občinskih javnih površin ne funkcionirajo in ker imam sama pogled v rastočo travo na igrišču, se prostovoljno javim, da bom poskrbela, da bo igrišče vedno urejeno. V vsakem primeru skrbim zanj, ker bi bilo drugače nevzdržno.

Verjetno za košnjo in urejanje občina nekому plačuje nadomestilo, katero bi v tem primeru pripadalo meni. Denarno nadomestilo za košnjo in skrb za čistočo na otroškem igrišču, ki bi mi pripadalo za opravljeno delo, naj se nakaže v občinski fond za pomoč revnejšim otrokom oziroma v fond za socialno ogrožene sokrajane. Če takega fonda občina Trzin nima, potem naj se sredstva nakažejo Turističnemu društvu Trzin.

S sprejemom mojega predloga bi bili vsi bolj zadovoljni.

Sedaj pa še vprašanje glede načrtovane pozidave zelenega igrišča!

Izid ankete prebivalcev Reboljeve, Prešernove in Mlakarjeve ulice bi bil: 80 % ZA, 7 % NE VEM in 12 % PROTI, torej otroško igrišče ostane, kar pomeni, da tu ne bi smelo biti nobene gradnje in bi občina pač morala skrbeti za čistočo javne površine. Glede pozidave igrišča (če je bil predlog umaknjen iz načrta PUP-a glede na tako visoko izraženo voljo ljudi, ki stanujemo tu in imamo edini pravico odločati o svojem bivanjskem okolju, a ne?) bi želela pridobiti vaš pritriljen odgovor. Žal sem bila v lanskem letu močno angažirana v službi, in se nisem uspela seznaniti z načrtom spremembe PUP-a, sem pa močno prepričana, da ste upoštevali voljo ljudi, saj živimo v demokraciji, kajne?

Če od vas odgovora ne bom pridobila, se bom obrnila na Ministrstvo za okolje in prostor in pri njih poskusila pridobiti podatke o PUP-u, ki je bil, mimogrede, izredno nestrokovno pripravljen. Po pogovoru z Ano Kukan, ki je kot docentka fakultete vodila projekti študentske delavnice na temo "Problem parkiranja v Trzinu", mi je bilo z njene strani zagotovljeno, da je bila to samo študentska delavnica, kar pomeni, da so se študenti učili, ob tem pa seveda naredili 150 risb, kako si zamišljajo rešitev problema parkiranja v

naselju Trzin. V primeru študentskih risb ne moremo govoriti o "STROKOVNI PODLAGI" Biotehniške fakultete - katedra Krajiška arhitektura, katera je navedena v prvotnem PUP-u. To pač ni argument. Podpisa profesorja, ki bi "stal" za to strokovno podlago, ki je omejenja v PUP-u, nisem uspela "najti", prof. Ogrin se je od tega problema "močno ogradil".

Tako, to je to. Jaz sem s svoje strani ponudila dobro voljo, pa čeprav sem močno zaposlena oseba - za lepo okolje in prijetno so-bivanje se mora vedno najti čas, kajne?

MOJ NAMIG, PREDLOG za vas, občinske svetnike in seveda urednika Odseva!

Kar se tiče problema parkiranja (vsevprek in vsepovsod pred lastno spalnico), še vedno pogrešam kakšno akcijo s strani občine. Kakšni letaki, osveščanje, plakati? Kdaj boste začeli delati na tem, da bi se začelo spreminjati javno mnenje in da bo začel ignorantski in asocialen odnos določenih ljudi do ostalih krajanov veljati kot družbeno nepriznano obnašanje? POJZKUSITE S KAKŠNO TAKO AKCijo!

Ljudi ho vedno več in počasi bo potrebno začeti razmišljati, da se bomo morali vsi malo potruditi, postati obzirnejši drug z drugim, da bomo imeli vsi skupaj znosno življenje. Poskusite najprej s prevzgojo, preden se uniči še tisto malo zelenja, ki ga je ostalo znotraj naselja! Mislim, da bi bilo to tudi najceneje, verjetno pa najtežje.

Tudi glede teh akcij sem pripravljena kaj storiti. Tak izziv ne bi smel biti problem, glede na to, da ste se predhodno lotili celega PROTINATO projekta, g. župan?

Če občinski svetniki nimajo e-naslova, jim prosim moje pismo posredujte vi.

Tako, g. župan Tone Peršak, beseda je vaša, hvala za vaš odgovor.

Andreja Mušič
Reboljeva 15 Trzin

Mimogrede, če drugi teden do četrta ne pridejo pokositi trave na igrišču, jo bom jaz!!!

ŽAL SEM UGOTOVILA, DA SVETNIKI NIMAJO SVOJE E-POŠTE! PROSIM VAS, DA JIM VI ODPSTOPITE SVOJO.

IZ TRZINSKE ČRNE KRONIKE (april 2003)

Policisti PP Domžale so v aprilu 2003 posredovali pri zagotavljanju prometne in javne varnosti ter ob pojavih kriminalitete.

Prometna varnost

Obravnavaši so dve prometni nesreči, v katerih je nastala gmotna škoda. Vzroka za nesreči sta bila enkrat nepravilno prehitavanje, enkrat pa nepravilen premik z vozilom.

Javna varnost

Zaradi kršitve javnega reda in miru so morali policisti posredovati dvakrat. Enkrat so posredovali na javnem kraju, enkrat pa v zasebnem prostoru; slednjega kršitelja so pridržali na PP.

Kriminaliteta

Policisti so obravnavaši 17 kaznivih dejanj, od tega 7 tatvin, 3 poškodovanja tujih stvari, en vlom v hišo, dva vloma v vozilo, eno ponarejanje denarja in eno tatvino osebnega avtomobila.

Policisti naprošajo vse, ki bi karkoli vedeli o nerazrešenih primerih oz. o pojavu sumljivih oseb, naj informacije sporočijo na PP Domžale, tel. št.: 724-65-80 ali na anonimnem brezplačnem telefonu 080 1200.

Policisti PP Domžale

POLICIJA SVETUJE

Na območju policijske postaje Domžale narašča število vlomov v vozila, zalo voznikom svetujemo, da ob zapustitvi te tega zakle- nejo, preverijo zaprtost šip in na vidnih mestih naj ne puščajo vrednejših predmetov (oblačila, torbice, mobilne telefone, denar- nice, razne dokumente itn.) Prav tako naj vozniki, ki imajo v vo- zilu vgrajen avtoradio s snemljivo ploščico, le-to, ko zapustijo vozilo, snamejo. Stariči vlomov in tatvin iz vozil se za svoje podvige odločajo po predhodnem pregledu notranjosti vozil. Poletje je tudi čas, ko na delo pridejo tatovi koles, koles z motor- jem in motornih koles. Doma preverite, ali hranite račun kolesa ali kak drug dokument, na katerem so identifikacijske številke predmetov. Če tega nimate, pregledajte svoje predmete (kolo, akus- tične naprave, mobilni telefon...) in si izpišite njihove serijske številke, saj je to lahko policistom pri ugotavljanju ukradenih predmetov v veliko pomoč.

Samih lahko največ prispevate k varnosti svojega premoženja!

Policisti PP Domžale

V TRGOVINI ŽELIJO OB JUBILEJU RAZVESELITI STBANKE

Čas pa res hitro teče! Zdi se, da je bilo še pred kratkim, ko so na Kidričevi cesti, tam, kjer je cela vrsta lokalčkov, odprli prijetno urejeno trgovino z modno konfekcijo Naomi, pa nas je lastnica lokala Duška Obermajer presenetila z novico, da trgovina Naomi letos praznuje svoj deseti rojstni dan, in bi želela jubilej obležiti tako, da bi se tega lahko razveselile tudi stranke.

V trgovini Naomi bodo tako kupci v poletnem času lahko kupovali ce- neje, z jubilejnim popustom. Znižanje cen bo od 10 do 30 %, s popu- stom pa bo mogoče kupovati že od 2. junija naprej. Ker bo kasneje začel veljati še sezonski popust, bo v trgovini Naomi tako rekoč vso poletno sezono mogoče izbirati med konfekcijskimi izdelki po privlačnih cenah. Lahko rečemo, da je to res prijazna poteza trgovine in po njej bi se lahko zgledovali tudi drugi.

Lastnica trgovinice Ga. Obermajer pa pravi, da je v desetih letih med Trzinici, in predvsem Trzinkami, dobila kar nekaj stalnih strank in tudi prijateljic. Pravi, da je vesela, da se je odločila za lokalček na Kidričevi ulici, saj se je trgovinica v Trzinu dobro »prijela«. Njene stranke, med katerimi jih je največ iz Trzina, so prijazne in ima z njimi dobre odnose. Ga. Obermajer svojim strankam večkrat naredi kakšno drobno uslugo, prislusne njihovim željam in naroči tudi takšne modele, ki si jih stranke posebej zaželijo. Nekatere zahteve kupcev lahko izpolni tudi zato, ker ima trgovina Naomi tudi šivalnico – popravilnico, to pomeni, da strankam lahko v skladu z njihovimi željami ali potrebami popravijo kupljena oblačila.

Za marsikoga je prikladno, da je v trgovini Naomi tudi odvzemno mesto oz. zbiralnica za čistilnico in pralnico Usluga. Čistilnica opravlja kemiono čiščenje vseh tekstilnih izdelkov, pranje in likanje posteljnine in zaves, čiščenje usnjenih izdelkov, ob tem pa lahko poskrbi še za globinsko čiščenje lamelnih zaves, preprog vseh vrst in velikosti, lahko pa tudi impregnirajo vsa vrhnja in športna oblačila.

Ko se Ga. Obermajer ozira nazaj na prehojeno pot, je zadovoljna, saj ji je uspelo pridobiti sloves dobre trgovine z modno žensko konfek- cijo. Stranke ji zaupajo, saj vedo, da v trgovini lahko dobijo lepa in kakovostna oblačila za vse priložnosti. Na razpolago je kompletna ženska konfekcija, od bluz, majic, oblek, kril, doigih in kratkih hlač, od različnih modnih dodatkov. Prav zdaj je v Naomi zelo pestra izbira lažjih poletnih oblačil. Med takšnimi lahki oblačili različnih barv in ma- terialov stranke lahko prav gotovo najdejo sebi primerne modele, v katerih se bodo dobro počutile. Zelo zanimiv je na primer športni program, v katerem je mogoče najti primerna oblačila za najrazličnejše zelo- ne športne dejavnosti pa tudi za druge sproščene priložnosti v času počitnic. V trgovini Naomi si prizade- vajo, da bi zadovoljili kar najširšemu krogu strank, zato imajo na zalogi vedno tudi različne številke prodaj- nih modelov, tako da kaj primerne zase lahko najdejo tudi liste stranke, ki se po postavi niso pripravlje- ne kosati z manekenkami.

V desetih letih se je trgovina Naomi specializirala za žensko konfekcijo. V prvem obdobju je namreč ponu- jala tudi otroška in moška oblačila, vendar so kasneje to opustili in še obogatili ponudbo ženskih oblačil. V desetih letih se je res marsikaj spremenilo. Ga. Obermajerjeva pravi, da je žalostna, ko vidi, da so nekateri sosednji lokalčki usahnili, da so lastniki svojo dejavnost zaradi boljše zaslužke preselili drugam ali pa lokalčke preprosto prodali drugim. Prej je bilo za Naomi ugodno, da so bili v bližini lokalčki, v kateri so ženske hodile k masaži in negovanju telesa, v drogerijo itn, saj so se takrat pogosto pomudile tudi med policami trgovinice Naomi. Čeprav nekaterih od prejšnjih lokalov ni več, je trgovina Naomi ohranila svoje stranke in to ji daje jamstvo, da z večjim prepričanjem vstopa v svoje novo desetletje. Res je opaziti, da kupna moč prebivalcev pada, vendar je med Trzinici še vedno kar dosti takih, ki krize ne čutijo, v naselje- pa se še naprej priseljujejo tudi novi prebivalci, morebitni kupci. Ga. Obermajerjeva pravi, da z zadovoljst- vom opaža, da trzinske ženske in dekleta pazijo na kulturo oblačenja in da jim ni vseeno, kakšne se poja- vljajo med ljudmi. Prav to govori o omikanosti in kulturni ravni prebivalc naše občine. V trgovini Naomi so jim pri tem vedno pripravljeni pomagati, zato ponujajo blago resnično za vse priložnosti.

VROČA STRAN

KAJ SE BO DOGAJALO V TRZINU V NASLEDNJEM MESECU

Ker v uredništvu Odseva ne vemo za vsako prireditev, ki se bo dogajala v naslednjem mesecu, vabimo vse, ki pripravljajo kako zanimivo prireditev, da nas o tem obvestijo. Vroča stran ureja Tanja Prelovšek, zato se s svojimi podatki obračajte nanjo (tel. št. 564 18 73). Pokličite Tanjo in za vašo prireditev bodo izvedeli vsi Trzinčani!

25. 5.	10.00 PD Onger Trzin	Zaključek "Rokovnjaškega pohoda" (Trojane - Limbarska gora - Trzin) v Trzinu
26. 5.	18.00 DPM Trzin	ZNATI PRISLUHNITI OTROKOM (predavanje: Lili Jazbec)
28. 5.	20.00 KUD F. Kotar Trzin	SLAVNOSTNA OTVORITEV LINHARTOVEGA SREČANJA - nato: Loški oder (Škofja Loka); J. B. P. Molifre: Improvizacije v Versaillesu - Scapinove zvijače
29. 5.	19.00 KUD F. Kotar Trzin	Linhartovo srečanje: Teater Trotamora - TIM (Šenjakob v Rožu, Avstrija); Rainer Werner Fassbinder (Lope Felix de Vega); Goreča vas
29. 5.	22.00 KUD F. Kotar Trzin	Linhartovo srečanje: KUD Gledališče Steps (Izola) - študentska skupina: Kletka (priredba drame August Strindberg; Gospodična Julija)
30. 5.	18.00 KUD F. Kotar Trzin	Linhartovo srečanje: Gledališče Toneta Čufarja (Jesenice); Friedrich Durrenmatt: Portret planeta / Vaja za igralce
30. 5.	23.00 KUD F. Kotar Trzin	Linhartovo srečanje: Lutkovno gledališče »Koruzno zrno« (Slovenska Bistrica) - lutkovna skupina »Zrnica«; K. Zrnovič: Sencolucija
31. 5.	16.00 KUD F. Kotar Trzin	Linhartovo srečanje: Teater Pozitiv, plesno gledališka skupina DD Ivan Cankar (Ljubljana): Lej do luta! (samostojni avtorski projekt)
31. 5.	20.00 KUD F. Kotar Trzin	Linhartovo srečanje: Gledališka šola prve gimnazije (Maribor): Federico Garcia Lorca: Dom Bernarde Albe - po predstavi - plaščad za kulturnim domom Trzin: KAR ČEŠ BRASS BAND (pihalno-tolkalni ansambel iz Trebnjega)
6. 6.	20.00 KUD F. Kotar Trzin	Kekec /na smučišču v Dolgi dolini/
7. 6.	20.00 KUD F. Kotar Trzin	Kekec /na smučišču v Dolgi dolini/
7. 6.	TD Trzin	V. TRADICIONALNI POHOD PO MEJAH OBČINE TRZIN
8. 6.	20.00 KUD F. Kotar Trzin	Kekec /na smučišču v Dolgi dolini/
11. 6.	20.00 KUD F. Kotar Trzin	Kekec /na smučišču v Dolgi dolini/
14. - 15. 6.	TD Trzin	Dneva glasbe
21. 6.	17.00 TD Trzin	Mednarodni folklorni festival »Lent pred Lentom«
21. 6.		Občinska proslava ob dnevu državnosti
Maj	MO PD Onger Trzin	slap Orglice
Junij	MO PD Onger Trzin	Kopiitnik
- NAPOVEDUJEMO:**
Julij	MO PD Onger Trzin	»Spoznavna« tura pred mladinskim planinskim taborom (Kamniško ali Kokrško sedlo)
29. 7. - 6. 8.	MO PD Onger Trzin	17. mladinski planinski tabor za osnovnošolce »Drežnica 2003«

Obvestila:

- *Planinsko društvo Onger Trzin - Mladinski odsek (Planinski krožek za osnovnošolce (razredna stopnja) vsako sredo od 15.00 do 16.00 (učilnico zemljepisa), srečanja za dijake in študente vsak drugi četrtek v mesecu od 20. do 22. ure v društveni hišici. Srečanj za osnovnošolce (predmetna stopnja) so ob petkih (17.00 - 19.00) v društveni hišici. Več informacij dobite pri Tomožu (031) 880 894*
- *Žerjavčki vabijo vse, ki bi se jim radi pridružili, vsak ponedeljek ob 16. uri v Bar »Doza« (zraven pizzerije).*
- *Društvo upokojencev Žerjavčki Trzin obvešča svoje člane, da vsak četrtek ob 08.00 uri organizira pohodništvo. Pohodniki se zberejo ob navedeni uri pred Mercatorjem v Mlakah*
- *Rekreacija ob sobotah v telovadnici OŠ Trzin: košarka 15:00 nogomet 16:30.*
- *4en bika TNZ je vsak torek ob 20.00 uri in četrtek ob 19.00 uri v telovadnici OŠ Trzin (informacije: Andreja, tel. št. 041/748 - 333)*

Loren Line

POPOLNA TOPLOTNA TEHNIKA

Plinski center Ljubljana

Verovškova 70, Ljubljana, tel.: 01/565 86 30, 01/566 16 12
http://www.loren-line.si e-mail: loren.line@siol.net

Nudimo Vam celotne storitve pri izvedbi ogrevanja na plin:

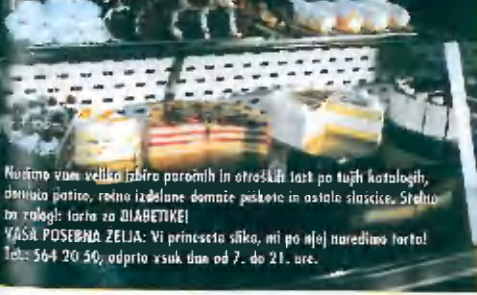
- izdelavo projektne dokumentacije notranjih plinskih instalacij,
- ogled objekta in izdelava predračuna brezplačno,
- najem plinohrama v kolikor ni zemeljskega plina,
- pridobitev soglasij,
- izdelava notranjih plinskih instalacij,
- dobavo in montažo plinskih peči,
- dobavo in montažo radiatorjev po izbiri strank,
- sanacijo dimnika (s soglasjem) v kolikor je potrebna,
- pooblaščen servis Junkers.

Ugodni plačilni pogoji za vsakogar!

Plin – grejmo se z njim!

Slastičarna Oger

Slanci Trzin, Mengoška 26

Nudimo vam veliko izbiro parohnih in otroških tort po tujih katalogih, domišljajo pastice, rešne izdelane domače piskote in ostale slastice. Stehajo na voljo: torte za DIABETIKE!
VAŠA POSEBNA ŽELJA: Vi prinesete sliko, mi po njej naredimo torto!
Tel: 564 20 50, odprto vsak dan od 7. do 21. ure.

BON BON SAVSKI

V mesecu maju pri nakupu novega avta klima brezplačno + dodatni popust 200.000 SIT!

ZAPELJITE SE S Hladnim VOZILOM NA POČITNICI!

RENAULT AVTO SET d.o.o.
Dragonolj 26, Domžale

Delovni čas:
SALON: od 8. do 18. ure
SERVIS: od 8. do 17. ure
SOBOTA: od 8. do 13. ure

Prodaja vozil: 01/56 27 111
041/648 166
01/56 27 333
Nadomestni deli: 01/56 27 232
Fax: 01/56 27 444
e-mail: tomaz.setnikar.avto.set@dealer.renault.si

NA VRTNARIJI VAM ZA VAŠA CVETOČA OKNA, BALKONE IN VRTOVE NUDIMO:

- pokončne pelargonije, bršljanke, fukcije, sušilnice, vodenke, obešanke
- vse vrste vrtnih rastlin in enoletnice
- po želji naredimo tudi vaša cvetlična korita ali pa to storite sami z našo mešanico zemlje
- obsevanje: Zelenjave

Tel: 01 723 09 00 www.hp-commerce.si

Čistilni servis Depala vas d.o.o.

Depala vas 5, Domžale

Tel: 01/72 41 657 041/695 350 01/72 42 489

Čistimo: • vse vrste oblog (tudi plohe) • vse vrste preprog • vse vrste zavese (tudi težke) • zavesne • tapisonc in tople porde ter marmar
Pridemo na domačo dogovorilo (24 ur) in obvezno s prazniki.
Čistilni servis imamo v Depalavasi hkrati v soboto in nedeljo.
Odprto imamo vsak dan od 7h do 19h, ob sobotah od 8h do 17h.

Čistilni servis

NERJAVEČE STOPNICE IN OGRAJE

Industrijske in hišne stopnice, ograje, rešetke, ograje za vrtove, ograje za avtomobile in po izbiri tudi ograje za kmetijske namene. Učinkovito vam nudimo: klopčke - nageljni, ločnice za ograje, prometne in parkovne mreže in ograje.

KOLIČKI

EDTs ŠKURLEP & RUČIGAJ d.o.o.
Kmetijska cesta 41, Trzin
tel: 01/594 23 311 041/594 588
fax: 01/594 23 330
www.edts.si